

SICARDI CREMONENSIS EPISCOPI CHRONICON.

PRÆFATIO.

(MURATORI, *Rerum Ital. Script.*, tom. VII, pag. 523.)

Sicardus Cremonensis episcopus, ævo suo illustris, famam quoque apud posteros sibi quaesiverat Chronico ab antiquissimis temporibus ad sua usque deducto, quod tamen majorum nostrorum incuria hucusque delituit. Hujus Historiæ mentionem non uno in loco olim deprehendi, hoc est in libris ms. Gualvani de la Flamma, et Andreæ Danduli, atque in editis aliorum scriptorum. Quare nihil non egi ut alicubi monumentum hoc Italicæ eruditionis, tandiu nobis ereptum, detegerem; dolens nempe tam paucas ex antiquis Italiæ historiis ad nos pervenisse, pauciores vero publica luce donatas. Et quidem Sicardus is erat qui et ex eruditione sua, atque ex tempore quo floruit, magni nobis faciendus videbatur.

Deprehendi tandem ex catalogo librorum aliquot nondum editorum Augustæ bibliothecæ Casaræ Vindobonensis, Chronicon Sicardi, diu olim a me conquistum, ibi asservari cum hoc titulo: *Sicardi episcopi Cremonensis Chronicon incipiens a creatione mundi, pertingit usque ad A. C. 1291*. Meminerat et Lambecius in *Comment. de Bibl. Cæs.*, lib. II. Quare pluribus egi apud præclarissimum procerem comitem Antonium de Collalto, ut ab illustrissimo tunc et doctissimo bibliothecæ Casaræ præfecto, postea vero Romanæ Rotæ auditore, nunc autem celsissimo Tridentinæ urbis episcopo ac principe, Joanne Benedicto Gentilotto, mihi impetraretur ejusmodi operis exemplar. Ejus tamen conatibus, meisque votis tunc nullus effectus respondit. Certior interea factus fui opus idem scriptum reperiri in bibliotheca sereniss. electoris ducis Bavarie.

Sed et illic spes mea frustrata est; nam dum gravi bello cedere, ac solum vertere coactus fuit ille excelsi animi princeps, exemplum hujus Chronici expetente Casareo quodam ministro, codex ms. ac membranaceus e bibliotheca eductus cum ipsius ministri morte inopportuna evanuit. Interea cum attentiori oculo perscrutarer ms. codices Estensis bibliothecæ, visus sum mihi inscius possidere quod alibi tanta anxietate quaerebam. In eadem quippe bibliotheca servatur membranaceus ac pervetustus codex, quem scriptum censeo temporibus Guilielmi de Bobio episcopi Regiensi, hoc est circiter annum Christi 1290; in hunc enim episcopum desinit catalogus episcoporum Regiensium in calce libri positus. Ibi vero Chronicon innominatè auctoris habetur cum hocce tantum titulo: *Incipit Chronica imperatorum Latinorum et Græcorum, et regum Longobardorum, et aliarum nationum*. Primum capitulum est de *Ptolemæo Dionysio, et de gestis quæ fuerunt suo tempore, et aliis baronibus, et de gestis Pompeii*. Subsequuntur capitula de *Julio Casare, et de gestis ejus. Tum de Octaviano imperatore, etc.* Hisce, quæ ex probatis auctoribus decerpta erant, mirabar subinde interspersa fabulosa quædam commenta, nempe de *visione quam vidit Octavianus imperator de beata Maria. De patre et matre Pilati*, aliaque id genus, quæ mihi insulsum consarcinatorem, imo ridendum exhibeant, ac proinde ab ipsa Historia animum meum prorsus avertabant. Verum legere pergens, quo plus progredior, eo pluris æstimandum scriptorem reperio. Tum se mihi in postrema parte objiciunt, quæ ab uno Sicardo profecta nemo negabit, quale potissimum illud erat, quod de Homobono Cremonense, piissimo viro in sanctorum album sua cura illato, ad annum 1198 is refert, seque anno 1205 in Armeniam fuisse peregrinatum: quod revera a Sicardo episcopo factum auctor est Ughellus in *Ital. sac.*, tom. IV, atque ante eum scriptor Vitæ Innocentii III pontificis maximi adnotarat, quo teste episcopo Cremonensis cruce assumpta in Orientem navigavit. Ad hæc narrat ille quæ tum Constantinopoli, tum in Armenia gesserit, ut demum agnoscas Sicardum plane his verbis esse pinxisse.

Sed quod me in eam sententiam vehementius induxit, Gualvanus de la Flamma in *Manipulo Florum* non semel Sicardi Chronicon laudat. Ad annum 390 sunt ejus verba: *Hic, idest in ista civitate Mediolanensi, Virgilius natione Mantuanus togam secundum Sicardum suscepit*. Potuisset Gualvanus hujus rei testem afferre Eusebii Chronicon a S. Hieronymo Latinitate donatum, a quo hæc Sicardus sumpsit; verum sat illi fuit, vetustissimo scriptore dimisso, Sicardum recentem commemorare, a quo revera hæc produntur cap. I. Rursus idem Gualvanus cap. 37 auctor est, Maximianum Augustum *Mediolani imperialem purpuram deposuisse secundum Sicardum*. Eadem exhibet et Chronicon Estense. Ad hæc Gualvanus cap. 49 ejusdem *Manipuli* scribit: *Isto tempore fuit bellum de Rivolta; et ipso tempore secundum Sicardum apud Cremam totus populus Cremonensis ductus fuit Mediolanum in carceribus*. Exhibentur hæc ipsa in Chronico nostro ad annum 1159. Denique, ut alia loca prætermittam, Gualvanus cap. 205 Mediolanensium prælium atque victoriam in bello adversus Fridericum Anobarbum referens ait: *Unde clamat Sicardus*: « O rota fortunæ, quæ quondam humiliavit Mediolanenses, et nunc exaltavit; imo Dominus, qui pauperes fecit Mediolanenses, et modo ditavit, superbium deponens de sede. » Eadem verba repetit

Corius Mediolanensis historicus sub nomine *Aicardi scriptoris eorum temporum*, Sicarum memorare volens : quem errorem si in typographos rejicere velis, non impedio. Sunt et alii veteres qui a Sicardo exclamationem hanc mutuati in suas historias intulerunt. Atqui eamdem totidem verbis habet Chronicon Atestinum ad annum 1176. Quam concordiam rerum ubi perspexi, etsi chronologi nomen non appareret, hunc tamen alium a Sicardo esse non posse tandem statui.

Quamobrem litteris denuo supra laudatum eruditissimum Cæsareæ bibliothecæ præfectum Gentilottum, nunc amplissimum Tridentinum episcopum, conveni, simulque Estensis Chronici exemplar ad eum rursi, ut perspiceret utrum cum Vindobonensi codice paria complecteretur. Ille eundem scriptorem utrobique deprehendit, quanquam inter se in nonnullis codices discreparent. Quare ut est in omnia humanitatis officia pronus, venia facta ab Augustissimo Romanorum imperatore Carolo VI, hujusce Collectionis meæ patrono clementissimo, Cæsareæ bibliothecæ codicem a tempore Caroli Magni usque ad finem describendum curavit, et ad me continuo misit, quo mihi in promptu esset de hoc argumento lectores commonefacere tutius. En ergo quæ animadverti. Vindobonensis codex purum putum Sicardi Chronicon exhibet, deductum a creatione mundi ad annum 1221. Prologi titulus, miniatis litteris efformatus, ab hisce verbis exordium sumit : *Incipit Prologus super Chronicam, quæ est a domno Syghardo Cremonensi episcopo edita. Rerum Creator omnium et opifex earumdem genus humanum in ea sorte locavit, ut sibi vicissim vivant*, etc. Tum Chronici initium ita se habet : *Adam nomina rebus imposuit, de cujus costa formata est Eva, de qua genuit Cain*, etc. Exinde breviarium exhibet tum sacræ, tum profanæ historiæ usque ad tempora Cæsarum Julii Cæsaris, quæ tamen omnia, utpote nullius ævo nostro usus, perlibenter suis in tenebris jacere sum passus. Postea uterque codex, videlicet Cæsareus ac Estensis, pari concordia breves Romanorum imperatorum Vitas, atque isdem verbis, complectuntur ad annum usque 1213, in quem desinit Estensis. Hæc autem inter eos differentia intercellit, quod codicis Estensis Chronicon eodem sæculo, quo Sicardus e vivis excessit, interpolatum est ab anonymo quodam, quem patria Regiensem puto; aliqua enim intermiscuit, fabulosa plene atque exhibilanda; ac præterea quædam ad reges Longobardos, et alia postremo loco ad civitatem Regiensem spectantia, ac potissimum nomina consulum ac potestatum illius urbis adjecit. Quod pleraque hæc additamenta præcederim, lectores, ut puto, facile mihi ignoscent; putidas enim fabulas nemo sani capitis amet. Quæ vero ad Regium Lepidi pertinent, infra loco suo, hoc est in altero Chronico, a me Lector accipiet.

Sed illud in primis animadvertendum est in hoc discrepare inter se codices istos, quod nonnulla in Atestino desiderentur quæ in Cæsareo occurrunt; et vicissim haberi in Estensi multo plura quæ frustra in Cæsareo requiras. Atque id potissimum perspicias in iis quæ Sicardus Estensis narrat de gestis suo tempore in Oriente a cruce signatis. Hæc eundem Sicardum habere auctorem qui peregrinavit in eam regionem sese adjunxerat. At iis de rebus ne *γρὸ* quidem complectitur Sicardus Vindobonensis. Unde autem effluxerit dissimilitudo ista inter ejusdem Chronici exemplaria, si quis petat, conjecturam hanc meam responsum habeat. Ut infra edisseram, duplex Chronicon post se reliquit Sicardus Cæsareus codex unum tantummodo complectitur, quale ab hoc auctore procusum est, hoc est sine ullo prorsus additamento. Contra Estensis codicis scriptor, quippe qui, ut conjicio, non amanuensis, sed auctoris gloriam consecraretur, in usum suum, præter paucas aliorum historias, illud ipsum Sicardi Chronicon magnam partem in suam invexit Historiam, ac præterea ex altero ejusdem Chronico laciniis aliquot decerpit, suoque operi immiscuit. En igitur quare uberius interdum ac ditior videatur historicus noster in codice Estensi quam in Cæsareo. Dixi geminum Chronicon videri mihi a Sicardo fuisse conscriptum; hujus enim rei idoneum testem laudare possum Gualvanum de la Flamma supra memoratum, qui circiter annum Christi 1325 florebat, ac *Manipulum Florum*, sive Mediolanensis historiæ Breviarium concinnabat. Ita ille ad annum 1214 scribit : *Isto anno Sicardus episcopus Cremonensis, qui Mirale et Chronicam pulcherrimam composuit, in Domino moritur*. Rectius fecisset Gualvanus, si in subsequentem annum 1215 Sicardi obitum rejecisset. Sed quod nunc quærebamus, vides, Sicardum duo diversa opera contexuisse, alterum *Chronicæ* seu *Chronici* titulo distinctum; alterum vero *Mirale* nuncupatum. Non minus istud quam illud historica fuisse complexum, mihi perquam verisimile est (4); tum quod *Mirale*, non pontificum, sed *imperatorum* alibi a Gualvano appellatur, tum etiam quod ab eodem Gualvano *Mirale*, non secus ac *Chronicon*, ut liber historicus citatur atque adhibetur. Fortassis in uno ex iis libris *Vitas imperatorum*, in altero vero *Romanorum pontificum Vitas*, atque historiam potissimum ecclesiasticam fuerit persecutus.

Itaque in edendo hoc opere hujusmodi ratione sum usus. Dimissis quæ nativitatem Domini præcedunt, utpote superfluis, codicis Estensis textum produco ab ejus exordio usque ad Caroli Magni imperium. Commenta ibi sparsa atque, ut puto, a Regiensi consarcinate adjecta, sustuli; reliquis autem additamentis, si qua sunt, peperci, aut quod minime videbantur a Sicardi calamo aliena, aut quod non inutilia scitu duxi. In eodem autem codice Estensi ms. ac membranaceo alterum Chronicon habetur, hactenus ineditum cujus mentionem feci in Præfatione ad Godefridum Viterbiensem (5). Illius titulum accipe : *Incipit Liber de temporibus, et ætatibus. Breve compendium collectum ex variis chronicis, et per ordinem digestum de temporibus, in quibus sederunt certi pontifices Romani, et imperatores imperaverunt, reges regnaverunt, sederunt Regni pontifices, consules et potestates. Civitatem Reginum receperunt*, etc. quam postremam partem, huic titulum præferentem *Memoriale potestatum Regensium*, ut nuper sum pollicitus, edere suo loco constitui. Exordium autem ducit hæc Historia ab ortu Christi, et fere tota versatur in Vitis Romanorum pontificum, quas tamen easdem esse deprehendi ac vulgatæ sub Anastasii Bibliothecarii nomine, sed plerumque breviatas. In ora codicis historica quædam additamenta apponuntur, ad martyrum præcipue aliorumque sanctorum memoriam servandam, inter quæ nonnulla mihi e Sicardo desumpta fuisse videbantur. Rem uno exemplo ostendam. Ad Vitam Damasi I papæ hæc in margine adjiciuntur : *His temporibus Damasi papæ, Valentiniano et Valente imperatoribus, anno secundo Valentiniani, Damasus, et paulo post Ursinus diaconus Romæ fuerunt episcopi; sed prævaluit Damasus. Hæc damnavit-Liberium, et annullavit omne quod fecerat. Anno v Valentiniani Hilarius Pictaviensis moritur. Anno vii, Eusebius Vercellensis moritur. Anno xi, Ambrosius, cum esset catechumenus, Mediolani ad sacerdotium postulatus, multipliciter fugiens, a Valentiniano legitur advivisse « Noli timere, quia Deus, qui elegit te, ipse te adjuvabit; et ego adjutor et defensor tuus semper existam. » Post hæc consecratur episcopus. Ex tunc Italia ad fidem convertitur, et Aquileienses clerici quasi chorus sanctorum, habentur.*

(4) Post editum supra Sicardi *Mirale*, Muratorum hic omnino falsum esse nemo non videt. Edit.

(5) Vide *Patrologia* tom. CCXVIII.

Temporibus quoque Valentini Athanaricus rex Gothorum Christianos persecutus est. Eunomius, discipulus Arii, fidem impugnavit, sicut et Apollinaris Laodicensis, qui, etc. Hæc a uctorem habere Sicardum Cremonensem, testis est mihi Iocuples Andreas Dandulus in Chronico, lib. iv, cap. 13, ad annum 368, ubi hæc leguntur: *Dicit autem Sicardus episcopus quod Aquileienses clerici hoc tempore quasi chorus sanctorum habebantur.* Verum quæ Sicardi sint in eo Chronico, quæve aliorum scriptorum, tuto discernere nemo, ut censeo, possit; ac propterea ab iis elendis supersedi. Cum vero ad Caroli Magni imperium Sicardi Historia venit, tunc Vindobonensis Cæsareæ bibliothecæ codice uti incipio, simulque Estensi, ita ut quæ plura habet hic noster, pone subjiciam, sed semper indicato alterutro codice, unde sumpta sit narratio. Quæ vero exigui momenti variantia sunt, subdam ad instar notarum. Hac ratione quidquid potui de Sicardi reliquiis colligere, erit in posterum eruditæ genti ad manus.

Reliquum est ut nunc de hoc ipso Sicardi labore quid ego sentiam atque sentiendum judicem, studio omni deposito, enicam. Quæ ille concessit usque ad tempora Caroli Magni, modico usui futura sunt eruditibus iis quibus curæ est a fontibus, non autem a rivulis, historiæ veritatem haurire. Attamen ibi quoque nonnulla mihi videre videor quæ alibi frustra perquiras, deperditis neque ante hæc tempora historiis, quibus ille suo tempore utebatur. Quod si illic te lædat fabulosum aliquid, aut male consutum, quod rescicare ego ausus non fuerim, tu aut illud Regiensi scriptori Sicardum sarcienti tribue, aut Sicardo ipsi, ævo parum critico degenti, ignosce. Nam et ille in ea Historiæ parte quæ eum procul dubio Auctorem agnoscit, non satis sibi cavet a fabulis atque erroribus vulgarium chronologorum. Cujus rei exemplum petenti ejusdem Caroli Magni Vita statim occurrat; eum quippe Sicardus tradit peregrinatum in Palestinam, et per duodecim præcipuos pugnatore bella gessisse (nos *Paladini* appellamus) inter quos *Rolandus, Uliverius, etc.* Hæc a Romanensibus fabulis desumpta. Ita ille quatuor nobis *Beregarios* Italiæ reges obrudit, quem errorem in Historia plurimi subinde propagarunt. Sed quod plus mirare, etiam domi suæ hospitem se prodit Sicardus. Si ei credimus, sub Ottone I Augusto *Luzo Cremonæ fuit episcopus, qui corpus beati Hymerii transtulit.* Imperante vero Ottone II *Liutprandus Cremonæ fuit episcopus.* Sed veniam det Sicardus: ex uno episcopo duos illos incaute fecit; neque enim a Liuzone alius est Liutprandus, nisi jam diu recte adnotavit Ughellus, atque ego in Præfatione ad Chronicon ejusdem Liutprandi tom. II *Rer. Italic.* satis evicisse me puto (v). Quare jam intelligas quam facile rudibus iis sæculis cæspitent historici, quoties de eventibus ab ætate sua remotis res erat, et eos deficiebant cœvi scriptores. Attamen quæ hactenus attuli, nihil obstant, quominus Sicardi fetus, aliis antiquioribus additus, suum quoque præsidium eruditioni præbere possit, ac potissimum ubi sui aut proxime præteriti temporis acta enarrat. Si non alia ipsum nobis commendarent (commendant autem plura) hoc unum ejus laudem, et quidem non exiguum, statuere queat. Eleganti enim sermone supra sæculi sui morem singula describit, atque ita Friderici I Augusti expeditionem postremam in Orientem, et subsequuta cruce signatorum gesta ob oculos ponit, ut fortasse, quod est ad res eorum temporum Orientales, plerosque alios scriptores post se relinquat. Adde, neminem ex nostris tot nobis quot Sicardus monumenta reliquisset de inclita progenie marchionum Montisferriati, eorumque præclaris in Oriente gestis. Atque hinc est cur doleam quod utilissimi scriptoris lucubrationes aliquot jam exciderint, neque omnes educere in omnium conspectum queam. In his etiam quæ nunc prodeunt, optassem ut emendatioribus codicibus mihi præsto fuissent; abundant enim vitiatas lectionibus tam Cæsareus Vindobonensis quam Estensis. Sed quando nec plura, nec meliora exhibere licet, erit honesti Lectoris hæc quæ dare possum, sibi ac aliis bonarum litterarum amatoribus gratulari, mihi vero in reliquis prouorem fortunam precari.

(6) Vide *Patrologiæ* tom. CXXXVI, col. 785.

SICARDI CHRONICON.

De Ptolemæo Dionysio, et de gestis, quæ fuerunt suo tempore, et de aliis baronibus, et gestis Pompeii, et de morte dicti Pompeii.

Ptolemæus Dionysius apud Ægyptum regnavit annis xxx. Apud Judæos Alexandria, mortuo viro, regnavit an. ix, quæ primogenitum Hircanum declaravit pontificem. Temporibus Dionysii orta est hæresis Phariseorum. Apud Romanos Albanorum civitas capta est occasione civilis belli, et bellum gladiatorum fuit in Campania. Post hæc nova bella consurgunt in Hispania, in Pamphilia, in Macedonia et in Dalmatia: de omnibus triumphaverunt Romani. Nicomedes rex Bithyniæ populum Romanum hæredem instituit. Lucullus Mithridatem virum insipientem, Byzantium quæ nunc est Constantinopolis, fugavit et oppressit. Interea novum bellum in Italia oritur, non levius bello Annibalis. Lucullus, victa Armenia, et Mesopotamia, et Nisibi capta pri-

mus imperator est appellatus. Alter Lucullus capta Bile, et cæteris urbibus de Hæsis triumphavit usque ad Danubium, et de profugis in Rhodopæis montibus et multis aliis. Confecto bello Macedonico, adhuc manente Mithridatico, Creticum reparatur, ad quod Metellus missus cepit universam Provinciam, unde Creticus est appellatus. His temporibus Marcus Pontius Cato Stoicus philosophus agnoscitur. Defuncta Alexandria Hircanus filius Alexandri et Alexandræ sedit in sede pontificali apud Judæos annis xxxiv, quem multum persecutus est Aristobulus frater ejus. Sed tunc Hircani consiliarius erat Antipater Idumæus, cujus consilio fugit Hircanus ad Aretam regem Arabum, qui venit in Judæam, et obsedit Hierusalem. Audiens Pompeius, qui erat in Armenia, dissensionem fratrum, ascendens Hierusalem, cepit eam, et templum profanavit, et equos, ut dicitur, in porticibus stabulavit: ob quam rem

dicitur, quod qui fuerat in præliis fortunatissimus A prius, post hæc fuit infortunatus. Pompeius itaque Hierosolymis tributum imposuit, Hircanum pontificem confirmavit, Aristobulum captivavit, et rediens Romam, Syriæ administrationem et Judææ Scauro commisit. Hic est, qui Hispaniam, Albaniam, Armeniam, Asiam, Syriam, Lusitaniam, Piratas, Mithridatem et Judæam subjugavit, unde et imperator est appellatus. Sed et Catilina contra patriam conjuravit, qui demum in agro Piceno cum suis confossus est. Postmodum Gabinus Scauro succedit; gentem Judæorum per pentarchias, id est *quinque conventus*, divisit. Sub Gabinio militabat Marcus Antonius. Gabinio successit Crassus, factus præses Syriæ; qui ut Parthos comprimeret, templum auro exspoliavit, quare merito auro in os infuso interit; cui successit Cassius. Julius vero Cæsar de Germanis, Gallis, Britannis triumphavit, et omnes inter Rhenum, et Rhodanum, et Alpes usque ad Oceanum subjugavit. Appius rex Romano populo Lybiam testamento concessit. Eisdem temporibus Virgilius in pago, qui dicitur Andos, juxta Mantuam nascitur, qui postea Cremonæ studuit, Mediolani togamsumpsit, et inde Romam venit. Horatius Venusii nascitur. Apollodorus Græcus, Titus Livius historicus, et Curio promptus orator, claruerunt. Rediens Julius de Gallia victor Romam, exercitu dimisso apud Arimimum, quæslvit alterum consulatum; sed contradictum est a Pompeio, Marcello et Catone: ideoque Julius Cæsar solvit Aristobulum Romæ ligatum, et mittens cum exercitu sperabat obtinere victoriam; sed ab amicis Pompeii occisi sunt Aristobulus, et Alexander filius ejus. Alius vero filius Antigonus fugit ad quemdam Ptolemæum, qui accepit sororem Antigoni uxorem, et genuit Lysaniam, qui post fuit Abilinae tetrarcha. Et reversus Julius ad exercitum contra patriam se armavit. Pompeius autem, et omnis senatus, et universa nobilitas multitudo de Urbe aufugit, et in Græciam transivit, et contra Cæsarem bellum paravit. Cæsar utique vacuam Urbem ingressus, se dictatorem fecit. Inde vadens in Hispaniam, exercitum Pompeii superavit. Inde transiens in Græciam cum Pompeio in Æmathia dimicavit. Unde Lucanus:

Bella per Æmathios plus quam civilia campos.
Pompeius victus fugit in Alexandriam, ut a Ptolemæo rege Ægypti peteret auxilium. Sed et Ptolemæus occidit eum, et caput et annulum misit ad Cæsarem. Cæsar autem Alexandriam ivit, et cum Ptolemæo navali certamine dimicavit, cujus corpus in lorica aurea fuit inventum. Eo mortuo, regnum Cleopatæ sorori ejus, cum qua consuetudinem stupri habuerat, dedit. Regnavit annis xxii et fuit dicta Cleopatra soror et uxor dicti Ptolemæi. Hæc a serpente periit, et sic regnum Ptolemæorum, vel Lagidum, defecit, quod stetit per annos ccxcv. Antipater autem fuerat cum Pompeio; sed eo mortuo Cæsar adhæsit, et Ægyptios ad obsequendum Cæsari sua prudentia inclinavit. Ejus ergo gratia Cæ-

sar pontificatum confirmavit Hircano. Fecit Hircanum regem et Antipatrum judicem procuratorem. Postmodum in Thessalia, Africa, Hispania cum Pompeii fautoribus de omnibus triumphavit. Romam rediens singulare imperium obtinuit.

De Julio Cæsare, et de ejus gestis, et de morte ejus.

Julius Cæsar regnavit apud Romanos annis iv, mensibus vii. Fuerat ante Romæ imperatum sub septem regibus annis 243. Postea vero sub consularibus res acta est annis 464. Cæpitque Julius imperare anno primo Cleopatæ, et anno post pontificatum Hircani. Cum igitur honores ex sua voluntate præstaret, et senatui ad se venienti non assurgeret, conjuratum est contra eum, et viginti tribus vulneribus, dolo Bruti et Cassii, confossus est. Vir, quo nullus unquam felicius in bellis enituit, nam quinquagies dimicavit; quo nullus celerius scripsit, nemo velocius legit: quaternas epistolas simul dictavit; tantæ fuit bonitatis, ut quos armis subegerat, clementia magis vinceret. Ab hoc Cæsare principes Romanorum Cæsares appellati sunt. Julius Cæsar Idibus Martii occisus est in curia a senatoribus. Obiit autem anno ætatis suæ lvi. Cujus corpus combustum est, et tumulatum in columna, quæ Julia nuncupatur. Ante mortem ejus fulmen cecidit in foro, quod de nomine ejus statux superposito Clitteram capitalem abruptit; et fenestræ thalami ejus tanto strepitu sunt apertæ, quod domum rupturam crederent. Eadem die datæ fuerunt ei, cum iret in Capitolium, litteræ mortis indices, quæ in manu occisi nondum solutæ fuerunt inventæ. Post mortem ejus tres soles apparuerunt in oriente, convenientes in unum corpus solare, significantes quod trium potestates redirent in monarchiam, vel significantes quod notitia triui et unius Dei toti orbi imminabat futura. Romæ Basilica Julia dedicatur. Antonius mensem Quintilem Julium nominavit, quia in eo mense Julius natus est. His temporibus boves in suburbano Romæ ad aratorem locuti sunt, frustra se urgeri dicentes, magis defuturos homines quam frumenta. Nota, Pompeium in Ægypto a Ptolemæo rege Ægypti occisum esse, cum Pompeius ad eum confugeret. Unde Cæsar eum persecutus occidit Ptolemæum, pro eo quod ausus fuerit principem Romanorum occidere. His temporibus, Servius Sulpicius jurisperitus, et Publius Servilius Isauricus claruerunt. Cassius in Judæa templum exspoliavit.

De Octaviano imperatore, et de gestis et actibus, quæ fuerunt suo tempore.

Octavianus Cæsar Augustus regnavit apud Romanos annis lvi et mensibus v. Annis xii cum Antonio, xliv solus. Anno ab Urbe condita 710, quidam dicunt 700 minus 8, Antonius Cæsaris occisores persequebatur, quos senatus fovebat. Ergo contra Antonium missi sunt duo consules, et cum eis tertius, scilicet Octavianus adolescens sexdecim annorum, natus Patre Octaviano senatore, maternum genus trahens per Juliam familiam, nepos Julii.

Cæsar suum dedit nomen, et hæreditatem testamento reliquit. Igitur hi profecti contra Antonium, juxta Mutinam vicerunt eum. Et ecce rursus civilia bella. Sed post duo consules mortui sunt, et illi exercitus Cæsari paruerunt; qui cum Antonio pacem fecit, et cum exercitu et Antonio Romam rediit. Item Antipater mortuus est bibendo venenum. Quatuor habebat filios, scilicet Phasælum procuratorem Judæorum, Herodem procuratorem Galilææ, Josephum, Pheroram, et filiam Salomam. Itaque reversi sunt Antonius et Octavianus. Mortem Cæsaris vindicantes, occiderunt Ciceronem oratorem, et multos nobiles, et post hæc Brutum et Cassium. Domicantes obtinuerunt, diviseruntque inter se Rempublicam. Octavianus Hispaniam, Galliam et Italiam; Antonius Asiam, Pontum, Syriam et Orientem, qui Phasælum et Herodem procuratores tetrarchas effecit. Sed rex Parthorum Hierusalem obsedit et Antigono regnum restituit, tradens ei Hircanum et Phasælum. Herodes autem fugiens venit Romam, et coronatus est in regem super Judæam. Rediens Herodes cum Romanis cepit Hierusalem, et Antonius occidit Antigonom, et confirmavit Herodi regnum. Ad hæc Antonius, repudiata sorore Cæsaris Octaviani, cujus bajulus post mortem Cæsaris remanserat, nitebatur multo certamine ei auferre imperium; et duxit in uxorem Cleopatram reginam Ægypti potentissimam in auro et argento et lapidibus pretiosis, et populo. Cumque Antonius et Cleopatra cum magno apparatu navium et populi contra Romam venire cœpissent, hoc Romæ auditum est. Octavianus vero cum ingenti apparatu obviam ivit, et aggressus est eos ad Epyrum, et sic orta est pugna; in qua pugna navis reginæ, quæ tota erat deaurata, cœpit declinare. Quod Antonius videns declinavit, quem insecutus est usque Alexandriam, qui irruit in ferrum et se ipsum occidit. Cleopatra autem videns conservatam se pro triumpho, ornata auro, et lapidibus pretiosis voluit sua pulchritudine Octavianum decipere, et sicut cæteros ad libidinem specie provocare. Sed non est flexus; imo eam custodiri præcepit. Videns igitur se despectam intravit ita ornata mausoleum viri sui, et posuit ad mamillas duas Persinas, quod est genus serpentis. Octavianus autem tulit inde infinitam pecuniam ex illa victoria, et triumphavit Alexandriam et Ægyptum, et totam regionem Orientis, et ita victoriosus reversus est Romam. Et susceperunt eum senatores et omnis populus Romanus cum magno triumpho. Et quia victoria ista fuit in Sextilibus Kalendis, posuerunt ei mensi nomen Augustus, ab augendo Rempublicam. Statuerunt, ut omni anno in Kalendis Augusti tota civitas hæc festivitatem illius victoriæ ad honorem Octaviani Cæsaris, et tota Urbs floreat et gaudeat in tanta festivitate.

Additamentum posterioris, sed antiqui scriptoris ad chronicon Sicardi in codice Estensi.

Hic ritus perduravit usque ad Arcadii viri Eu-

A doxiæ tempora, quæ mortuo ejus marito remansit cum filio suo Theodosio parvulo, quæ viriliter regerat imperium, ac si vir ejus Arcadius viveret. Hæc inspirante divino nutu, et negotio reipublicæ, ivit Hierosolymam, sepulcrum Domini, et alia sanctuaria visitatura. Inter multa negotia reipublicæ comprovinciales detulerunt ei ingentia munera, inter quæ catenas beati Petri apostoli. Et cogitavit non alibi eas catenas poni, nisi ubi beati Petri corpus requiescit in pulvere. Veniens autem Romam in Kalendis Augusti vidit illum antiquissimum ritum paganitatis a populo Romano celeberrime fieri in Sextilibus Kalendis, quem nullus Romanorum pontificum remove potuit. Aggressa est papam Pelagium, et senatores et populum, quatenus hoc munus, quod petere vellet, ei concederetur. Cui diligenter condonare promiserunt. Regina vero dixit: *Video vos tam sollicitos in Sextiles festivitates in honorem imperatoris mortui Octaviani pro victoria, quam fecit contra Ægyptios. Rogo vos, ut mihi donetis honorem imperatoris mortui Octaviani ad honorem imperatoris cælestis, et apostoli Petri, cujus catenas a Hierosolymis adduxi. Et sicut ille liberavit nos ab Ægyptiaca servitute, ita ille imperator cælestis liberet vos a servitute dæmonum. Et volo facere ecclesiam ad honorem Dei et beati Petri, ibique ponere catenas; quam ecclesiam et domnus apostolicus dedicet in Kalend. Augusti, et vocetur Sanctus Petrus ad Vincula, ubi domnus apostolicus annualiter in hac ecclesia missarum solemnia celebret. Et sicut beatus Petrus ab angelo fuit a vinculis absolutus, ita Romanus populus cum benedictione a peccatis absolutus incedat.* Quod populus audiens, gravissime suscepit: tandem papæ et reginæ concessit, quæ fabricavit ecclesiam, quam domnus papa dedicavit in Kalend. Augusti, sicut Eudoxia Christianissima imperatrix proposuerat; ubi posuit catenas beati Petri prælibatas, et catenas beati Petri Neronianas, et beati Pauli, ut ibi populus Romanus in hoc die Kalendarum Sextilium confluat, et salutet catenas apostolorum Petri et Pauli.

Anno xli Octaviani Augusti natus est Joannes D Baptista, qui exsultavit in utero matris, et natus solvit linguam patris. Prædixerat enim angelus Zachariæ sacerdoti seni, quod de Elisabeth sterili et sene filium generaret, quod quia discredidit, factus est mutus. In sexto vero mense missus est Angelus Gabriel in civitatem Nazareth ad virginem Mariam desponsatam Joseph, dicens: *Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum, etc.*, ut in Evangelio continetur (Luc. 1). His temporibus Octaviani, fontem olei manasse de Transiberi usque in Tiberim, et e taberna meritoria per totam diem; significans gratiam Christi ex gentibus. Et circulus ad speciem cælestis arcus circa solem apparuit, ejusdem gratiæ significativus. Temporibus Cæsaris Octaviani Augusti Falcius legem tulit, quæ Falcidia nomi-

natur. Virgilius, Horatius, Ovidius Naso, Varrus et Nicæa, Æmilius Veronensis, Quinctilius Cremonensis poetæ, et Cornelius, Sallustius historici, Artorius medicus Augusti, Varro philosophus, Albu- cius Novariensis, et Messala Corvinus rhetores fue- runt. Ægyptus ita iue Romano imperio per Octa- vianum subacta est anno xv regni ejus, apud quam regnatum fuerat post Alexandrum per duodecim reges annis 295. His temporibus, Herodes contra regem Arabum ab Antonio missus fuerat; sed re- diens in gratiam Cæsaris admissus est, et amplians ei regnum, tradidit ei Trachonitidem, et Myrrhæam, et totam maritimam usque ad Pyrgum Simeonis; deditque ei Cæsar cccc Galatas satellites, qui postea vocati sunt Herodiani. Eodem tempore, ut ait Tertullianus, vel potius XLII anno imperii Cæ- saris Augusti, et xxxii regni Herodis, Maria pepe- rit filium primogenitum. Hic est finis quintæ æta- tis, quæ senectuti comparatur, eo quod in hac plebs Hebræa in multis malis oppressa est, et con- tinet generationes xiv. Fuerunt anni ab Adam usque ad Christum anni 5199, a diluvio 3300 mi- nus 43, ab Abraham 2015, a David 1046. A trans- migratione Babylonis 589; alii dicunt, 586. Ab Urbe condita 752; quidam dicunt, 33. Nota. Ad cujus tempus elucidandum, aliquot annos, qui ad rem pertinent, singulariter et evidentius decla- remus.

Anno igitur Octaviani Augusti x defecit pontifi- cates Judæorum. Anno xi Herodes alienigena, filius Antipatr: Ascalonitæ, et matris Epyridis Arabicæ, suscepit, ut prædiximus, a Romanis Judaicum re- gnum. Cujus principatus modo per duces, modo per reges, modo per pontifices fuerat hactenus a Judæis obtentus. Imminente vero Christi nativitate ad alienigenam translatus est, ut adimpleretur il- lud Propheticum: *Non deficiet princeps, vel non auferetur sceptrum de Juda, nec dux de femore ejus, donec veniat qui mittendus est, et ipse est expectatio gentium* (Gen. xlii). Sed Herodes combussit libros genealogiæ gentis Judæorum, ut deficientibus pro- bationibus crederetur ad eum pertinere regnum. Hic complentur 69 anni hebdomadæ Danielis, qui faciunt 483. Defecit etiam successio generis sacer- dotalis, cum emeretur sacerdotium a Romanis. Anno Octaviani Augusti XLVII et regni Herodis xxxvii scatentibus e corpore vermibus miserabili- ter Herodes mortuus est; qui fuit in aliis fortu- natissimus, sed in domesticis infelicissimus. Qui multas civitates construxit, scilicet Cæsaream, quæ Turris Stratonis antea vocabatur; Samariam re- parans, Sebasten, id est Augustam, nominavit. In Hierusalem multas domos ædificavit, et turrim, quam ad honorem Antonii vocavit Antoniam, sed nunc dicitur Turris David. Construxit et aquilam auream super Speciosam Portam templi; et ad ho- norem posuit Romanorum, quam Judæi dejecerunt in morte ipsius. Fecit et in Ascalone domum regi- am, unde Ascalonita vocatus est. Fecit et templa

multa ad honorem Cæsaris, sed et templum Do- mini decoravit. In Syriæ singulis urbibus opera multa construxit; sed homicidia et parricidia multa commisit. Nam Hircanum, et filium ejus, et soro- rem suam, uxorem cum duobus filiis, et socram, et duos viros sororis unum post alium fecit occidi. Jussit quoque Sileam nobiliores in morte sua Ju- dæos occidere ut, eo mortuo, plangeretur ab uni- versa Judæa saltem invita. Et cum de novem ux- oribus numerosam genuisset prolem, tres jussit oc- cidi, Antipatrum, Alexandrum et Aristobulum. Tres autem superstites exstiterunt, Archelau, Herodes Antipas et Philippos. Aristobulus vero reli- quit filium suum Herodem Agrippam et filiam He- rodiadem. Mortuo Herode, orta est inter fratres de regno seditio; inter quos, cum Romæ coram Cæ- sare litigassent, Cæsar regnum divisit, medietatem Archelao, aliam medietatem inter Herodem Anti- pam et Philippum. Archelao quidem Judæam tradi- dit et Idumæam. Herodi regionem trans flumen, et Galilæam, Philippo Ituræam et Trachonitidem. Factus est Archelaus dinarchus, sed quandoque monarchus, intellige secundum opinionem vulgi, vel promissionem Augusti, vel jactantiam sui. He- rodes autem et Philippus facti sunt tetrarchæ. Anno XLVIII regni Augusti, et primo Archelai, et se- ptimo fugæ Christi, monitus est Joseph per Ange- lum, ut rediret in terram Hierusalem. Sed au- liens, quod Archelaus regnaret in Judæa, noluit illuc ve- nire, sed veniens in Galilæam cum matre et puero habitavit in Nazareth. Anno Augusti LIV, cum esset puer Jesus duodecim annorum, ascendit Hieroso- lymam cum parentibus ad diem festum, et sedit in templo in medio doctorum, audiens et interrogans (Luc. 11). His temporibus, censu Romæ agitato, in- venta sunt hominum nonagies et trecenta et sexa- ginta millia. Romam veniens Archelaus, cum ac- cusaretur, a Cæsare damnatus est, et apud Vien- nam in exsilium relegatus. Sol eclipsim patitur, et Augustus moritur, cum regnasset xiv annis post Nativitatem Domini. Aiunt quidam, quod re- gnavit annis LVI, mensibus vi, diebus x.

De Tiberio Cæsare filio Octaviani adoptivo et gene- ro; et de Pontio Pilato, quem dictus Cæsar pro- curatorem Judææ instituit. Et de gestis et actis, quæ fecit, et fuerunt suo tempore.

Tiberius Augustus filius adoptivus fuit Octa- viani Cæsaris. Apud Romanos regnavit annis xxiii. Hic vivente Augusto sub eo de Rhætiis, Vindelicis, Armenis et Pannoniis triumphavit; ideoque Augu- stus adoptavit eum in filium. Fuit enim privignus ejus, et gener. Similiter adoptavit et Agrippam, id est Herodem. Tiberius adoptatus Dermatæ seu Sar- matas in Romanam redegit potestatem. Factus im- perator multos reges ad se per blanditias vocatos non remisit, inter quos Cappadocem Archelaum retinens, cujus regnum in provinciam vertitur, et Mazaram civitatem, caput regni, Cæsaream appel- lavit. Hic Tiberius vino indulsit, unde cum nomen

haberet Clāudius Tiberius Nero, Jocu.atores vocabant eum Caldius Biberius Mero. Apud Judæos relegato in exilium Archelao, missi sunt procuratores unus post alium : Coponius, Marcus Annii Cuphus, Valerius, qui sæpe vendidit sacerdotium. Anno XII Tiberii Cæsaris Philippus tetrarcha Pænadem Cæsaream Philippi vocavit, constituens in ea plurimas ædes, et Sephorim aliam civitatem Juliam vocavit. Anno XIII Valerio Romam reverso Tiberius Pontium Pilatum Judææ procuratorem instituit, qui Hierusalem veniens statuas Cæsaris erexit; et cum Judæi supplicassent de statu is amovendis, minatus est eis mortem; at illi potius mortem eligebant, quam leges patrias profanarent. Admirans itaque Judæorum constantiam in legalibus institutis, statuas jussit auferri. Anno XIV Tiberii Herodes tetrarcha Tiberiadem condidit, et Libyædem. Anno XV imperii Tiberii Cæsaris, procurante Pontio Pilato Judæam, tetrarcha autem Galilææ Herode, Philippo autem fratre ejus tetrarcha Iudææ et Trachonitidis regionis, et Lysania Abilinae tetrarcha, sub principibus sacerdotum Anna et Caipha, prædicatur baptismus poenitentiae in remissionem peccatorum. Et veniens omnis Judæa in Betharam regionem trans Jordanem baptizabatur ab eo. Erat autem Joannes vestitus pilis camelorum, et zona pellicea circa lumbos ejus: locustas et mel silvestre comedebat, in deserto inhabitans (*Math. III*). Eo tempore erant tres sectæ Judæorum, a communi vita et opinione distantes. Pharisæi phylacteria, scilicet pictacia chartarum, quibus Decalogus erat inscriptus, in brachiis et in fronte gerebant, et spinas in umbriis. Animas defunctorum dicebant transire in alia corpora usque ad resurrectionem. Sadducæi negabant resurrectionem, putantes animas cum corporibus interire. Essæi, vita quasi monachi, dicebant animas omnes a principio creatas, pro temporibus incorporari. Eodem tempore dicti Tiberii Cæsaris exierunt Scytharii de Scanadabia insula in mari Oceano posita; qui venientes juxta Rhenum, fecerunt Burgos, ideoque dicti sunt Burgundiones. Cujus tempore primi habitatores dicebantur Allobroges. Et cum regnasset Tiberius annis V post passionem Domini mortuus est. Eodem tempore Sudarium Veronicæ deportatum fuit Romam de Hierusalem, et liberatus fuit Tiberius a lepra; et vindicta Christi facta fuit de Judæis propter mortem Christi; et mortui et destructi fuerunt principes sacerdotum, et venditi per Titum et Vespasianum; et Pilatus in navi vivus deductus fuit Romam.

De Caio Caligula, et de Herode tetrarcha, qui occidit fecit Joannem Baptistam, et de gestis, quæ fecit, et fuerunt suo tempore.

Anno ab Incarnatione Domini 38, Caius Caligula regnavit apud Romanos annis IV, mensibus X. Hic fuit sceleratissimus. Nam cum sororibus suis stupra commisit: post eas exilio condemnavit. Hic anno primo imperii sui Agrippam, id est Herodem,

A de vinculis liberavit, et Judææ regem instituit, et apud Judæos regnavit annis VII. Herodem vero tetrarcham apud Lugdunum exilio condemnavit, ubi cum Herodiade adultera extrema mortuus est egestate, anno ab Incarnatione Domini 38. Anno 47 vel secundum quosdam 46, Imperii Tiberii Cæsaris, Herodes tetrarcha jussit decollari Joannem Baptistam: caput datum est puellæ in disco, et humatum est corpus in Hierosolymis: Discipuli sepeliebant in Sebaste. Audivit autem Herodes famam de Jesu, et dubitabat an esset Joannes, qui resurrexisset a mortuis, et quærebatur eum videre. Tempore Caii Caligulæ Pontius Pilatus incidens in multas calamitates, deum se propria manu occidit. Caius Caligula jussit in templo et synagogis Judæorum, et suas et Jovis imagines erigi, et se Dominum vocari.

De Claudio et de morte beati Jacobi fratris Joannis, et de gestis, quæ fecit et fuerunt suo tempore.

Anno ab incarnatione Domini nostri Jesu Christi 43, Claudius patruus Drusi, qui apud Maguntiam sepultus est, regnavit apud Romanos annis XIV, mensibus VII, diebus XXVIII. Hic de Britannis triumphavit, et Orcades insulas Romano adjunxit imperio. Rex Agrippa (alio nomine dictus Herodes) occidit Jacobum, fratrem Joannis, gladio; sed is, qui eum obtulerat ad martyrium, capite punitus est quia confessus, se esse Christianum. Petrum quoque misit in carcerem; sed angelus Domini eiecit eum de manibus Herodis. Anno IV descendens Herodes vel Agrippa in Cæsaream, sedens pro tribunali gloriabatur, et post mortem inter deos relatus est, et divus appellatus. Cujus temporibus descriptio facta est; Romæ sexaginta octo decena quadraginta quatuor millia; alibi dicitur: sexagies mille millia nongenta quadraginta unum millia hominum inventa sunt. Eiusque temporibus trienta millia virorum in die Paschæ constipatione populi in foribus templi necantur, ut dies festus converteretur in luctum. Anno VI Claudii tanta fames fuit Romæ, quod imperator vix furorem plebis evaserit. Post hæc Claudius Agrippæ filium Agrippam substituit in regnum Judæorum, et regnavit apud Judæos annis XXXVI. Eodem tempore Felix quemdam Ægyptium falsum prophetam, qui multa millia virorum congregaverat, ut irruerent in Hierusalem, de quo Acta apostolorum faciunt mentionem, in fugam convertit. Cum itaque Paulus coram Felice fuerit accusatus, Felix liberam concessit ei custodiam. Anno IX Judæos tumultuantes Roma ejecit.

De Nerone imperatore, qui multa mala fecit et fieri fecit suo tempore, quia interfecit matrem, amitam, et uxorem, fratrem et magistrum suum Senecam. Et de morte beati Jacobi, Marci, Petri et Pauli, et Lucani, et aliis gestis.

Anno ab Incarnatione Domini 58, Nero apud Romanos regnavit annis XIV, mensibus VII, diebus XXVIII. Hic fuit similis Caligulæ avo suo, et eo pe-

jor, quia matrem, amitam, uxorem, fratrem et magistrum suum Senecam occidit, qui fuit de civitate Cordubensi, patrum Lucani. Et civitatem incendit, ut similitudinem ardentis Trojæ videret. In re militari nil ausus, fere Britanniam perdidit, et Armeniam. Qui tantæ fuit luxuriæ, ut retibus aureis et funibus purpureis piscaretur. Romæ Thermas ædificavit. Anno vii imperii Neronis Jacobus frater Domini Hierosolymitanus episcopus de pinnaculo templi pertica fullonis jactatus et mortuus est. Anno secundo imperii sui Festum Felici substituit præsidem Palæstinæ, a quo Paulus Cæsarem appellavit. Cui Festus : *Cæsarem appellasti : ad Cæsarem ibis.* Cum rex Agrippa venisset Cæsaream ad salutandum Festum, indicavit Festus regi de Paulo, coram quo Paulus etiam comparuit. De morte beati Marci evangelistæ multipliciter est scriptum.

—
Additamentum posterioris, sed antiqui scriptoris ad chronicon Sicardi in codice Estensi.

In passione sua legitur, quod imperantibus Gaio et Junio (alibi, quod primo Neronis anno, quidam octavo) mortuus est. *Hic Petri in baptismo filius, et in sermone discipulus fuit. Hic Evangelium in Italia scripsit rogatu Romanorum, ut quod Petrus docuerat verbo, litterati in memoria conservarent. Post hæc in tota regione Ægypti baptizatis ordinavit episcopum. Multos quoque varios infirmos sanavit, leprosos mundavit, dæmoniacos liberavit. Demum ecclesia constructa per fratres in loco, qui Buculus nominatur, insidiatores in mense Pharmuthi, id est Aprilis et festivitate septuplica sune trahentes eum, dicebant : « Trahamus bubalum de Buculi. » Sanctus vero Domini gratias agebat Domino Jesu Christo, dicens : « In manus tuas Domine, commendando spiritum meum. » Et tunc cum gentiles reliquias ejus comburerent, factæ sunt tenebræ, tempestas et imber. Posuerunt ergo justii corpus ejus in Alexandria in loco lapidis excisi cum gloria, venerantes memoriam ejus. Quod longo tempore post Venetias creditur esse translatum, ubi colitur et veneratur. Et merito ad Italiam translatum est, ubi ejus Evangelium primo prædicatum. Cujus discipulus fuit Hermagoras Aquileiensis. Hermagoras vero Syrus, et Inventius Papiensis claruerunt. Eodem tempore Neronis, discipuli Pauli fuerunt Dionysius Areopagita, qui apud Athenas sacerdotium adeptus est, et Crescens, et Trophimus, qui ad Gallias profecti sunt ; et Lucas, qui ad ejus doctrinam scripsit Evangelium, et ad ejus sequelam Actus apostolorum.*

Demum vero cum a Romanis quæreretur ad poenam, quia magnam partem senatus occiderat, a senatu fugatus est et occisus. Dicitur quod se ipsum occidit, et in eo omnis Augusti familia consumpta est. Temporibus Neronis Lucanus claruit, qui deprehensus in conjuratione quadam, brachium ad secundas venas præbuit, Horatius rhetor, qui et Thebaidos appellatur. Eo tempore terræ motus Ro-

mae et in Asia fuerunt. Fulmen cecidit ante mensam Neronis. Ejus tempore Cornutus poeta magister Persii claruit. Sed Cornutum Nero misit in exilium. Eodem tempore, an. xii Neronis et xxxvi post passionem Domini, et lxx ab Incarnatione (alibi dicitur xiv Neronis, et xxxviii Dominicæ passionis) Nero Petrum occidit. crucis patibulo, capite deorsum, sicut elegit, verso ; et sepultus est in Vaticano juxta viam Triumphalem ; et eodem die Paulum occidit gladio. Hic fuit Judæus Gamalielis discipulus, qui xiv scripsit Epistolas, sed propter stylum de ultima dubitatur, et creditur esse Barnabæ, et Lucæ, vel Clementis. Et cum ad Paulum Seneca scripsisset epistolas, Paulus quoque scripsit ad eum. Est autem sepultus in Via Ostiensi, anno xxvii, ut quidam aiunt, post passionem Domini. Hi duo, sicut ait Clemens, habuerunt uxores. Nam Petrus, cum uxorem vidit duci ad passionem, gavisus ait : *O conjux, memento Domini.* Paulus negat se suam circumducere, ut expeditius posset prædicationi vacare.

De Galba, et Ottone, et Vitellio, et Vespasiano, et aliis gestis.

Anno ab Incarnatione Domini 72, post mortem Neronis Galba in Hibernia, Otto Romæ, Vitellius in Germania, Vespasianus in Palæstina electi sunt ad imperium. Nero namque contra Judæos Vespasianum miserat. Sed Galba septimo mense capite truncatur. Hujus temporibus fuit Linus papa, Otto Levi prælio victus se ipsum occidit ; Vitellius a duobus Vespasiani occiditur. Itaque Vespasianus exercitum filio Tito commendans, Romam venit, et confirmatus regnavit annis ix, mensibus xi, diebus xxi. Qui moderatissime rexit imperium : erat enim justus, largus, lætus, patiens, immemor offensarum. Ecclesia, quæ Hierosolymis congregata fuerat, responso accepto, transivit ad castrum, Pellam nomine, trans Jordanem. Ablatis justis viris Titus anno secundo imperii patris sui Judæam et Hierusalem diebus Azymorum subvertit, diebus merito, quibus Dominum occiderunt. Alii occiderunt gladio, alii fame, usque adeo quod matres alios comederent. Alii vero igne combusti sunt, alii venundati, alii captivati, usque ad decies centena millia. Hic est igitur ille, secundum Prophetam, *Aper de silva, qui devastavit eam (Psal. lxxix).* Fuerunt autem a prima ædificatione templi, quod fuit sub Salomone, usque ad hanc ruinam anni 5102, alii dicunt 3089. A secunda, quæ fuit sub Dario 590, a captivitate sub Antiocho 258, a Passione Domini 59 vel potius 40 (supra isaiam legitur 42). Hanc ruinam prodigia præcesserunt, scilicet cometes stella similis gladio, et immensum fulgur repentinum in templo, et voces dicentes : *Transmigremus hinc* ; et janua ferreis vectibus munita, sponte patefacta : currus et quadrigæ, armatorum cohortes in aere, et vitula in sacrificiis agnum enixa ; et prophetia cujusdam rustici clamantis, et nil aliud in ore habentis, quam verba hæc : *V. x*

ab oriente, vox ab occidente, vox a quatuor ventis, A vox super Hierusalem et templum, vox super sponsam et sponsum: vœ Israelitis! et divisio civium, quia pars templum, pars tenuit arcem, pars reliquam civitatem. Unde Isaias (Cap. LXVI): Vox populi de civitate, vox de templo. Post excidium Judæorum ex diversis locis convenientes in unum Apostoli, cæterique discipuli, qui supererant, elegerunt Simonem Cleophæ filium, et Jacobo substituerunt. Temporibus Vespasiani Achaia, Lycia, Rhodus, Byzantium, Samos, Thracia, et multæ aliæ regiones, quarum quædam liberæ, quædam sub regibus degebant, amissis regibus sub Romano imperio rediguntur, capitolium incenditur, et ædificari incipit.

De Vespasiano, et de vindicta, quam fecit de Judæis, et de pestilentia Judæorum, fame et mortalitate eorum, et aliis gestis. Et de Josepho.

Refert Josephus, quod propter peccatum mortis Jacobi Justi factum sit excidium Hierusalem, et dispersio Judæorum. Sed non solum ob mortem Jacobi, sed etiam ob mortem Domini præcipue hæc destructio facta est, secundum quod Dominus dicit: Non relinquetur inde lapis super lapidem, eo quod non cognoveris tempus visitationis meæ (Math. xxiv). Sed quoniam Dominus non vult mortem peccatoris (Ezech. xxxiii), et ut ipsi excusationem non haberent, per xl annos pœnitentiam eorum expectavit, et per apostolos, maxime per Jacobum fratrem Domini, inter eos continue prædicantem, eos ad pœnitentiam revocabat. Sed, cum per admonitionem eos non posset revocare, voluit eos saltem prodigiis exercere. Nam in his xl annis, sibi ad pœnitentiam datis, multa monstra et prodigia, sicut refert Josephus, evenerunt: Nam stella præfulgens gladio per omnia similis visa est civitati desuper imminere, ac per totum annum exitialibus flammis ardere. In quodam festo Azymorum hora noctis nona tantus fulgor aram templi circumdedit, ut omnes diem clarissimum putarent. In eadem festivitate vitula ad immolandum adducta, inter ministrorum manus agnum subito est enixa. Post aliquot dies prope solis occasum visi sunt currus, et quadrigæ in omni regione per ærem fieri, et armorum cohortes misceri nubibus, et urbem circumdare agminibus improvisis. In alio die festo Pentecostes appellatur, noctu sacerdotes in templum ingressi ad ministeria ex more complenda, motus quosdamque strepitus senserunt, ac voces subitas audierunt dicentes: « Transeamus ab his sedibus. » Ante quartum etiam annum belli, vir quidam nomine Jesus, Ananiæ filius in festo Tabernaculorum repente clamare cœpit: « Vox ab oriente, vox ab occidente, vox a quatuor ventis, vox super Hierusalem, et super templum: vox super sponso et sponsam, vox super Hierusalem universam. » Prædictus igitur vir capitur, cæditur, verberatur; sed ille aliud dicere nequens, quanto plus verberabatur, tanto eadem fortius clamabat. Ad Judicem igitur adducitur; tormentis

diris afficitur; usque ad putredinem ossium lanitur. Sed ille nec preces nec lacrymas effundebat, sed cum quodam ululatu per singula pene verbera eadem proferebat, addens etiam hoc: « Vœ, vœ Hierosolymis. » Hæc Josephus.

Cum autem Judæi nec admonitionibus converterentur, nec tantis prodigiis terrerentur, post xl annum Dominus Vespasianum et Titum Hierusalem adduxit, qui ipsam civitatem funditus destruxerunt. Vespasianus namque Romam adiit, et destruendi Judæam et Hierusalem a Tiberio licentiam impetravit. Per annos igitur plures exercitum congregavit, et Hierusalem cum copioso exercitu Vespasianus advenit; et in die Pachæ Hierusalem per circuitum potenter obsedit, ibique infinitam multitudinem, quæ ad diem festum venerant, conclusit. Per aliquod autem tempus, antequam Vespasianus Hierusalem adveniret, fideles, qui ibi erant, a Spiritu sancto admonentur, ut inde recedant, et in quodam oppido trans Jordanem, quod Pellam vocant, secedant, ut ab istis ab urbe sanctis viris cœlesti vindictæ fieret locus, tam de urbe sacrilega, quam de populo scelerato.

Quandam autem civitatem Judææ nomine Jonaparam, in qua Josephus princeps et dux erat, primo omnium est aggressus. Sed Josephus cum suis viriliter resistebat. Taudem Josephus videns imminere excidium civitatis, assumptis undecim Judæis, subterraneam domum intravit, ubi quatruiduana fame jacuerunt afflicti. Judæi vero consentiente Josepho malebant ibidem mori quam Vespasiani se subjicere servituti. Volebant se mutuo interficere, et sanguinem suum in sacrificium Deo offerre. Et quoniam Josephus inter eos erat dignior, volebant eum primitus occidere, ut ejus effusione sanguinis Deus citius placaretur; vel ut Chronica dicit, ideo mutuo se interficere volebant, ne darentur in manibus Romanorum. At vir prudens Josephus et mori nolens, iudicem mortis et sacrificii se constituit; et quis prior alio occisurus esset, inter binos et binos sortem mittere jussit. Missis itaque sortibus, sors nunc unum, nunc alium morti tradidit, donec ventum est ad ultimum, cum quo Josephus sortes missurus fuit. Tunc Josephus homo strenuus et agilis gladium illi abstulit, et quid magis eligeret, vitam scilicet aut mortem, requisivit, et ut sine dilatione eligeret, præcepit. Et ille timens respondit: Virere non recuso, sed gratia tui vitam conservare valeo. Tunc Josephus uni familiari Vespasiani, et sibi etiam familiari, latenter locutus est; et ut sibi vita donaretur, petiit; et quod petiit, impetravit. Cum autem ante Vespasianum Josephus esset adductus, dixit ei Vespasianus: Mortem meruisses, si hujus petitionibus liberatus non esses. Josephus: Si quid perperam actum est, in melius commutari potest. Et Vespasianus: Qui victus est, quid facere potest? Et Josephus: Aliquid facere potero, si dictis meis aures tuas demulsero. Et Vespasianus: Concedatur, ut verbis inhæreas; et

quidquid boni dicturus es, pacifice audiatur. Et Josephus : *Imperator interiit, et senatus imperatorem te fecit.* Et Vespasianus : *Si propheta es, quare non es vaticinatus huic civitati, quod meæ subjicienda sit ditioni?* Et Josephus : *Per quadraginta dies hoc eis prædixi.* Interea legati Romanorum venerunt. Vespasianum imperatorem sublimatum asserunt, eumque venerati sunt. Hæc supradicta Chronica testatur, quod scilicet Josephus Vespasiano prædixit tam de imperatoris morte, quam de sua sublimatione. Reliquit autem Vespasianus Titum filium suum in obsidione Hierusalem.

Titus autem, ut in Historia apocrypha legitur, audiens patrem suum in imperium sublimatum, tanto gaudio et exultatione repletur, quod nervorum contractione ex frigiditate corripitur, et altero crure delilitatus paralyti torquetur. Josephus autem audiens infirmitate laborare, causam morbi, et morbum, et tempus morbi diligenter inquirat. Causa nescitur; morbus ignoratur. De tempore autem, quoniam audita patris electione hoc sibi accidit, aperitur. Josephus autem vir sapiens et providus ex paucis multa coniecit, et ex tempore morbum et causam invenit. Sciens quod gaudium et lætitia superabundanti debilitatus fuit, animadvertens itaque quoniam contraria contrariis curantur; sciens etiam quidquid amore conquiratur, dolore frequenter amittitur, querere cœpit, an aliquis esset, qui principis inimicus obnoxius teneretur. Et erat ibi servus adeo molestus Tito, ut sine vehementi conturbatione nullatenus in eum posset respicere, nec etiam nomen ejus audire. Dixit itaque Tito : *Si curari desideras, omnes, qui in meo comitatu venerint, salvos efficias.* Cui Titus : *Quicumque in tuo comitatu venerint, securus habeatur et salvus.* Tunc Josephus cito prandium fieri præcepit, et mensam suam mensæ Titi oppositam locavit, et servum a dextris suis sedere fecit. Quem Titus respiciens, molestia conturbatus infremuit; et qui prius gaudio infrigidatus fuerat, accessione furoris incaluit, nervosque distendens curatus fuit. Post hæc Titus et servum in sui gratiam, et Josephum in sui amicitiam accepit.

Benigno igitur a Tito Hierusalem obsessa, inter cætera mala, quæ obsessos graviter perurgebant, tanta fames omnes tenuit, quod parentes filios, et filii parentibus, viri uxoribus, et uxores viris cibos non tantum ex manibus, sed etiam ex ipsis dentibus rapiabant. Juvenes etiam ætate fortiores velut simulacra per vias oberrando palam exanimis cadebant. Qui mortuos sepeliebant, sæpe super ipsos mortuos mortui cadebant. Fetorem autem cadaverum non ferentes, ex publico sumptu ipsa sepeliebant; sed deficiente sumptu et vincente cadaverum multitudine, de muro cadavera præcipitabant. At Titus circuiens cum videret valles cadaveribus repletas, et totam patriam ex eorum fetore corruptam, manus suas cum lacrymis ad cœlum levavit : *Deus, tu vides, quia ego hac non facio.* Tanta ibi

fames erat quod calcamenta sua et corrigias comedebant. Matrōna etiam genere et divitiis nobilita, sicut legitur in *Historia ecclesiastica*, cum prædones ejus domum intrantes eam omnibus exspoliassent, nec sibi ulterius quod comederet remansisset, parvulum filium suum lactantum tenens in manibus, ait : *Infelicitis matris infelicio filii! In bello, in fame, in direptione cui te reservabo? veni ergo nunc, o mi nate, esto matri cibus, prædōnibus furor, sæculis fabula.* Et his dictis, filium jugulavit et coxit; et dimidium comedens, partem alteram occultavit. Et ecce confestim prædones odorem carnis coctæ sentientes in domum irruunt, et nisi carnes prodat, mortem minantur. Tunc illa detegens infantis membra : *Ecce, inquit, vobis partem optimam reservavi.* At illos tantus horror invasit, quod nec loqui potuerunt. Et illa : *Meus est hic filius, meum est peccatum, securi edite, quia prior ego comedi quod genui. Nolite fieri aut matre religiosiores, aut feminis molliores. Quod si vicit vos pietas, et horretis, ego totum comedam, quæ dimidium jam comedi.* Illi vero tremantes et terrii discesserunt.

Tandem secundo anno imperii Vespasiani Titus Hierusalem cepit, et captam subvertit, templamque funditus destruxit. Et sicut Judæi Christum triginta denariis emerant, sic et ipse uno denario triginta Judæos vendidit. Sicut autem narrat Josephus, nonaginta septem millia Judæorum venditi sunt, et undecies centena millia fame et gladio perierunt.

Additamentum antiqui interpolatoris ad chronicon Sicardi in codice Estensi.

Legitur quoque, quod Titus intrans Hierusalem, quemdam murum densissimum vidit, ipsumque perforari præcepit, factoque foramine quemdam intus senem aspectu et canitie venerabilem invenerunt. Qui requisitus, qui esset, respondit se esse Josephum ab Arimathia Judææ civitate, seque a Judæis ibidem inclusum et muratum fuisse, eo quod Christum sepelisset; addiditque quod ab illo tempore usque nunc cœlesti sit cibo pastus, et divino lumine confortatus. In Evangelio tamen Nicodemi dicitur quod, cum Judæi ipsum reclusissent, Christus resurgens eum inde eripuit, et in Arimathiam duxit. Potest dici, quia cum eductus a prædicatione Christi non cessaret, a Judæis iterum est inclusus.

Mortuo quoque Vespasiano imperatore, Titus filius ejus eidem in imperio successit, qui fuit vir clementissimus et multæ liberalitatis, tantæque bonitatis fuit, sicut ait Eusebius Cæsariensis in Chronica, et testatur Hieronymus, quod dum quodam sero recordatus fuisset, quod illo die nihil boni egisset, aut nihil dedisset, ait : *Diem perdidimus.*

De origine Josephi, et nativitate, et cujus filius fuit; et de compositione librorum, quos fecit.

Operæ pretium sane est post ista noscere, quis

fuert hic Josephus, et unde vel ex quo genere originem ducens; qui tantam nobis materiam rerum gestarum cognitionemque præstitit. Exponit ergo etiam hæc ipse de se hoc modo, scribens: *Josephus Mathathia filius Hierosolymis sacerdos, qui et in ipso primo bello Romanos oppugnauit, et posterioribus nihilominus interfuit præliis necessitate constrictus.* Constat igitur, hunc virum per idem tempus non solum apud Judæos proprios cives, verum etiam apud Romanos habitum esse nobilissimum, ita ut litterarum merito in urbe Roma etiam statua donaretur, et libri ejus bibliothecæ traderentur. Conscripsit itaque *Antiquitatum* historiam in xx libris. *Belli vero Judaici* cum Romanis historiam vii voluminibus comprehendit, qua non solum Græca facundia, verum etiam et patrio, id est Hebræo sermone, suis etiam civibus se edidisse confirmat: dignus, cui præ cæteris omnibus debeat credi. Sed et alia ejusdem viri exstant *De Judæorum vetustate* duo volumina, in quibus contradicere Appioni cuidam Grammatico videtur, qui illis temporibus aduersum Judæos scripserat, et ad alios quosdam, qui mores gentis Judæorum atque instituta lacerauerant. In primo ergo ex his libris duobus, quæ volumina apud Hebræos in auctoritate habentur, secundum majorum traditionem per hæc decet.

Prologus de libris quos Josephus composuit contra Appionem.

Neque igitur innumera, inquit, apud nos habentur volumina inter se invicem discordia; sed duo tantum et viginti sunt libri, qui omnium temporum seriem continent, qui et juste creduntur diuinitus inspirata. Ex quibus quinque sunt Moseos, continentes legem vitæ, et successionis humanæ prosapiam, usque ad ipsius Moseos terminum protendentem; qui paulominus trium millium annorum continentiam gerunt. A morte vero Moseos usque ad Artaxerxem, qui regnavit apud Persas, quæ gesta sunt, prophetæ quinque per ea tempora tredecim voluminibus conscripserunt. Reliqui vero quatuor libri, hymnos in Deum, et vitæ instituta ac monita mortalibus tradunt. Ab Artaxerxe vero usque ad nostrum tempus singula quidem conscripta, non tamen priori simili fide sunt habita, pro eo quod non exstiterit prophetarum jugis et certa successio. Rebus ergo ipsis constat, quod nos venerabiliter utamur Scripturis nostris. Nam, quamvis tot sæcula intercesserunt, neque addere quis unquam, neque auferre aut permutare quid ausus est. Sed omnibus gentis nostræ hominibus insita hæc quodammodo, atque ingenita fides est, credere, hæc Dei esse consulta, et his jugiter inhærere, ac pro ipsis, si ita res poposcerit, libenter et animam ponere. Sit etiam hæc pars historiographi his in locis a nobis, ut arbitror, non incompetenter inserta. Est adhuc ejus aliud elegans satis volumen: quod animus sit, qui imperium teneat in nobis. Quem libellum quidam Machabæorum attitulerant, pro eo quod certamina inibi et agones pro pietate a Machabæis fratribus desudata contineat. Sed et in

A fine vicesimi *Antiquitatum* libri significat idem ipse, composuisse quatuor volumina comprehensura secundum fidem et religionem patriam *De Deo, et de substantia ejus, ac legibus, et cur quædam apud eos liceant, quædam non liceant.* Sed et alia nonnulla opuscula a se dicit esse composita. In fine etiam supradicti vicesimi *Antiquitatum* libri, Justum quemdam ex Tiberiade, qui conatus sit hoc idem opus, quod ipse explicuerat, aggredi, arguit falsitatis per hæc verba: *Sed non ego te imitatus in his, quæ conscripseram. Ipsi enim imperatoribus obtuli libros meos, cum adhuc ipsa, quæ gesta sunt, pene in oculis haberentur; quippe qui conscius mihi essem, servare in omnibus veritatem, nec me dictorum testimonio sefellit opinio. Sed et aliis pluribus obtuli, quorum multi etiam ipsis interfuere bellis, sicut Agrippa rex, et nonnulli ejus propinqui. Imperator quidem Titus in tantum probavit, ex istis debere libris ad omnes homines rerum gestarum notitiam pervenire, ut manu subscriberet publice ab omnibus eos legi debere. Rex vero Agrippa sexaginta duabus epistolis de Operis nostri veritate testatus est, ex quibus et duas inserui. Sed de his satis. Nunc ad narrationis nostræ seriem redeamus.*

De Tito Vespasiani filio imperatore.

Anno ab Incarnatione Domini 82, Titus Vespasiani filius regnavit apud Romanos annis ii et mensibus ii. Qui fuit Græca et Latina lingua disertissimus, facundus, pius, largus; dicens, nullum debere tristem ab imperatore discedere; unde cum quadam die recordatus fuisset in cœna, se nil illo die cuiquam præstitisse, ait: *Amici, hanc diem perdididi.* Hujus temporibus Cletus, quem Petrus presbyterum fecit, successit post Petrum papam.

De Domitiano imperatore filio Vespasiani.

Anno ab Incarnatione Domini 84, Domitianus filius Vespasiani, et frater Titi junior regnavit apud Romanos ann. xv. Hic superbissimus fuit, ut se Deum et Dominum jusserit appellari, et aureas et argenteas statuas in Capitolio sibi erigi, mensem Octobrem Domitianum suo nomine quoque vocari. Verumtamen Romæ multa opera fecit, Capitolium, Forum, Porticus Divorum, Isium, et Serapium, Horrea, Præparatoria, et Pantheon, et Stadium, et multa alia. De Dacis et Germanis triumphavit. Eunuchos fieri prohibuit. Philosophos et mathematicos de urbe ejecit. Christianos persecutus est, et Joannem apostolum in ferventis olei dolio posuit, et cum inde illæsus exisset, in Pathmos insula relegavit, ubi Apocalypsim scripsit. Eodem tempore Domitiani, Josephus a Vespasiano jam captus Romam venit, et multa conscripsit, præsertim xxiv. *Antiquitatum* libros ab exordio mundi usque ad xiv annum hujus Domitiani, unde statua Romæ donatus est. Et eodem tempore Quinctilianus Romæ scholam habuit, et salarium de Fisco primum accepit. Eodem tempore omne genus et regnum Hebræorum, et præcipue regis David omnino deletum fuit a Domitiano imperatore, exceptis quibus-

dam, qui dicebant non deberi sibi terrenum imperium, sed cœleste, quos ad voluntatem eorum liberos abire permisit; demum cum multos nobiles de senatu occidisset, suorum conjuratione occisus est.

De Nerva imperatore.

Anno ab Incarnatione Domini 99, Nerva apud Romanos regnavit ann. 1 et mens. iv. Vir fuit strenuus et modestus, qui missos in exilium per Domitianum solvit. Idem creditur de Joanne apostolo, qui reversus est Ephesum. Ista est metropolis Asiana. Audi fabulam de Joanne. Cuidam episcopo quemdam juvenem commisit. Episcopo absente, juvenis princeps latronum effectus est. Cum repeteret eum Joannes, ait episcopus: *Mortuus est. Cui Joannes: Bonum te custodem fratris animæ reliqui! Demum per Joannem ad pœnitentiam revocatus est.*

De Trajano imperatore.

Anno ab Incarnatione Domini 100, Trajanus regnavit apud Romanos ann. xix et mens. vi, et diebus xv. Hic fuit tantæ civilitatis et fortitudinis, ut omnibus præcedentibus principibus merito præferatur; nam cum alii imperium defendissent, iste nobiliter ampliavit. Nam Asia et Babylonia capta usque ad Indiæ fines accessit. De Dacis et Scythis triumphavit. Hymbrios, Sauromatas, Arabas, et Boffotanos in fidem accepit. In mari Rubro classem instituit, ut lines Indiæ subjugaret. Armeniam, Assyriam, Mesopotamiam subjugavit, et provincias fecit. Nil elegit injustum ad augendum fiscum. Sed persecutor fuit Christianorum. Nam cum Plinius cujusdam provinciæ procurator eum consulisset, si Christianos occideret, cum nil mali in eis reperiret, præter obstinationem non sacrificandi, et antelucanos cœtus ad canendum cuidam Christo, ut Deo; respondit quod nullus Christianus inquireretur; si quis tamen incidenter præveniretur, puniri oporteret. Demum Trajanus apud Seleuciam Isauriæ, ut dicitur, mortuus est, cujus ossa in urna aurea in Foro delata super columnam sunt. Solus omnium intra urbem in foro sepultus est. In his diebus Anacletus papa Romæ sedit. Post eum successit Evaristus papa Romæ.

De Adriano imperatore.

Anno ab Incarnatione Domini 120, Adrianus regnavit apud Romanos ann. xxi. Illic cognominatus est Ælius. Facundissimus fuit et diligentissimus circa ærarium, et militum disciplinam. In utraque lingua peritus. Pater Patriæ dictus. Tributa urbis relaxavit. Alexandriam a Romanis subversam publicis instauravit expensis; et ad instaurandam civitatem Nicomediæ, quæ in terræ motu corruerat, de publico dedit expensas. Atheniensibus sibi petentibus de libris Draconis et Solonis jura composuit. Contra Sarmatas bellum gessit. Judæos secundo, Romano imperio rebellantes anno secundo imperii sui cepit. Sixtus papa Romæ sedit. Sixto successit Telesphorus.

De Tito Antonino imperatore.

Anno ab Incarnatione Domini 142, Titus Antoninus regnavit apud Romanos ann. xxii, et mens. iii. qui Pius propter clementiam dictus est; Pater Patriæ, quia accusationibus incensis debita relaxavit, Ærarium opulentum servavit; regibus amicis non minus venerabilis. Eodem tempore Galenus medicus claruit, qui Pergami natus claruit. Eodem tempore sedit Romæ Hyginus papa. Post eum successit Anicius: post eum successit Pius in episcopatu. His temporibus Hygini papæ, Valentinus, et Cerdo, et Marcion hæretici Romam venerunt. Valentinus dicebat, duo esse principia, profundum, et silentium, et ex his triginta sæcula. Cerdo et Marcion, duo principia, bonum et malum. Ambo resurrectionem carnis negabant, animæ tamen salutem promittebant. In Alexandria vero Basilides suam doctrinam evomuit, dicens ccclxv cœlos secundum numerum dierum anni. Hoc autem nomen *Abrasas* commendabat, quia numerum istum contineat. Cujus discipuli se Gnosticos nominabant ad præsumptionem excellentioris scientiæ. Sed ab aliis dicebantur Bothonitæ, id est cœnosi, a turpitudine, quam in mysteriis exercebant, contra quem scripsit doctus Agrippa.

De Marco Antonino Vero, cum fratre Lucio Aurelio imperatoribus.

Anno ab Incarnatione Domini 165, Marcus Antoninus Verus cum fratre Lucio Aurelio regnavit apud Romanos ann. xix, et mens. 1. Usque ad hoc tempus singulares fuerunt Augusti. Hinc primum bini. Hi Seleuciam ceperunt, de Parthis triumphaverunt. Contra Germanos et Sarmatas, Marcomannos, Quados, Dacos, Vandalos, Suevos, Pannonios dimicarunt. Et cum suus exercitus æstualet, quibusdam militibus Christianis, qui sub eo militabant, orantibus, contra spem largissimus imber effusus est in exercitu, sed in hostes fulgur et ignis. Marcus, defuncto fratre, filium suum Commodum regni consortem fecit, et multis multa largitus est, ita quod ærarium exhauserit; pecuniam, quæ debebatur, tabulis incensis remisit. Et ne quid bonitati deesset, seniores leges novis constitutionibus temperavit. Adeo magnificus fuit, ut centum simul leones exhibuerit. Cumque Smyrna civitas Asiæ corruerit terræ motu, per decennium ad ipsius instauracionem tributa remisit. Octavo anno Marci Antonini Soter Romæ sit papa.

De Commodio Marci filio imperatore.

Anno ab Incarnatione Domini 184, Commodus Marci filius regnavit apud Romanos ann. xiii. Nihil paternum habuit, nisi quod contra Germanos dimicavit. Septembrem a suo nomine Commodum nominari voluit. Thermas Romæ fecit. Uxoris poculo est occisus. Adco nequam fuit, quod etiam mortuus humani generis diceretur inimicus, quia multos nobiles interfecit. Victor Eleutherio in apostolica sede successit. Hisque temporibus fuerunt Cataphrygæ, a Phrygia dicti hæretici, qui secundas

nuptias condemnabant, quorum auctor fuit Montanus, qui se Paracletum nominabat, habens secum duas mulieres, Priscam, et Maximillam insani spiritus, quæ se prophetissas esse jactabant.

De Helvio Pertinace imperatore.

Anno ab Incarnatione Domini 197, Helvius Pertinax regnavit apud Romanos mensibus vi. Hic septuagenario major cum præfecturam urbis ageret, ex senatus-consulto imperare jussus est; et quia pertinaciter resistebat, Pertinax dictus est; quem, cum senatus rogaret quod uxorem suam vocaret Augustam, respondit: *Quod sufficeret, quod regnaret invitus.* Pertinax Juliani scelere occiditur.

De Juliano imperatore.

Anno ab Incarnatione Domini 197, Julianus apud Romanos regnavit mensibus vii, quem apud Pontem Milvium Severus occidit. Post dictum Helvium Pertinacem fuit.

De Severo imperatore.

Anno ab Incarnatione Domini 198, Severus regnavit apud Romanos ann. xvii. Hic fuit oriundus ex Africa, philosophus, civilibus studiis clarus, sed parvus. Multa bella feliciter gessit, nam Parthos, Arabas, Britannos superavit; et quemdam Claudium Albinum, qui fuerat in morte Pertinacis, et se cæsarem in Gallia fecit, apud Lugdunum occidit. Receptas provincias vallo cingi fecit a mare ad mare per cxxii millia passuum, et mansiones fecit. Christianos persecutus est. Demum Eboraci moxitur in Britannia.

De Antonino Severi filio imperatore.

Anno ab Incarnatione Domini 217, Antoninus Severi filius, proprio nomine Bassianus, regnavit apud Romanos ann. vii, mens. vi, dictus cognomento Caracalla a genere vestis, qua utebatur, et ejus nomine vocata est. Thermas Romæ fecit, quæ dictæ sunt Antonianæ. Impatiens libidinis fuit usque adeo, quod novercam duxit uxorem. Nihil memorabile præter quod diximus fecit. Hujus temporibus fuit Zephyrinus papa, cui successit Calixtus papa. Et Antonini Severi filii hujus tempore Quinta Editio inventa est Hierosolymis, cujus auctor non apparuit. Ammonius Alexandrinus canones evangeliorum compesuit. Hierosolymis Alexander, adhuc vivente Narcisso episcopo ordinatur propter ætatem; habebat enim cxvi annos, et cum eo pariter Ecclesiam rexit. Sed Tertullianus sanctam impugnavit Ecclesiam; et persecutio magna fuit Christianorum.

De Macrino imperatore.

Anno ab Incarnatione Domini 223, quidam imperator nomine Macrinus regnavit apud Romanos ann. i, mens. ii. Nihil dignum memoriæ fecit.

De Marco Aurelio Antonino imperatore.

Anno ab Incarnatione Domini 224, Marcus Aurelius Antoninus regnavit apud Romanos ann. iv. Hic exstitit impudicus, quod nullum genus obscenitatis omisit.

De Alexandro Aurelio imperatore.

Anno Domini 228, Alexander Aurelius regnavit apud Romanos ann. xiiii. Hic Xerxem regem Persarum vicit, et disciplinæ militaris tam severus corrector fuit, ut quasdam legiones tumultuantes exauctoraverit. Ulpianum, Paulum, Papinianum jurisperitos assessores habuit. Thermas ædificavit, eunuchos reprobavit, dicens esse tertium genus hominum, nec videndum, nec usu habendum. Et demum apud Maguntiam decollatus est. Eodem tempore Romæ sedit Urbanus papa.

De Maximino imperatore.

Anno Domini 241, Maximinus regnavit apud Romanos ann. iii. Hic ex corpore militari primus, et ab exercitu sine senatus auctoritate imperator electus est; qui fuit persecutor ecclesiarum, sub quo Pontianus Romanus pontifex in Sardinia deportatus martyrio coronatur. Hic a Pupieno occiditur, quo tempore regnum usurpans occiditur. Pontiano successit Anterus papa. Tempore Pontiani papæ, et Maximini Berillus hæreticus Ecclesiam impugnavit. Sabellus hæreticus desipuit, cujus discipuli Sabelliani, et Patripassiani dicti sunt, quia identitatem et Trinitatem dogmatizantes Patri etiam passionem ascribebant.

De Gordiano imperatore.

Anno Domini 244, Gordianus regnavit apud Romanos ann. vii, quo Romam ingresso Pupienum et Albinum, qui imperium arripuerant, interfecit. Hic Parthos, Persas et Medos superavit. Fraude Philippi occisus est. Post Gordianum Philippus cum filio suo imperavit ann. xii. Hic Philippus Christianus per Origenem efficitur. Ambos Becius occidit. Eodem tempore sedit Romæ Fabianus papa, qui per columbam Spiritus sancti electus est; qui statuit singulis annis chrisma renovari et vetus comburi. Hic martyrio coronatur. Eodem tempore supervenit Novatus ex Africa, et separavit de Ecclesia Novatianum, et quosdam confessores, postquam Moyses in carcere defunctus est, qui fuit ibi menses xi, et sic multi fugerunt. His temporibus fuerunt hæretici dicentes, animas cum corporibus interire simul, et cum corporibus iterum suscitandas. Item et alii nomine Elcesaitæ, qui licet de Novo et Veteri Testamento, quibus voluerant, testimoniis uterentur, tamen multa refutabant, ut Apostolum; et dicebant se habere librum de cælo lapsum.

De Philippo imperatore.

Anno Domini 250, Philippus apud Romanos regnavit annis xii. Qui filium suum sibi æquivocum regni consortem effect, et urbem sui nominis in Thracia constituit; et primus omnium de Romanis imperatoribus in Christum credidit, et, ut dicitur, Christianus effectus est. Cui, cum vellet in Paschali solemnitate communicare, rogavit episcopus, donec peccata confessus esset, staret inter penitentes; quod patienter fecit. Hic thesauros

beato Sixto donavit. Philippus severus fuit, et a A
Decio ambo occisi sunt.

De Decio imperatore.

Anno Domini 257, Decius apud Romanos, regnavit ann. 1, mens. III. Hic de Pannonia natus fuit. Civile bellum compressit. Filium cesarem fecit: et cum Philippos patrem et filium occidisset, in odium eorum Christianos persecutus est, et beatos Laurentium et Hippolytum interfecit. Decius a diabolo et ab hostibus interfecit.

De Gallo cum filio suo Volusiano.

Anno ab Incarnatione Domini 258, Gallus cum filio suo Volusiano, regnavit apud Romanos ann. II, mens. IV. His temporibus fuit pestis, quæ pene genus humanum exstinxit. Ab Ejula occiditur. His temporibus fuit Novatus Romanus presbyter hæreticus, a quo Novatiani dicti sunt; sed se ipsos non Novatianos, sed Catharos appellabant, id est mundos, propter mundiciam; secundas nuptias non admittebant, reconciliationem pœnitentibus denegabant. Hoc tempore Lucius papa Romæ sedit.

De Æmiliano imperatore.

Anno Domini 258, Æmilianus natione Maurus, regnavit apud Romanos mens. II, tertio namque mense luit pœnam tyrannidis occupatæ.

De Valeriano et Gallieno.

Anno Domini 258, Valerianus, et Gallienus Valeriani filius, regnavit apud Romanos ann. XV. Valerianus in Rhætia electus est ab exercitu. Gallienus Romæ a senatu. Valerianus persecutus est Christianos, sed non diu, quia dum bellum gereret in Mesopotamia, captus est a Sapore rege Persarum, et apud Parthos ignobili servitute censuit. Nam Sapor equum ascensurus, pedem ejus cervicibus imponebat. Gallienus vero prius feliciter, demum perniciose gessit imperium. Nam eo in omnem lasciviam dissoluto, Germani venerunt usque ad Ravennam. Alamanni, vastatis Galliis, transierunt in Italiam. Dacia perditur. Græcia, Macedonia, Pontus, et Asia per Gothos depopulantur. Pannonias occupant Parthi, Mesopotamiam et Assyriam. Germani obtinuerunt Hispanias, ceperuntque Cætonem civitatem. Horum igitur imperium Romano fuit nomini perniciosum. Illorum ignavia seu infelicitate Galliæ demum per Posthumum, qui in D
Gallia purpuram accepit, receptæ sunt. Demum Gallienus Mediolani moritur. Dionysius papa parochias divisit, et in singulis propter pœnitentes singulos instituit sacerdotes. Et post eum Felix papa. Sub hoc Gallieno septem tyranni regnaverunt: primus Geminus apud Nursam, secundus Posthumus decem annis in Gallia regnans occiditur, tertius Æmilianus Maguntia occiditur, quartus Marius ibidem interfecit, quintus Victorinus Galliæ creatur et occiditur, sextus Tetricus a militibus occiditur, septimus Maurus in Syria ab uxore occiditur.

De Claudio imperatore.

Anno Domini 274, Claudius regnavit apud Ro-

manos ann. I mens. IX. Hic parcus fuit, modestus, justus, et regendæ reipublicæ idoneus; qui Gothos Illyricum et Macedoniam vastantes prælio vicit; Alamannos apud Lacum Benacum superavit. Ob quæ clypeus aureus et aurea statua fuit ei in Capitolio collocata, et post mortem divus appellatus est. Eodem tempore Dionysii papæ, Claudii, et Valeriani, et Gallieni ejus filii, Paulus Samosatensis hæreticus exstitit, qui Christum solum hominem confitebatur. Et Manes, a quo Manichæi, qui fuit de Perside, qui nunc dicebat se Christum, nunc Paracletum: et fecit duodecim discipulos ad instar Christi. Et prædictus Claudius morbo obiit. Post Quintilius frater Claudii imperator cligitur.

De Quintilio fratre Claudii.

Anno Domini 276, Quintilius frater Claudii a senatu imperator eligitur; sed XVI die sui imperii apud Aquilegiam occiditur.

De Aureliano imperatore.

Anno Domini 276, Aurelianus regnavit apud Romanos ann. V, mens. VI. Vir in bello potens, haud dissimilis Alexandro; qui tribus præliis in Italia, scilicet apud Placentiam et Ticinum victor exstitit. Tetricum, qui adhuc Galliam tenebat, superavit; et Aurelianus civitatem ædificavit, et Zenobiam uxorem quondam Odenati, quæ mortuo viro adhuc Orientis tenebat imperium, superavit apud Inmas non longe ab Antiochia. Cum itaque triennio Romanum orbem ab invasoribus liberasset, ingrediens Romam triumphum habuit, quasi receptor Orientis, præcedentibus eum Tetrico, et Zenobia. Hic primus apud Romanos diadema capiti suo imposuit, et aurata veste usus est. Hic Romam firmioribus muris cinxit. Templum soli ædificavit. Populo usum porcinae carnis instituit. Demum cum Græciam introisset, inter Constantinopolim et Heracleam fulmen juxta ipsum cecidit, et non multo post occisus est, et inter deos annumeratus est.

De Floriano.

Anno Domini 282, Florianus regnavit apud Romanos mens. II, diebus XXIII. Nil egit memoria dignum. In Tharso occiditur.

De Tacito imperatore.

Anno Domini 282, Tacitus regnavit apud Romanos mens. VI. Vir egregius. Sed nihil potuit, morte præventus.

De Probo.

Anno Domini 283, Probus regnavit apud Romanos ann. VI, mens. III. Vir militaris et civilis, qui Gallias a barbaris occupatas recepit. Et cum bella innumera peregisset, pacem orbi recuperavit, dicens, milites in brevi necessarios non futuros. Iste Probus a militibus occiditur. Ipse tyrannos occidit, Saturnum, Proculum et Bonosum. Cujus temporibus Felix Romæ sedit episcopus, cui successit Eutychianus Romæ episcopus. Et his temporibus invaluit hæresis Manichæorum, dogmati-

zans duo principia, bonum et malum; purgationem per sua sacramenta promittens, non recipiebat. Vetus Testamentum et Novum corrumperebat; quæ usque in hodiernum diem venenum effudit.

De Caro cum filiis suis Numeriano et Carino.

Anno Domini 289, Carus apud Romanos regnavit ann. 11, cum filiis Numeriano et Carino, quos cæsares instituit. Carus vero cum Parthos et Persas vicisset, super Tigridem fulmine percussus interiit. Numerianus per insidias, Carinus in prælio brevi tempore occiduntur. Quorum tempore Caius Romæ sedit episcopus, qui fuit de genere Diocletiani imperatoris.

De Diocletiano.

Anno Domini 290, Diocletianus regnavit apud Romanos ann. 22. Illic Herculum Maximianum cæsarem fecit, qui pacem Galliarum reformavit, ideoque ex Cæsare fecit Augustum, assumens eum consortem imperii, et regnavit ann. 16. Et quia Britannia, Africa et Ægyptus, et Oriens occupabantur, Constantium quoque et Galerium cæsares fecit. Constantio privignam Herculi dedit uxorem, nomine Theodoram; Galerio suam dedit nomine Valeriam. Cum his igitur, et per hos Britanniam recepit, et Galliam, et Africam, et Ægyptum. Cum itaque Diocletianus victis hostibus tam gloriose regnaret, primus se ut Deum adorari præcepit, et gemmas in vestibus inseri fecit et in calcæamentis; prius enim imperatores salutabantur ut iudices, et sola purpura privatum habitum exercebant. Thermas Romæ fecerunt Diocletianus et Maximianus; Romæ triumphum habuerunt, præcedentibus victis hostibus, et præda virorum. Demum Diocletianus Nicomediæ, Maximianus, Mediolani purpuram deposuerunt, et privatam vitam elegerunt, dicentes, se propter ætatem minus idoneos regimini reipublicæ; quod a tempore non fuit auditum. His temporibus Marcellinus Romæ fit episcopus, cui successit Marcellus, cui, cum fuisset per xxx dies corpus martyris inhumatum, beatus Petrus apostolus apparuit in visione dicens: *Marcelle, sepeli corpus fratris mei Marcellini iuxta me, ut quos non separavit martyrium, quosque justificavit Dei gratia, non separet sepultura*; quod factum est, quia secus pedes apostoli sepultus est.

De Constantio et Galerio.

Anno Domini 310, Constantius et Galerius, qui prius cæsares erant, creantur augusti, et diviserunt orbem; et Constantius Italiam, Gallias et Africam, Galerius vero Illyricum, Orientem et Asiam obtinuit. Sed Constantius vir egregius et civilis fisco divitias non accumulans, dicens, publicas opes melius a privatis haberi quam intra unum claustrum servari, solum Galliis voluit esse contentus. Amicus fuit Christianorum, quos in sua religione vivere concessit. Obiit autem Eboraci, et inter divos relatus est. Reliquit vero tres notandos filios, scilicet Constantinum de Helena concubina, et Constantium, et Dalmatium de

A Theodora uxore legitima. Dalmatius genuit alium Dalmatium. Constantius vero Gallum et Julianum. Et Constantinus concubinæ filius successit ei, rex in Britannia factus. Galerius vir militaris Illyrico moratus, duos cæsares fecit. Maximinum, quem præfecit Orienti, et Severum, cui dedit Italiam. Sed interim Maxentius filius Herculi Maximiani Romæ apud Romanos Augustus appellatur. Veniens ergo Severus in Italia a Galerio missus, urbem obsedit; sed a militibus desertus est, et fugiens Ravennam, interfectus est. Aspiravit Hercules Maximianus ad resumendum fastigium, intendens nudare filium; et profectus est ad Constantinum, cui Faustam filiam suam dederat in uxorem; sed et cum eum interficere vellet, detectis insidiis per filiam, quæ viro detexit, fugit Hercules Massiliam, ubi et mortuus est. Per idem tempus Galerius fecit Licinium imperatorem imperii sui consortem. Sicque Galerio defuncto respublica a quatuor imperatoribus regebatur, Constantino, Maxentio, Licinio, et Maximino. Maximinus persecutionem in Christianos molitus, moritur apud Tarsum; sicque Licinius solus obtinuit Orientem. Constantinus autem cum jam regnasset quinque annis, affectavit totius orbis imperium; et cum sollicitus esset, quod Romam haberet civitatem, in sexto anno regni sui, congregata multitudine barbarorum supra Danubium contra eum, vidit in somno crucis figuram in cælo splendere, et audivit dici sibi Græce *en to auto nica*, quod Latine sonat: *In hoc vince*. Jussit igitur hoc signum ex auro et pretiosis lapidibus fabricari in vexillo et armis suis. Igitur hoc signo, et sacerdotum consilio, qui dicebant, quod Christus in hoc signo vicit mortem, et diabolum, et infernum, et victoriosus cælos ascendit, audacter ingressus est bellum, et obtinuit; veniensque Romam movit bellum adversus Maxentium, et vicit eum, et occidit apud Pontem Milvium; et ita Constantinus Romæ positus est in solio, ut ille. Adhuc Diocletianus vivebat, et in villa sua moritur; et solus privatorum inter deos refertur. Licinius Orientis imperator Christianos persequitur, sub quo Basilius Ponti episcopus martyrio coronatur; sed demum Thessalonice a privatis occiditur. Constantinus ergo monarcha effectus est, qui tres filios habebat, scilicet Constantinum, Constantium, et Constantem, et cæsares instituit, qui præessent Galliarum, Orienti et Italiae. De Gothis, Cimbris, et multis aliis triumphavit. Multas leges composuit, sed uxorem Faustam occidit.

Constantini temporibus Eusebius Romæ sedit episcopus, sub quo, ut quidam aiunt, inventa est crux Domini nostri Jesu Christi, et baptizatus est Judas frater beati Stephani, et Quiriacus vocabatur. Eusebius Constantinum catechizavit. Eusebio successit Melchiades. Timotheus Romæ pro Christo patitur, cujus martyrium sanctus papa Melchiades dedicavit. Sed et hic Melchiades martyrio coronatus est. Omnes pontifices præter . . . . lucusque

martyrio coronati exstiterunt. Post hunc Romæ Silvester sit episcopus, qui propter persecutionem in monte Soracte latebat; quo latente, Constantinus, qui variis curis implicitus distulerat baptizari, lepra percussus est. Qui cum ei consultum fuisset, ut in puerorum sanguine lavaretur, audiens maternos fletus, ait: *Dignitas Romani imperii de fonte nascitur pietatis*. Et sic pietas imperatoris pii jussit matribus filios reddi; propter quam pietatem proxima nocte misit Dominus Jesus apostolos suos Petrum et Paulum ad eum, qui suaserunt, ut per Silvestrum baptismum acciperet, et per orbem ecclesias restauraret. Citatus ergo Silvester ad eum veniens monuit, ut per hebdomadam jejunaret, templa idolorum clauderet, incarceratos relaxaret, elemosynas faceret. Quibus peractis, baptizavit eum. Coram quo, et Cratone philosopho, Zenone philosopho, et illustribus iudicibus superavit undecim Judæos, de fidei nostræ articulis disputantes, probans, quod tres sunt personæ, et unus Deus, et quod Christus Deus est, et quod ipse sit, qui a prophetis prænuntiatus est. Duodecimum vero indocilem superavit, vivificando Taurum, quem verbo Judæi occiderunt.

Ad hæc igitur Helena mater Augusti, quæ judicare incœperat, ad fidem conversa est, et ad majorem nostræ fidei affectationem cujusdam draconis ora concludit. Proinde Christiana religio brevi tempore multiplicata est, et per orbem usquequaque diffusa; et quæ hactenus in latebris convenit, ex nunc auctoritate principum res publica fuit, uti et Christus, et Ecclesiæ sacramenta. Nam edicto Constantini templa gentilium subvertuntur, ecclesiæ constituuntur. Nam et ipse ecclesiam Sancti Petri, terram ipsemet fodiens, et alias patriarchales, et alias Romæ construxit. Refugientibus ad ecclesiam impunitatem permisit. Decimas ad dedicationem ecclesiarum censuit offerendas, et per iudices exigendas. Dominicæ diei vacationem indixit. Crucis patibulum prohibuit. Signum crucis in numismate figurari præcepit. Possessiones ecclesiis concessit. Nam et regalia Silvestro dedit; et statuit, ut omnes episcopi subsint Romano pontifici; et ut Ecclesia in tranquillitate maneret, Byzantium secessit, quam fabricis et honoribus ad tantum fastigium provehere molitus est, ut Romæ faceret æmulam, et secunda Roma diceretur, quæ a Constantino Constantino-polis appellatur.

Silvester itaque Romæ sedens auctoritate pontificali publice usus est, qui statuit, ne Romanus præsul ab aliquo judicetur, et ne presbyter nisi xii testibus condemnatur, et ne major a minore accusetur, et ne clericus ante laicum judicetur. Præterea nomina dierum in ferias commutavit, et in quarta, et sexta feria, et Sabbato jejunium diffinivit propter Dominicam sepulturæ. In Dominicâ vero die solemnizatum propter resurrectionem, et in quinta feria propter ascensionem. Qui quoque statuit, quod presbyter chrismate liniat baptizatum in vertice. Et præcepit in Ecclesia uti dalmatica semiplena,

quæ potius collobii nomine est appellanda. His temporibus Arius presbyter Alexandrinus multos suæ associavit impietati, dogmatizans, Patrem et Filium et Spiritum sanctum non esse unius essentialitatis; contra quem Nicæna fuit synodus congregata cccxviii episcoporum, ubi cum de fide tractaretur, imperator ait ad sacerdotes: *Deus dedit vobis potestatem de nobis judicandi. Vos autem non potestis ab hominibus judicari. Item, vos estis dii (Psal. lxxxii). Non est conveniens, ut homo judicet deos; sed ille solus, de quo dicitur: «Deus stetit in synagoga deorum (ibid.).»* Ubi Symbolum apostolorum fidei est exaratum, et multa præterea per episcopos constituta. Donatus quoque impie dogmatizavit, baptizatos rebaptizans, et Filium minorem Patre, et Spiritum sanctum minorem Filio docens. Aiunt quidam, ut in *Tripartita historia* legitur, quod Constantinus ultimo suæ ætatis anno baptizatus sit ab Eusebio Nicomediensi episcopo. Distulerat enim tanto tempore baptizari, desiderans hoc in Jordane fluvio promereri. Alii, quod baptizatus a Silvestro, rebaptizatus ab isto Ariano, eo quod in dogma declinaverat Arianum. Quod si verum est, usus bono principio, malo concluditur fine. Sed abhorret a vero, ut catholica indubitanter credit Ecclesia. Demum cum Constantinus bellum pararet in Persas, juxta Nicomediam mortuus est, anno ætatis suæ lvi, regni xxxi, cujus mortem crinita stella prænuntiavit. Cujus temporibus Alexander Alexandriæ sit episcopus, fortissimus Evangelii prædicator. Paphnucius confessor et Ægypti episcopus. Quirinus episcopus, et Sisinius martyrio coronatur. Methodius episcopus, qui fuit Tyri episcopus, multa composuit, qui ad extremum temporibus Constantini, vel, ut quidam aiunt, Decii et Valeriani, martyrio coronatus est. Juventius presbyter Hispanus Evangelia versibus dictavit heroicis. Spiridion Cyprorum fuit episcopus. Cujus caulibus cum adhuc essent fures accedentes, nullo ligante subito ligabantur. Cui filia defuncta de quodam deposito interroganti respondit. Cujus horreum cum fideliter in victualibus occurreret plenum, cuidam fraudatori exinanitum apparuit. Qui quoque cibus aliis deficientibus, eisdem peregrino defecto carnes porcinas obtulit in Quadragesima comedendas, et ne peregrinus comedere vereretur, ipse prius comedit. Helena Constantini mater pergens Hierusalem, locum Dominicæ Passionis ubi erectum erat simulacrum Veneris, expurgavit, ubi tres cruces invenit; quarum una fuit Dominica; quæ, orante Macario episcopo, sic discernitur, quia tactu ejus mortuus suscitatur, mulier ab ægitudine liberatur. Præterea clavos invenit, partem quorum in galea filii, partem in freno posuit. Sicque adimpletum est illud Zachariæ: *Erit quod in freno est equi sanctum Domino*. Ligni quoque pars est in tiara sacerdotali. Pars dicitur in statua Constantini.

De Constantino, Constantio, et Constante.

Anno Domini 311, Constantinus, et Constantius,

et Constans filii Constantini, quos prædictus pater eorum cæsares instituit, regnaverunt apud Romanos ann. xxiv. Jusserat autem Constantinus pater supradictorum, quod Dalmatianus nepos, Dalmatii fratris filius, cum filiis imperaret. Sed factione interemptus est. Constantinus apud Aquileiam occisus est. Constans aliquando consule regnavit, qui Francos domuit; sed Arianus effectus est: militibus intolerabilis, factione Magnentii tyranni, non longe ab Hispaniæ partibus interfectus est. Constantii fuit diversa fortuna. Nam a Persis multa perpressus est, Sapore rege Persarum Mesopotamiam vastante, et Nisibi civitatem obsidente. Magnentium Tyrannum, qui Gallias, Hispaniam, Africam et Italiam obtinuerat, vicit, qui apud Lugdunum se propria manu occidit; et Decentius frater ejus, quem ad tuendas Gallias Cæsarem miserat, audita morte fratris, Senonis laqueo se suspendit. Cuidam quoque Vetrioni circa Illyricum electo regium insigne detraxit. Ad hæc Gallum filium patris cæsarem fecit, et Orienti præfecit. Gallus autem Judæos oppressit, et multos nobiles Antiochiæ interfecit. Demum a Constantio propter invidiam occisus est. Silvanus etiam, qui res novas in Galliis moliebatur, exstinctus est. Solus ergo Constantius princeps et Augustus in Romano fuit imperio. Qui Julianum Galli fratrem cæsarem fecit, et Constantiam sororem sibi dedit in uxorem, eumque ad Gallias misit, ubi multa per ipsum egregia facta sunt. Demum Julianus, barbaris fugatis a militibus augustus appellatus est. Cumque adversus Constantium arma levaret, Constantius nimia cogitatione inter Asiam et Cappadociam mortuus est. Eisdem temporibus Marcus Silvestro successit, Marco Julius, et post Julium Liberius Romæ sedit episcopus. Successit Felix papa.

De Juliano monacho et apostata.

Anno Domini 264 Julianus monachus et apostata regnavit apud Romanos ann. ii, mens. viii. Hic liberalibus disciplinis exstitit eruditus, et utraque lingua peritus. Hic coquos, tonsores et eunuchos exosos habuit. Coquos, quia cibus simplicibus utebatur, ut philosophus; tonsores, quia unus multitudini sufficiebat; eunuchos, quia uxor ejus obierat. Scriptores vero antiquæ fortunæ restituit, eisque D salarium instituit. Et ut sine contradictione obtineret imperium, simulata religione jussit episcopos de vinculis Constantii penitus relaxari. Sed cum fuerit ab initio Christianus, et, ut dicitur, monachus, factus imperator, ad idola rursus reversus, factus est Christianorum proditor et persecutor. Qui Galilæos, id est Christianos (sic enim prius nominabantur) poetarum et philosophorum prohibuit legere disciplinas, dicens: *Nostris telis vulneramur, quia Christiani nostris scriptis armati contra nos bella suscipiunt.* Qui dum in odium Christi Judæis templum Hierosolymitanum reparandi licentiam tribuisset, eis repurgationem facientibus terra de valle crescebat, eisque reparantibus subito fit ter-

rae motus, saxa discutiuntur, et igneo globo ab interiori templo egresso ædificatores prosternuntur incendio. Sed ne crederetur hoc casu factum, in vestibus cunctorum crucis apparuit signum. Qui quoque signum de publicis imaginibus jussit auferri; et Jovis et Martis, et similibus formas imprimi. Ut ubicunque ritus paganorum et sacrificia devotius servarentur, præcepit ut sacerdotes paganismi ritus imitarentur Christianorum, et sanctimoniam sacerdotum. Denique Julianus de Parthis victor remeans, in Persas profectus, conto illa perfossus interiit, et a paganis inter divos relatus est. Utrum vero ab homine, vel ab angelo sit occisus penitus ignoratur; cujus mortem præsens spiritu, sed absens corpore quidam religiosus agnovit. Postdictum Julianum successit Jovianus imperator.

His temporibus, Liberii papæ et Juliani fuit Hilariion monachus: et multi martyres pro Christo passi sunt, ut Gordianus et Epimachus; Romæ Joannes, et Paulus, et Donatus. Theodulus in Phrygia, qui dum cremaretur, ait ad carnificem: *Altera latera igni suppone; ne dum comburere cœperis, semicrustas invenias.* Basilus presbyter vitam martyrio finivit. Ossa beati Joannis Baptistæ combusta, et in pulverem dispersa. Athanasius, Eusebius Vercellensis, Osius Cordubensis concilium Alexandriæ celebrant, ubi Patrem, Filium, et Spiritum sanctum *Trinitatem* nominaverunt, et his nominibus *substantia et subsistentia* utendi licentiam tribuerunt contra eos, qui dicebant non esse utendum, quia substantia diffinitur, Deus vero diffiniri non potest, et Evagrius ait: *Quod ineffabile est, ratione taciturnitatis adoretur.* Nota quod prædicti papæ Liberii, et Constantii filii quondam Constantini tempore fuit Maximianus Treverorum episcopus, qui Athanasium cum honore suscepit; sed postmodum Athanasius Alexandriam ad litteras Constantii reversus est. Eusebius quoque Vercellensis episcopus martyr et episcopus natione Sardinus, et Dionysius Mediolanensis episcopus, et Romanus presbyter nomine Pancratius, damnantur exsilio, qui contradicebant Ario. Serapion multa conscripsit. Joannes cognomento Sappes Persarum episcopus, et Eusebius presbyter Romanus confessor et martyr, Martinus presbyter, et Archelaus diaconus claruerunt, cujus corpus Cremonam episcopus Lando portavit. Hilarius vero Pictaviensis. multa de Christiana religione composuit, qui fuit lucifer Romanorum, lucerna Ecclesiarum, lapis pretiosus, qui ad quæcunque sermone pulchro ascendit, aureoque ore locutus est. Sed synodus apud Seleuciam, Ariminum et Mediolanum celebratur, in quibus damnatur fides nostra, quia omnes toto orbe polluebantur Ecclesiæ Ariana impietate. Sed quidam Audeus, a quo Audiani, qui et Antropophormitæ dicti fuerunt, Deum conformem humanæ imagini dogmatizabant, quia dixit: *Faciamus hominem ad imaginem, et similitudinem nostram (Gen. 1).* Macedonius etiam auctor erroris, Spiritum san-

etum creaturam esse docebat, unde ejus discipuli Macedoniani, vel Pneumatici, vel Semiariani, quia ex parte consentiebant eis, dicebantur. Photinus præterea negabat, Christum ante sæcula natum. Acacius fuit novi erroris inventor, seu verius imitator. Aetius vero pro suis categoriis et syllogisticis prælectionibus ab Ecclesia pellitur. Apostoli namque nos fidem, non dialecticam docuerunt. Cujus discipuli non dicebantur Aetiani; sed vocati sunt Eunomiani ab Eunomio discipulo ejus. Eudoxius etiam Patrem dixit *Asebis*, et Filium *Eusebis*, quæ vocabula cum active et passive ponantur, ab Ecclesia cum auctore sunt repudiata. *Asebis* enim non colens vel non cultus; *Eusebis*, bene colens, vel bene cultus interpretantur. His temporibus, Sapor rex Persarum in Christianos sæviens Antiochiam venit. Sed orationibus Jacobi episcopi prævalere non potuit, cujus precibus ciniphes et culices exercitum confuderunt, ejus animalia violantes et fugere compellentes. Macarius discipulus Antonii eremiticam vitam duxit. Plures autem fuerunt Macarii sanctimonia commendandi. Donatus magister Hieronymi grammaticam docuit. Victorinus rhetor statuam in foro promeruit. Reliquia Timothei discipuli Apostoli Constantinopoli inveniuntur. Ossa beati Andreæ apostoli et Lucæ evangelistæ, qui obierat in Bethania, a Constantinopolitanis miro favore de Achaia translata suscipiuntur.

De Joviano imperatore.

Anno Domini 367, Jovianus regnavit apud Romanos mens. viii. Hic cum ab exercitu fuit electus, ait, se Christianum non posse præesse paganis. Cui exercitus: *Et nos per Julianum Christi nomen abjectimus: Christiani tecum esse volumus*; quibus auditis imperii sceptrum suscepit. Qui cum Sapore rege Persarum rerum necessitate compulsus pacem fecit, sed ignobilem; quia Nisibin, et magnam partem Mesopotamiæ sub certis finibus ei tradidit; quod ab urbe condita nunquam accidit, ut licet legiones Romanæ sub jugo immitterentur, sicut accidit in Numidia, et Numantia, et Hispania: nihil tamen finium tradiderunt. Demum repente mortuus est, et inter deos relatus est. Cujus tempore synodus Antiochiæ celebratur, qua Macedonius damnatus est. Et quidem res ecclesiastica sub eo disposita bene fuisset, nisi mors talem principem hominibus abstulisset. Eodem tempore prædicti Joviani fuit beatus Geminianus episcopus Mutinensis; et eodem tempore fuit Liberius papa, et beatus Severus archiepiscopus Ravennæ, qui electus fuit per columbam Spiritus sancti.

De imperatoribus Valentiniano, et Valente.

Anno Domini 368, Valentinianus et Valens frater ejus regnavit apud Romanos ann. xiv et mens. v. Pater horum fuit quidam Gratianus, genere Pannonicus. officio funarius, cui venalitiū funem portanti filio Valentiniano quinque milites nequierunt extorquere; quo merito allectus est ad militiam et

A inde ad præfecturam millenariam. Cum sub Juliano militaret, et Christianam fidem generet, jussus ab imperatore, aut idolis immolare, aut a militia discedat, discessit. Sed mortuis Juliano et Joviano, qui in Christo millenarium perdiderat tribunitium, in locum persecutionis accepit imperium. Qui fratrem Valentem in regni consortium assumit, sed et filium germanum de uxore Severa genitum, necdum puberem fecit augustum. Valentinianus Saxonnes oppressit, et Burgundionum plus quam octoginta millia, qui non multo post tempore Christiani effecti sunt. Demum cum bellum contra Sarmatas pararet, apud Burguionem apoplexia mortuus est. Anno secundo Valentiniani Damasus, et paulo post Ursinus diaconus Romæ fuerunt episcopi, sed prævaluit Damasus. Valens imperator fautor Arianorum ecclesiam quamdam a Catholicis abstulit, et Arianis dedit. Ad quem accedens Basilius ait: *Imperator, scriptum est: « Honor regis judicium diligit (Psal. xcvi), » et iterum: « Judicium regis justitia. » Et cur cor tuum imperavit, ut Catholici de ecclesia ejicerentur, et Arianis daretur? Cui imperator: Iterum ad contumelias reverteris, o Basili. Non decet te. Et ille: Decet me pro justitia etiam mori. Tunc Demosthenes præfexus epularum imperatoris, fautor Arianorum, et loquens pro eis, fecit barbarismum; cui ait Basilius: *Tuum est de pulmentariis regis cogitare, non dogmata divina decoquere. Qui mox confusus tacuit. Dixit imperator Basilio: Vade, et judica inter eos, sed non secundum immoderatum amorem populi. Abiens ergo dixit coram Catholicis et Arianis, ut fores ecclesiæ clauderentur, et utriusque partis sigillo munirentur; et ad quorum orationes aperirentur, sua esset. Quod cum omnibus placuisset, orantibus Arianis tribus diebus et noctibus, et venientibus ad fores ecclesiæ, non sunt apertæ. Tunc Basilius, processione ordinata, venit ad ecclesiam, et facta oratione, levi ictu de baculo pastorali fores tetigit, dicens: *Tollite portas, principes, vestras, et elevamini portæ æternales, et introibit rex gloriæ (Psal. xxiii). Et continuo sunt apertæ. Et intrantes, Deo gratias reddiderunt, et reddita est ecclesia Catholicis. Fecit autem imperator promitti multa Basilio, si sibi consentiret. Pueris, ille respondit, ista conveniunt, nam qui divinis saginantur eloquiis, corrumpere de divinis dogmatibus, nec unam syllabam patiuntur. Tunc imperator indignatus dum de ejus exilio sententiam vellet scribere, primus, secundus, tertius calamus fractus est, unde indignatus chartam fregit. Tum temporis Romæ sedebat Felix papa. Post eum successit Liberius secundo.***

De Gratiano imperatore.

Anno Domini 382, Gratianus post mortem Valentis regnavit apud Romanos ann. vi. Ille fuit literis mediocriter instructus, parcus libidinis, cibi et somni, imperii sui; qui templa Domino dedicavit; qui ut Orthodoxos pastores exulantes ad ovilia redirent, procuravit. Hic Valentinianum fratrem

parvulum socium assumpsit imperii, quem pater de Justina genuerat. Nam Severam uxorem legitimam matrem Gratiani repudians, pulchritudine captus cujusdam Justinæ virginis, Valentinianus eam duxit uxorem, de qua genuit Valentinianum: genuit, et Justam, et Gallam. Gratianus præterea Theodosium filium Theodosii in consortem assumpsit imperii, sibi que tenens Hispaniam, Theodosio regnum tradidit Orientis. Vidit in somnis, quod Meletius Antiochensis episcopus se chlamidem vestiret episcopalem, corona caput ornaret. Veniens Constantinopolim, præcipiensque, ut congregarentur episcopi, Meletium ex præcedenti visione cognovit. Gratianus cum videret sibi hostes in Gallis imminere, fretus Christi patrocinio, impari numero se in hostem dedit, quos incredibili felicitate confecit. Sed quidam Maximus in Britannia imperator efficitur, contra quem, cum ad Gallias venisset, Gratianus accessit; sed fugiens, Lugduni captus, et occisus est. Maximus ultra procedens Valentinianum Augustum de Italia expulit, et Victorem filium suum regni consortem effecit. Valentinianus igitur in Orientem ad Theodosium fugit. Interim Theodosius omnem suam fiduciam ad opem Christi conferens, Alanos, Hunnos, Gothos incunctanter aggressus vicit, et cum Athalarico rege Gothorum fœdus iniit. Athalaricus ergo Constantinopolim veniens, et videns magnalia imperatoris et urbis, ait: *Imperator, es Deus terrenus.* Cumque apud Constantinopolim naturæ concesserit, Theodosius condignæ tradidit sepulturæ. Unde Gothi benignitatem Theodosii considerantes, se Romano dederunt imperio. Parthi quoque, cæteræque barbaræ nationes, prius Romanis inimicæ, ultro legatos ad Theodosium miserunt, et cum eo fœdus iniierunt. His temporibus, Damasus papa, et post Damasum Syricius papa.

De Theodosio et Valentiniano.

Anno Domini 388, Theodosius et Valentinianus regnaverunt apud Romanos ann. vii, et postea solus ann. iii. Theodosius ergo cum Thracias liberasset ab hoste, Arcadium filium suum, quem fecit Augustum, Constantinopoli derelinquens, contra Maximum se armavit, eumque major fide, sed longe minor bellico apparatu, apud Aquileiam cepit et occidit. Filium quoque Victorem interfecit. Theodosius Romam veniens, Valentinianum restituit, et Constantinopolim remeavit. Valentinianus itaque restitutus Italiæ potitur imperio. Sed cum in Galliam transisset, dolo Arbogastis comitis, et Eugenii Grammatici eloquentissimi, apud Viennam strangulatus est. Arbogastes igitur Eugenium elegit imperatorem nomine, ipse actu imperator. Theodosius hoc audiens, fultus prophetia cujusdam Joannis monachi, imo auxilio Dei, Arbogasti et Eugenio qui, cum Mediolanum exirent, dixerunt, quod si victores redirent, in Ecclesia stabularent, et clericos sub armis ponerent, bellum intulit. Sed a suis quasi destitutus, signo crucis et oratione obtinuit.

A Ventus enim flavit ex parte Theodosii, qui spicula hostium repellebat, et sua fixius inflgebat. Captus est igitur Eugenius, et occisus. Arbogastes se ipsum occidit, unde.

*O nimium dilecte Dei! tibi militat æther;
Et conjurati veniunt ad classica venti.*

Cum itaque Theodosius in pace regeret selus, templa gentilium omnino destruxit, leges instituit, lascivias in commessionibus prohibuit, consobriarum nuptias interdixit. Hujus quanta fuerit apud Dominum et homines devotio, præsentis patet exemplo. Nam, cum apud Mediolanum ecclesiam vellet intrare, prohibitus est ab Ambrosio, nisi publice pœniteret, quia multa millia hominum Thessalonice fecit occidi. Qui prohibitionem humiliter pertulit, satisfactionem non erubuit. Rursus cum inter cancellos post oblationem moram faceret, ait Ambrosius: *Egredere, quia purpura imperatores efficit, non sacerdotes.* Imperator patiens obedivit. Hujus uxor fuit Placidia, quæ curam habebat pauperum, visitans xenodochia, ollas eorum propriis manibus tergens, jus degustans et offerens, et similia faciens, quæ mos est famulis operari; quæ marito dicebat: *Cogita quid fuisti et quid sis, et Creatori non eris ingratus.* Quæ precibus obtinuit, ne imperator cum Eunomio sermonem haberet; timebat enim, ne calliditate ipsius in ejus errorem incurreret. De hac genuit Theodosius Arcadium et Honorium. Qua defuncta, Gallam filiam Valentiniani senioris et Justinæ duxit uxorem, de qua genuit Placidiam, cui postea matris nomen accessit. Mortuus est Theodosius apud Mediolanum, cujus corpus Constantinopolim translatum est. Utramque rempublicam filiis Arcadio et Honorio quietam reliquit. Regnavit autem Theodosius partim cum Valentiniano, partim solus cum filiis ann. xvii.

De Arcadio et Honorio.

Anno Domini 398, Arcadius cum jam cum patre regnasset ann. xii, post mortem patris regnavit cum fratre Honorio ann. xiii. Arcadius in Oriente, Honorius in Occidente. Interea Gildo comes Africa Africam usurpavit, cujus frater Maselzer perfidiam perhorrescens in Italiam venit. Gildo filios duos occidit. Maselzer sciens per Theodosium, quantum valeat oratio pro fide Christi, dies aliquot cum sanctis in jejuniis continuavit. Vidit itaque noctu beatum Ambrosium, paulo ante defunctum, sibi victoriam et modum, diem et locum indicantem. Pergens ergo cum quinque millibus, octoginta millia hostium sine bello in deditionem accepit. Gildo in Africam rediens strangulatus interiit. Maselzer superbia tumens ecclesiam Dei temerare ausus est; nam quosdam inde extraxit, de quo sacrilegio punitus est. Radagaysus rex Gothorum cum ducentis millibus Gothis repentino Italiam inundavit impetu. Invadit illico Romam. Clamatur a cunctis, se hæc ideo perpeti, quod neglexerint sacra deorum. Blasphematur Christus. Sed non sinit Deus suam potentiam minorem infidelium virtute videri. Capitur Rada-

gaysus, et tanta Gothorum multitudo in monte Fæsulano, quod singuli singulis aureis venderentur. Arcadius autem cum a Roma rediret, Theodosium filium relinquens Constantinopoli, moritur. Cujus temporibus Anastasius papa; post Anastasium Innocentius papa. Anastasius Acacium hæreticum voluit occulte revocare, et percussus ab angelo interiit.

De Honorio cum Theodosio filio fratris sui Arcadii.

Anno Domini 410, Honorius cum Theodosio filio fratris sui Arcadii regnavit apud Romanos ann. xv. Honorius circa initia imperii sui Romanis bellum gladiatorum interdixit. Contra quem Gothi arman- tur, et Alarico duce anno ab urbe condita 1164, Romam invadunt; ex parte incendunt, et a sexto die quo ingressi fuerant, deprædata urbe fuerunt egressi. Ecce igitur altera Babylon. Sicut enim Babylon post 1164 annos a sui conditione vastata est a Medis, et ab Arbace rege ipsorum, sic post totidem annos a sui conditione, Roma vastatura Gothis et ab Alarico rege ipsorum: præcepto prius dato, ut quantum possent, a sanguine temperarent, et si quis in sacra loca, præsertim sanctorum Petri et Pauli basilicas, intraret, securus maneret. Tunc Alarico defuncto, Athaulphum regem constituentes Gothi Romam redeunt, ut si quid residui fuerat, more locustarum erodant, auferentes inde Placidiam, quam sibi Athaulphus duxit uxorem. Interea Stilico, qui fuerat tutor Honorii, ut filium substitueret imperio, Suevos, Alanos, Wandalos, Burgundiones ad arma commovit. Quo cognito, pater et filius occiduntur. Constantinus etiam tyrannus in Britannia imperator electus, misit in Hispaniam filium Constantem nomine. Contra quem Honorius Constantium comitem strenuum et bellicosum misit ad Gallias, qui Constantinum apud Arelatem occidit. Filius etiam Constans apud Viennam peremptus est. Athaulphus præterea Gothorum imperator effectus a Constantio capitur. Hos et multos alios tyrannos Honorius industria Constantii superavit. Itaque Wallia rex Gothorum effectus Placidiam honeste servatam fratri restituit, et pacem cum eo fecit; quam Honorius Constantio dedit uxorem, de qua genuit Valentinianum. Præterea illum in consortem suscepit imperii. Sed evolutis sex mensibus mortuus est. Post hæc Honorius exercitum in Britanniam misit, ad defendendum eam a Scotis et Pictis. Similiter et in Hispanias ad defendendum eas a Wandalis et Alanis. Placidia vero vidua a fratre Honorio repulsa, ivit in Orientem cum filiis Honorio et Valentiniano, quæ a Theodosio Arcadii filio honeste recepta est. Honorius autem cum regnasset cum patre annis duobus, et cum fratre annis xiii et cum nepote xv pacatam relinquens urbem, apud Romam moritur, et juxta martyrium Petri apostoli sepelitur, cui soboles nulla remansit. Licet enim duas Stiliconis filias, unam post alteram, habuisset, Dei tamen judicio virgines decesserunt. Quo mortuo, quidam Joannes invasit imperium

A fultus auxilio Casticii magistri militiæ et Aetii. Cujus tempore sedit Romæ Zosimus; post eum successit Bonifacius papa. Post Bonifacium Cælestinus papa.

De Theodosio II imperatore.

Anno Domini 426, Theodosius apud Romanos regnavit anno xxv. Hic usque adeo fuit sapiens, quod inter confabulantes experimentum omnium videretur habere causarum; usque adeo patiens et clemens, ut nullum se lædentium morti subjiceret, dicens: *Utinam ad vitam possem mortuos revocare!* Quarta et sexta feria Christianitatis studio jejunabat. Sacris litteris eruditus philosophiam operibus exercebat. Regalia ejus sicut monasterium erant; iram, tristitiam et libidinem sicut inimicos superabat. Cujus uxor Eudoxia Christianissima plurimum litterata. Theodosius itaque Valentinianum filium amitæ suæ, scilicet Augustæ Placidie, cæsarem facit, et cum militibus et matre mittit eum contra Joannem ad recipiendum imperium. Venientes igitur mira felicitate Joannem opprimunt et regnum victores accipiunt. Et quia Ravennates Joanni faverant, eos depopulati sunt. Quibus, sicut mare Rubrum patuit Moysi, sic terra paludosa et invia, adibilis et pervia facta est. Castinum exsilio damnaverunt, Aetio venia data, quia ejus studio Hunni ad propria remearunt. Ad hæc Valentinianus de cæsare fit augustus. Post hæc Bonifacius intra Africam rebellis efficitur, qui ad auxilium suum Wandalos et Alanos intromisit, Africam, rapinis et ferro, flammæ vastantes. Sed, pace facta, venit Bonifacius ad Italiam, ubi morbo exstinctus est. In pace illa data est Wandalis in Africa portio ad inhabitandum; ubi Gensericus rex eorum, volens Catholicam fidem Ariana impietate subvertere, quosdam episcopos de civitatibus suis eiecit, suæque hæresi constituit; nolentes diversis suppliciis afflictos occidit. Postea dolo pacis Carthaginem cepit, et loca divini cultus in habitacula privata convertit. Est autem Carthago a Wandalis capta anno Domini 585, postquam cepit Romanæ ditioni parere. Item Gensericus Siciliam graviter affligit. Theodosius imperator contra Wandalos exercitum cum magna classe direxit; sed magis fuere Siciliæ oneri, quam præsidio. Genserico Carthaginem reverso, Hunnis Hælyricum et Thracias devastantibus, exercitus Theodosii ad defensionem Orientalium revertitur provin iazra. Postmodum inter Valentinianum et Gensericum pax firmata est, et Africa inter eos certis spatiis divisa est. Interim Aetius Patritius effectus est. Gundecarium Burgundionum regem bello contrivit. Interim Gothi quoque Narbonenses infestant; contra quos, Hunnis auxiliantibus, bellum geritur, cum quibus etiam pax facta est humilior quam ante prælium poposcissent. Wandalis et Gothis ita furentibus, Theodosius ad Valentinianum Constantinopolim vadit, et filiam ejus nomine Eudoxiam in uxorem accepit. Rursus Britannia incursionibus Scotorum et Pictorum premitur. Piratæ partem insulæ invaserunt, quibus Angli societatem promittunt; sed ex adiutoribus

impugnatores sunt. Piratæ quoque Siciliam vastaverunt. Demum Theodosius Constantinopoli moritur, et sepelitur; qui dicitur habuisse cursorem nomine Palladium, qui terminos Romani pertransibat imperii; unde quidam ait de ipso: *Iste vir, cum sit lata Romana respublica, eam parvulam sua velocitate demonstrat.* Eodem tempore Romæ sedit supradictus Cælestinus, et post eum Sixtus papa, et post eum successit Leo papa.

De Martino imperatore.

Anno Domini 452, Martianus regnavit apud Romanos ann. vii. Valentinianus adhuc in Occidente regnante. Fuit autem Martianus vir gravissimus, non solum reipublicæ, sed et Ecclesiæ necessarius: contra quem, et Valentinianum, gravissimum oritur bellum. Nam Attila rex Hunnorum, qui Btenda fratrem suum regni consortem occiderat, Thracias et Macedoniam, Pannonias, et Daciam, Turcos, et Rugos, et cæteras nationes, Aquilonis in finibus commanentes, cum suis regulis sibi parere coegit. Ad demoliendum etiam Occidentale imperium aspiravit. Igitur non minori fultus sagacitate, quam armorum fortitudine, amicitiam petebat Gothorum contra Romanos, et Romanorum contra Gothos, ut si hos divideret, utrosque facilius subjugaret. Cujus astutias Aetius prævidens, cum Theoderico rege Gothorum fœdera fecit. Occurrit igitur Aetius Attilæ, fueruntque Aetio in auxilio Gundacarius rex Burgundionum, et Theodoricus rex Gothorum, Franci, Saxones, et Alani, et alii multi. Convenere ex utraque parte in campos Catalaunicos: congregiuntur, et 280 millia hominum occiduntur. Ibi rex Gothorum occubuit. Utrique parti fuit lacrymabilis pugna. Neuter cessit exercitus, sed tamen Attila superatur. Torismundus Theoderici filius de paterno funere dolens, statuit Attilam obsidione coarctare usque ad interfectionem. Sed Aetius timens, si Attila occideretur, ne Romani a Gothis opprimerentur, suasit Torismundo redire domum, ut susciperet regnum. Quo reverso, Attila reintegratis viribus, et majori collecto exercitu, Italiam furibundus per Pannonias introivit, Aquileiam aggressus, quam obsedit triennio. Demum cum ciconiæ uno impetu ex urbe volarent, et pullos rostris forinsecus exportarent, hoc augurio fultus Attila urbem expugnavit et cepit.

De Leone imperatore.

Anno Domini 459, Leo Major regnavit apud Constantinopolim ann. xv, apud Romam vero quidam Avitus imperator efficitur. Quo defuncto, Majorianus apud Ravennam invadit imperium: quo juxta Tarraconam occiso, quidam Severus apud Ravennam eligitur. Cujus tempore Sogor rex Alanorum in Italiam venit, sed a Ricimere præside Liguriæ superatus, et juxta Pergamum occisus est. Severo successit Anthemius; cujus temporibus Gensericus rediens in Italiam, navali certamine superatus est. Servandus præfectus Galliarum, et Romanus Patricius aspirantes ad imperium, capti sunt. Ricimer, qui Me-

diolani morabatur, insidias paravit Anthemio; et licet sanctitate pollens Epiphanius episcopus Ticinensis pacem composuisset, Ricimer tamen foedus violans, urbem invadit. Roma dividitur: pars illum, pars sequitur istum. Bilimer rector Galliarum veniens in auxilium Anthemii, a Ricimere superatur et occiditur. At post mensem tertium languoribus cruciatus interiit. Quidam quoque Olybrius regiam dignitatem adeptus est septem menses, et occubuit.

De Zenone imperatore.

Anno Domini 464, Zeno apud Constantinopolim regnavit ann. xviii. Mater autem pueri Leonis, timens impetum Zenonis, puerum occulte clericum fecit, qui in clericatu permansit usque ad tempora Justiniani. Zenone puerum exigente, mater alium similem obtulit. Apud Romam quidam Augustulus in Italiam veniens, fugato nepote Patritio, qui regnum invaserat, imperium invasit et obtinuit. Mox Odoacer cum multitudine Herulorum et Thuringorum ab extremis Pannoniæ finibus in Italiam venire contendit, qui transiens per rura Noricorum, audita fama Severini servi Dei, ad eum petiturus benedictionem accessit. Cui benedictione data Severinus ait: *Vade nunc ad Italiam Odoacer, vilissimis pellibus indutus, multis cito plura largiturus.* Ingresso Italiam patritius Orestes occurrit, sed intra Ticinum recepit se. Odoacer vero civitatem fortiter expugnata ingreditur, gladius sævit, omnia ignis assumpsit, Orestes capitur, et apud Placentiam detruncatur. Ad hæc Odoacer multas civitates solo æquavit; totam Italiam subjecit; regiam dignitatem arripuit; adimpleta est Severini propheta. Augustulus videns universam Italiam subdi viribus Odoacris, cum rempublicam vix undecim mensibus tenuisset, imperialem deposuit majestatem: et ita venerabile Romanorum imperium, et Augustalis illa sublimitas, quæ ab Augusto, scilicet Octaviano, incepit apud Romam, cum hoc Augustulo periit. Anno ab Incarnatione Domini 475 Odoacer Romam ingressus per xiv annos quiete possedit regnum Italiæ. Sed post Theodoricus filius Theodemir regis, rex et ipse Ostrogothorum, qui gratiam Zenonis imperatoris habebat in tantum, quod cum consularibus apud Constantinopolim fascibus sublimasset, et ique statuam æream equestrem ante palatium erexisset, conquerentibus Ostrogothis, quod imperalia sibi stipendia non sufficerent, ad imperatorem accedens suorumque penuriam exponens, Italiam sibi petiit. Annuat imperator, et Italiam ei concessit, populumque Romanum commendavit. Profliscens, primo Gepidorum regem, et regem Bulgarorum prostravit. Demum juxta Sontium flumen Aquileiæ castrametatus est; ubi Odoacer sibi occurrens fugatus est. Exinde cum Theodoricus Veronam accederet, Veronæ Odoacer occurrit, cujus exercitus in fugam conversus ex magna parte in Athesi mergitur. Theodericus Veronam invadit. Odoacer Romam rediit, sed obseratis portis exclusus, Ravennam reversus est, cujus munitionum

obstacula fecit. Theodoricus vero pertransiens Me- A
diolanum accessit, ubi multitudo militum ad eum
pervenit. Sed Odoacris exercitus crevit, ideoque
Theodoricus se apud Ticinum munivit. Interim
Gundubaldus rex Burgundionum Liguriam ingressus
multa diripuit, et captivos abduxit. Theodoricus
Ravennam accessit, et pene per triennium obsedit.
Tandem Odoacrem in fide susceptum occidit. Post
beatissimum Epiphanium ad Gundubaldum pro
redimendis captivis nuntium misit, cui, exceptis
illis, pro quibus pretium dedit, sex millia captivo-
rum concessa sunt. Igitur Theodoricus Romam
profectus, a Romanis magno gaudio suscipitur,
quibus singulis annis ad subsidium concessit
centum viginti millia tritici modiorum. Et sic
tertio anno sui ingressus in Italiam, totius Ita- B
liæ adeptus est ditionem; nisi quod Gothi Ticinum
ingressi, mox Rugi civitatem invadunt, et per
biennium depopulantur. Theodoricus iste, licet il-
litteratus, fuit tamen sapientissimus, qui dicebat,
quod *Qui habet aurum, et dæmonem, celare non po-
test*. Hic cuidam sponsæ metu sponsi filium pro-
prium deneganti ait : *Non habebis virum, nisi hunc,
quem tu negas filium* : quo audito, statim confessa
est suum esse filium. Et ecce alius Salomon. Hic
Veronæ, Ravennæ, Ticini palatia fecit, cujus tem-
pore felicitas maxima fuit, pax et abundantia ma-
gna. Hic ut sui regni vires stabiliret, Chlodovici
regis Francorum filiam accepit uxorem. Sorores
suas et neptes tradidit, unam regi Wandalorum,
C aliam regi Thuringorum, aliam regi Wisigothorum,
alios aliis, ita ut gens non prætermittetur, quæ
Theodorico vel pactionis fœdere, vel affinitate non
fuerit sociata. Dum hæc apud Italiam aguntur, apud
Britanniam Saxones et Britones hinc inde confi-
gunt; et nunc hi, nunc illi palmam habuerunt. Sed
tandem Saxones potiores totum per longum in-
sula potiuntur. Apud Africam Hunnericus successit
Genserico Arianus; ccc et ultra capit episcopos
catholicos; multis manus et linguas abscidit, nec
tamen catholicæ confessionis loquelam eripuit.
Ecclesias clausit; sed, Zenone imperatore suppli-
cante, reserantur, et episcopi reconciliantur. Apud
Orientem Thracia a Bulgaris devastatur. Constanti-
nopolis incenditur. Cujus temporibus Simplicius
papa sedit. Post eum successit Felix papa; et post
eum successit Gelasius papa.

De Anastasio imperatore.

Anno Domini 492 Anastasius regnavit apud Con-
stantinopolim an. xxvi qui Eutylianam sapuit
hæresim, dicens in Christo duas naturas deitatis
et humanitatis. Hujus temporibus sedit Anastasius
papa Romæ, a cujus communione multi clerici dis-
cesserunt, eo quod communicasset Photino, qui
communicaverat Acacio. Post quem duo papæ fue-
runt electi, Symmachus et Laurentius. Unde post
multa facta homicidia Symmachus obtinuit et fir-
mavit, in festis cantari *Gloria in excelsis Deo*, etc.,
et habitacula pauperibus instituit.

De Justino imperatore seniore.

Anno Domini 519 Justinus senior regnavit apud
Constantinopolim annos ix. Ad hunc quoque misit
Hormisda papa virum sanctitate præcipuum Ger-
manum Capuanum episcopum pro fidei reintegratione,
qui digne susceptus est, et fidem consolida-
vit. Hoc tempore apud Africam catholica reformatur
Ecclesia. Nam, defuncto Thrasimundo Ariano,
successit Hildericus filius ejus ex captiva filia Va-
lentiniani principis ortus, quem pater moriens vo-
luit astringere, ne catholicæ faveret Ecclesiæ; at
ipse priusquam regni jura susciperet, universos
episcopos in exilium missos restituit, et catholi-
cam Ecclesiam in Africa reformavit, quæ lxxiv an-
nis fuerat destituta. Justinus similiter apud Orientem
cepit sævire, ut hæreticorum nomen exstingueret.
Quod cum Theodoricus rex adhuc in Italia vivus,
Ariana labe pollutus, audivit, Joannem papam,
qui Hormisdæ successerat, ad Justinum dirigit,
intimans, quod nisi hæreticis suas redderet Ecclesias,
universos Italiæ populos occideret. Joannes
Constantinopolim ingrediens, turbis occurrentibus
ei, in conspectu populi cæco lumen reddit supplicanti.
Hic itaque de sua suorumque salute sollicitus,
magnis fletibus Justino supplicat, ut suæ
legationis seriem, licet injustæ, accipiat, ut Italiæ
perituræ consulat. Annuit imperator.

De Justiniano imperatore.

Anno Domini 527 Justinianus apud Constantino-
polim regnavit an. xxxviii. Justinianus ab Augusto
quinquagesimus primus sumpsit imperium, regnan-
tibus in Francia adhuc filiis Clodoici. Iste Christia-
nissimus imperium quasi jam mortuum prudentis-
sime suscitavit; rempublicam reparavit. De Persis
per Belisarium patricium magnifice triumphavit.
Leges ante editas nimietate diffusas in compendium
conformavit, atque correxit; nam omnes Constitu-
tiones principum, quæ utique in multis volumini-
bus habebantur, intra duodecim libros coarctavit,
idemque volumen *Codicem Justiniani* appellari
præcepit; cursumque singulorum magistratum,
sive judicum leges, quæ usque ad duo millia pene
libros erant extensæ, intra quadraginta librorum
numera rededit, eumque codicem *Digestum*, sive
D *Pandectarum* vocabulo nuncupavit. Quatuor etiam
Institutionum libros, in quibus breviter universarum
legum textus comprehenditur, noviter expo-
suit. Novas quoque leges, quas ipse statuerat, in
unum volumen redactas eundem codicem *Novella*
nuncupari sancivit. Nam per Belisarium Wandalorum
gentem, capto eorum rege Gelismero, usque
ad internecionem delevit, Africamque totam post
annos nonaginta et sex Romano imperio restituit.
Rursumque Belisarii viribus Gothorum in Italia
gentem, capto Witige eorum rege, superavit. Mau-
ros quoque post hæc Africam infestantes, eorum-
que regem Antalam per Joannem exconsulem mi-
rabili virtute protrivit. Pari etiam modo et alias
gentes belli jure compressit. Quan ob causam pro-

pter horum omnium victorias ut Alamannicus, Gothicus, Francicus, Germanicus, Alanicus, Wandalicus, Africanusque diceretur, habere agnomina meruit. Extruxit quoque idem princeps intra urbem Constantinopolim ecclesiam Sanctæ Sophiæ, id est Sapientiæ divinæ, quæ est Christus Filius Dei; insuper alia infinita ecclesiarum beneficia miro opere et ornamento construxit. Regem Herulorum nomine Craten convertit, et baptizavit. Tunc etiam rex Hunnorum nomine Garda, et cum eo quædam mulier vidua ex principibus Hunnorum, et alii gentis illius, centum millia baptismi gratiam receperunt. Rex itaque Atalaricus cum matre sua Eudoxia in tuitionem Justiniani imperatoris suscipitur. Atalarico post pauca a suis ocoiso, mater ejus Theodatum in regnum suscipit, qui postea ingratu et perfidus eam in balneo strangulavit. Justinianus, Wandalis ab Africa eliminatis, Africam in Romanam provinciam reformavit. Theodatus traditor et strangulator uxoris, pœnas Justiniani metuens, Agapitum papam ad imperatorem pro petenda indulgentia et pace transmittit; qua impetrata, fecit se ab ipso pontifice ad fidem catholicam revocari. Ubi et ipse pontifex diem suum functus, dum per portam regiæ urbis feretrum portaretur, cæcus quidam tacto feretro fuit illuminatus. Post hæc Belisarius patricius Theodatum ob commissum in uxorem scelus occidit, et Witegisium post Theodatum regnum invadentem captum ad imperatorem transmisit; atque totum regnum Gothorum, quod Jordanis auctor eorum per duo millia annorum et amplius stetisse commemorat, tunc finivit, atque per eum sub Justiniano tam Wandalis ab Africa, quam Gothis ab Italia exstirpatis, utrasque provincias in pristinam Romanorum subjectionem reduxit. Hucusque Jordanis episcopus natione Gothus, ut ipse testatur sua Chronica, Gothorum Historias protelavit. Belisarius patricius cum Theodeberto filio Chlodovici fratre Lotharii, qui cum ducentis millibus Italiam invaserat, bellum commisit, et rogantibus Francis pacem concessit. Interea Parthi totam Syriam et urbem Antiochiam invadunt et depopulantur, quibus occurrens Belisarius patricius, Wandalorum et Gothorum triumphator, vicit, et a terminis Romanorum repressit. His diebus Gothi cum rege suo Totila tumultuantes in Italiam defecerunt. Eisdem temporibus gens Langobardorum, quæ ab insula Scantia, quam alii vocant Scandinaviam, a qua etiam primi Gothi egressi fuerunt, cum Alboino rege suo in Pannonia habitabant; qui non multo post Italiam occupaverunt. Belisarius patricius in Italia manens, præcepto Theodoræ Augustæ Silverium papam invitus in exsilium misit. Vigilio quoque successori suo similiter fecit. His quoque temporibus sedit sanctus Agapitus papa; et post eum Silverius papa; et post Silverium Vigilius papa; cui successit Pelagius papa, et post eum Joannes papa.

A De regibus Longobardorum et gestis eorum, quæ fecerunt, et fuerunt suis temporibus.

Primus rex Longobardorum vocabatur Agelmundus filius Agionis, et regnavit annis xxxiii et gubernavit, et rexit Longobardos per idem tempus, et adoptavit in suum filium, qui postea fuit secundus rex Longobardorum.

Secundus rex Longobardorum fuit Lamissio post Agelmundum, et regnavit annis xl.

Tertius rex Gildeoth filius Letech regnavit xxiv annis.

Quartus rex Gildeoth rex Longobardorum regnavit et rexit xxi annis.

Quintus rex Gedeus, sub quo in Ruglanda provincia Rugorum temporibus Odoacri, de quo prædiximus, habitabant, in quam multis bellis et laboribus venerant fatigati.

Sextus rex Claffo filius Gedeonis regnavit xxviii annis.

Septimus rex Walterus regnavit annis vii.

Octavus rex Vacco dux super aliquantis Longobardicæ gentis principatus est, et ex filia filium suscipiens, eum Walterium nominavit.

Nonus rex Andolin, qui Longobardos in Pannoniam duxit, et fuit pater Alboin. Rodeliandam in matrimonium habuit, quæ ei Alboin, -virum bellis aptum et per omnia strenuum, peperit. Mortuus est itaque Andolin, et regnavit annis xxi. Ac deinde in regnum jam decimus Alboin ad regendam patriam cunctorum votis accessit.

Alboinus decimus rex Longobardorum sedes proprias, hoc est Pannoniam, amicis suis Hunnis contulit, eo scilicet ordine; ut si quo tempore Longobardis necesse esset reverti, sua rursus arva repeterent. Igitur Longobardi, relicta Pannonia, cum uxoribus et natis, omnique supellectile Italiam properant possessuri. Habitaverunt autem in Pannonia annis xlii de qua egressi mense Aprili per indictionem primam alio die post sanctum Pascha, cujus festivitas eo anno juxta calculi rationem ipsis Kalendaris Aprilis fuit, cum jam anni a Domini Incarnatione 568 essent evoluti.

Clepus undecimus rex, nobilissimus vir, quem Liguriæ provinciæ regem statuerunt et fecerunt, regnavit duobus annis et mensibus sex. Post mortem ipsius regis sub iudicibus fuerunt per decem annos. Postea elegerunt alium regem.

De Justino minore imperatore, nepote Justiniani.

Anno Domini 567 Justinus minor apud Constantinopolim regnavit ann. xii. Hic fuit nepos Justiniani. Vir in omni avaritia deditus, contemptor pauperum, senatorum spoliator; cui tanta fuit cupiditas et rabies, ut arcas juberet ferreas fieri, in quibus ea, quæ rapiebat, auri talenta congereret. Quem etiam ferunt in hæresim Pelagianam delapsus. Hic cum a divinis mandatis aurem cordis averteret, justo Dei iudicio, amisso rationis intellectu, amens effectus est. Hic Tiberium cæsarem

ascivit, qui ejus palatium, vel singulas provincias A gubernaret.

De Tiberio imperatore.

Anno Domini 578. Tiberius Constantinus regnavit apud Romanos annis viii. Huic Sophia Augusta paravit insidias, volens Justinianum filium suum sublimare. Sed spe sua cassata est. Hic Persas debellavit et vicit, et magnam prædam cum xx pariter elephantis adduxit. Demum Maurilium virum strenuum una cum filio Sophiæ elegit in imperium, filiamque suam sibi tradidit, dicens: *Sit tibi imperium cum hac puella concessum; utere eo felix, memor semper, ut æquitate et justitia delecteris.* Iste Tiberius fuit homo justus, utilis, et strenuus, elemosynarius, in judiciis æquus, in victoriis clarus, et quod his omnibus superavit, verissimus Christianus. Eodem tempore fuit Benedictus papa primus, et post eum Pelagius papa secundus.

De Mauritio imperatore.

Anno Domini 585 Mauritius Cappadox primus ex Græcorum genere in imperium confirmatur; regnavit annis xx. Hic quinquaginta millia soldorum misit Oldeberto regi Francorum, ut Lombardos impugnet, et de Italia exterminaret.

Autharum filium Delfonis Longobardi elegerunt in regem, et fuit duodecimus rex Longobardorum, qui regnavit annis vii et destruxit civitatem Birsiliæ positam super ripam fluminis Padi, et modo dicitur Bersellus.

Agiluf tertius decimus rex Longobardorum, qui sicut Authari assumpsit regiam dignitatem, sic et in matrimonium Theodolindam ejus uxorem, cujus supplicatione rex fidem catholicam tenuit, et possessiones Ecclesiæ ampliavit. Cui reginæ Gregorius papa primus multa scripsit.

De Phoca imperatore.

Anno Domini 606 Phocas regnum invasit apud Constantinopolim, qui regnavit annis viii. Cujus anno secundo beatus Gregorius cum sedisset annis xiii, et mensibus vi, et diebus x, migravit ad Christum. Eodem tempore Prasini et Veneti per Orientem et Ægyptum bella moverunt. Agiluf pacem cum Phocate composuit annualem. Persæ Romanis Hierosolymam et multas provincias abstulerunt, et sancta profanantes, etiam vexillum Dominicæ crucis abducunt. Contra Phocatem Heraclianus, qui tunc Africam regebat, bellum movit, eumque regno et vita privavit, tradens regnum Heraclio filio suo. Eodem tempore sedebat Romæ beatus Gregorius papa primus, et post eum successit Sabinianus papa primus, et post eum successit Bonifacius papa tertius, cui successit Bonifacius papa quartus, qui impetravit a Phocate imperatore templum, quod Pantheon vocabatur, quod idem imperator eidem Bonifacio dedit et concessit. Et ibi dictus papa fecit Ecclesiam in honorem Beatæ Mariæ et Omnium Sanctorum in Kalendis Novembris. Et tempore prædici Bonifacii papæ fuit Mahometh.

De Heraclio Heracliani filio.

Anno Domini 614, Heraclius Heracliani filius apud Constantinopolim regnavit annis xxxii, alii dicunt annis xlvi. Hic fuit Christianissimus qui, crucem Domini Hierosolymas reportavit. Hic duos filios habuit, Heracleonem et Constantinum. Agiluf cum Heraclio, et cum Francis pacem composuit. Sed Avares Forum-Julii capiunt ad proditionem Romildæ uxoris Gisulfi ducis Fori-Juliani, quam rex Avarum promisit accipere in matrimonium. Sed Longobardis peremptis et captis, rex una nocte habuit eam in matrimonio; alia nocte tradidit duodecim Avaribus, qui sibi succedentes eam libidine satiarent. Novissimè jussit eam ligari ad palum, inquires: *Talem te dignum est habere virum in maritum, quæ potius libidini, quam civium et consanguineorum saluti prospicere voluisti.* Hujus ducissæ duæ filiæ, ne Avaribus contaminarentur, carnes pullorum crudorum mamillis fasciis alligaverunt, ut putrefactæ fererent. Cum igitur Avares eas contingerent, putantes eas naturaliter fetere, dicebant omnes Lombardas fetidas. Quarum postea nupsit una regi Alamannorum, alia princepi Bajoriorum. Ad hæc cum regnasset Agiluf xxv annis, diem clausit extremum, cujus filius fuit Adaloald rex.

Adaloald filius Agiluf quartus decimus rex Longobardorum cum Theodelinda matre sua successit, et tunc fuerunt Ecclesiæ restitutæ. Cumque regnasset Adaloald annis x et mente insaniret, a Longobardis ejectus est.

Arioald substitus est rex quintusdecimus Longobardorum, et regnavit annis xii.

Rotharus sextusdecimus rex Longobardorum, qui fuit fortis et justus, sed arianus; et tunc fere in qualibet civitate Longobardorum erant duo episcopi, unus catholicus et alter arianus. In civitate Ticinensi apud basilicam Sancti Eusebii Anastasius arianus episcopus resedit, sed postea ad fidem catholicam est conversus, et tunc erat alter episcopus catholicus. Codicem composuit Rotharus legum, quæ Longobardæ vocantur, anno lxxvii, ab introitu Longobardorum in Italiam. Multa subjugavit; et cum regnasset annis xvi, regnum Longobardorum Rodoaldo filio suo reliquit.

Rodoaldus decimus septimus rex Longobardorum regnavit annis v. Cujus uxor Godiperga ecclesiam apud Ticinum Sancti Joannis construxit. Interim Simsebinus princeps Gothorum multas in Hispania urbes sibi subjecit, et Judæos sui regni ad fidem convertit. Heraclio successit Heracleonius filius, qui regnavit annis ii, deinde frater ejus Constantinus, qui regnavit mensibus vi. Cui successit filius æquivocus, Constans etiam nominatus. Hisque temporibus fuit Romæ papa Deusdedit; cui successit Bonifacius papa quintus. Post eum successit Honorius papa primus; post quem successit Severinus papa; et post eum Joannes papa quartus; et post eum Theodorus papa primus.

De Constantino, qui et Constans.

Anno Domini 649 Constantinus, qui et Constans, apud Constantinopolim regnavit annis xxviii, qui fuit hæreticus. Cujus temporibus Martinus papa fuit primus, quem, quando missarum solemniam celebrabat, Spatarius quidam occidere voluit, sed percussus aorasia eum non vidit. Demum Constantinus eum misit in exilium, ubi nigravit ad Dominum, et miraculis coruscavit. Cui successit Eugenius papa primus, canonum scientia plurimum eruditus. Et post eum Vitalianus, qui cantum composuit, quo hodie Romani utuntur. Hujus Constantini temporibus regina Persarum, nomine Cæsara, privato habitu Constantinopolim venit, et baptismum, quem desiderabat, accepit, quam Augusta de fonte levavit. Quod audiens rex Persarum, legatos ad Augustum pro uxore direxit. Legati reginam petunt. Imperator se reginam ignorare fatetur, sed mulierem noviter baptizatam ostendit. Quam legati cognoscentes venerantur, supplicant, ut revertatur; quæ respondit: *Nuntiate regi vestro, nisi crediderit in Christum, me ulterius consortem habere non poterit.* Quid plura? Rex cum sexaginta millibus hominum Constantinopolim venit, et cum omnibus baptizatur, ab Augusto de fonte levatus. Cum uxore remittitur honoratus.

Aripertus decimus octavus rex Longobardorum, qui successit Rodoaldo, et condidit oraculum Sancti Salvatoris apud Ticinum; et cum regnasset annis novem, regnum duobus filiis Bertarith et Gondiperto reliquit. Gondipertus Ticini, Bertarith sedt Mediolani. Sed Grimoald dux Beneventanus Gondipertum fraudulenter occidit; quo audito, fugit Bertarith Mediolanensis, et stetit in exsilio.

Grimoaldus decimus nonus rex Longobardorum regnavit, qui Francos in Italiam venientes multa cæde prostravit juxta civitatem Astensem. Constantinus igitur, ut Italiam a Longobardorum manibus eriperet, Athenas venit, et mare transiens, Tarentum applicuit, et quemdam eremitam consuluit, si gentem Longobardorum posset viriliter superare. Qui respondit, quod gens Longobardorum modo superari non posset, quia beatus Joannes Baptista pro eis continue intercedit, eo quod regina basilicam ejus in Moedicia construxit. Progrediens inde, Nuceriam civitatem destruxit. Ageruntiam civitatem sane capere nequivit. Beneventum obsedit, ubi Romoald Grimoaldi regis filius ducatum habebat. Romoaldus itaque Grimoaldo patri suo nuntium direxit, auxilium petiit. Rex festinavit. Imperator Neapolim se recepit, et inde bello cum suo damno peracto, Romam perrexit. Cui papa Vitalianus cum clero devote occurrit et populo. Imperator beato Petro pallium obtulit auro contextum; et cum mansisset Romæ diebus xii, ornamenta civitatis et ecclesiarum, et Sanctæ Mariæ, ubi fuerat Pantheon, et tecta ænea deposuit, et civitatem auro expoliavit. In Siciliam regressus est, et ibi per quinquennium mansit; et tales Calabriae, Siciliæ,

Africae, Sardiniae afflictiones indixit, quod nulli spes vitæ remaneret. Sed in balneo apud Syracusas occiditur.

De Constantino, Constantini vel Constantis Augusti filio.

Anno Domini 677, Constantinus, Constantini vel Constantis Augusti filius apud Constantinopolim regnavit annis xvii. Cujus temporibus Theodorus archiepiscopus, et Adrianus abbas a Vitaliano papa missi sunt ad informationem ecclesiarum. Ad quod Theodorus iste, ut quidam aiunt, librum pœnitentialem composuit. Vitaliano successit Adeodatus papa; post quem Donus papæ, qui paradisum ante basilicam Beati Petri candidis marmoribus mirifice statuit. Post Dono papæ successit Agatho papa, qui causa componendæ pacis inter imperatorem et Longobardos, Constantinopolim ivit, et osculum in porta civitatis cum cuidam leproso dedisset, illico sanatus est. Apud Longobardos quoque Grimoald cum regnasset annis ix, in basilica Sancti Ambrosii mortuus et sepultus est, quam apud Ticinum construxit.

Bertarith vicesimus rex Longobardorum tunc profugus, ut redeat in Italiam voce divina monetur. Reversus in regem sublimatur; cujus uxor Rodelinda basilicam Sanctæ Mariæ ad Perticas ædificavit. Ipse vero ecclesiam Sanctæ Agathæ, et Portam Palatinam apud Ticinum construxit, et martyrum Primi et Feliciani corpora condidit. Cumque regnasset xv annis, Cuniperto filio suo regnum reliquit, quem Alachis dux Tridentinus contra fidelitatem, adnitentibus ei Aldone et Agrasone Brixianis civibus, regno et palatio Ticinensi privavit. Hic Alachis clericos odio habuit; qui quodam Thoma diacono ad se veniente, ait: *Veniat, si habet femoralia munda.* Ad quem diaconus ait: *Dicite illi, quia Deus potest in meis causis reprehensionem invenire: ipse non potest.* Sed per Dei gratiam misit in auxilium regis. Rex de Alachis et exercitu ejus victoriam habuit. Hic Cunipertus uxorem suam audiens Theodotem puellam de pulchritudine commendare, eam cognovit; et in monasterio, quod ejus nomine appellatur, apud Ticinum collocavit. Frauci ante venerabile corpus beati Benedicti pernoctare simulates, in castro Cassini ossa beati Benedicti et sanctæ Scholasticæ furati sunt, et in suam patriam portaverunt. Agathoni successit Leo papa secundus; et post eum successit Benedictus papa secundus; et post eum successit Joannes papa quintus, qui composuit librum *De pallii dignitate* tempore infrascripti Justiniani Minoris filii Constantini.

De Justiniano minore Constantini filio.

Anno Domini 697, Justinianus Constantini filius apud Constantinopolim regnavit annis x. Hic Africanam a Sarracenis recuperavit, et cum eis pacem fecit terra marique. Similiter provincia Africa redacta est sub Romano imperio. Hujus tempore fuit supradictus Joannes papa; cui successit Sergius

papa quem misso Zacharia spatario suo jussit Constantinus imperator deportari, quia synodo, quam Constantinopoli fecerat, subscribere volebat. Sed militia Ravennæ, vicinarumque partium Zachariam contumeliose repulit. Hunc Justinianum Leo regno privavit, et in Ponto in exsilio reposuit. Et regnavit is cum Tiberio annis septem. Illis diebus facta est synodus Aquileiæ. Justinianus, post imperium recuperatum, Leonem et Tiberium occidit, et quando reuma de naso tergebat, unum de Leonis fautoribus jugulari præcipiebat. Gallicinum quoque patriarcham Constantinopolitanum, qui ei contrarius fuerat, erutis oculis, Romam misit, Cyrum abbatem, qui eum in Ponto aluerat, patriarcham fecit.

Cunipertus vicesimus primus rex Longobardorum, cum regnasset ann. xii. Regnum Liuperto filio suo reliquit, eique tutorem Asprandum instituit. Sed Aripertus puerum occidit, tutorem fugavit, regnum invasit, Laudum et Pergamum cepit. Hic Aripertus, hac illac pergens, quid de se diceretur, et qualem justitiam iudices facerent, privato habitu explorabat. Hic Aripertus Alpes Cotias Ecclesiæ Romanæ donavit vel restituit. Sed Gisulphus dux Beneventi Campaniam invasit. Illis temporibus Benedictus Mediolanensis archiepiscopus Romæ causam habuit pro Ecclesia Ticinensi, sed victus est. Joanni papæ successit Sisinnius, et Sisinnio Constantinus; quem Constantinum papam Justinianus Augustus ad se Constantinopolim venire fecit, et in platea civitatis ejus pedibus advolutus veniam impetravit; eumque honorifice suscepit et remisit, et privilegia renovavit. Cujus Constantini temporibus duo Saxonum reges Romam orationis causa venire, et ambo mortui sunt. Demum Justiniani exercitus in Pontum contra Philippicum missus, eum fecit imperatorem, qui Constantinopolim veniens, Justinianum occidit. Cujus temporibus in urbe Roma fames facta est magna per annos tres, post quos tanta fuit ubertas, ut fertilitas inoptata oblivioni mandaretur.

De Philippico imperatore.

Anno Domini 717 Philippicus apud Constantinopolim regnavit ann. i, mens. vi, qui Cyrum ad monasterium suum remisit; Constantino papæ litteras pravi dogmatis direxit; quas papa respuit, et hujus rei causa gesta vi synodorum in porticu Sancti Petri fecit pingi; statuitque populus Romanus, ne charta, vel effigies, aut nomen imperatoris reciperetur hæretici, nec pro eo ad missarum solemniam oratio fieret specialis. Hunc Philippicum Anastasius, qui Anthemius dictus, oculis et regno privavit.

De Anastasio imperatore.

Anno Domini 718 Anastasius apud Constantinopolim regnavit ann. iii. Constantino papæ litteras direxit, quibus se factorem catholicæ fidei declaravit. Hic classem contra Sarracenos in Alexandriam misit; sed urbem reversus exercitus Theodo-

Asium imperatorem elegit, et coactum imperio confirmavit.

Aripertus vicesimus secundus rex Longobardorum, cum regnasset ann. xii et fugeret a facie hostium suorum, in Ticino flumine suffocatus est. Regnavit Asprandus mens. iii vicesimus tertius rex Longobardorum, qui successit Liutprandus filius ejus. His temporibus claruit beatus Leonardus monachus.

De Theodosio imperatore.

Anno Domini 721 Theodosius apud Constantinopolim regnavit ann. v, qui Anastasium fecit ordinarii presbyterum. His temporibus conversi sunt Germani ad Christum per Bonifacium episcopum.

De Leone imperatore.

Anno Domini 722, Leo apud Constantinopolim regnavit ann. xxv. Hic apud Constantinopolim imagines sanctorum incendit, et mandavit Gregorio III ut idem Romæ faceret. Sed pontifex hoc contempsit, et imperatorem excommunicavit. Exercitus quoque Ravennæ, Venetiarumque unanimiter elegerunt alium imperatorem, nisi pontifex restitisset. Augustus ad pejora progreditur, quia Salvatoris et Genitricis ejus imagines concremari fecit; et quia plerique Constantinopoli resistebant, aliqui sunt capite truncati, alii aliter mutilati. Et tunc passa est sancta Theodosia Patriarcha sceleri non consentiens, propria sede expulsus est. His quoque temporibus Sarraceni Constantinopolim per continuum triennium obsederunt; sed fame et pestilentia confusi sunt; et revertentes subita tempestate contritis navibus perierunt. Intus Constantinopolim ccc millia pestilentia interierunt.

Liutprandus vicesimus tertius rex Longobardorum, qui fuit tantæ auidaciæ, quia cum jurasset aliqui eum occidere, cum eis silvam ingrediens, evaginato gladio dicebat: *Facite, quæ cogitatis.* Et tantæ fuit pietatis, quod eis cuncta confessis protinus dimittebat. Et cum Liutprandus regnum obtineret Longobardorum, et equitaret per districtum Mediolani, homines illarum partium ad ejus præsentiam accedentes conquerebantur, ei, quod non habebant mensuram, et quod unus alterum in mensura decipiebat. Qui posuit pedem super quemdam lapidem magnum et spatiosum, volens in eo signum fieri ad modum pedis sui, ad quod emere et vendere deberent. Sed Dei potentia signum pedis ejus in ipso lapide fuit sculptum signo, et signatum, quod usque in præsentem diem ibi apparet, et dicitur *Pes Liutprandus*; ad cujus mensuram usque in hodiernum diem vendunt et emunt. Tantæ fuit potentiae, quod Bononiam, Auximum, Subtriam, Spoleum, et alia plurima subjugavit. Ravennam obsedit, et classem destruxit. Sed et contra Romanos multa prælia gessit. Cum Romam obsideret, misit Gregorius III Carolo Martello claves confessionis Sancti Petri, rogans ut urbem liberaret et Ecclesiam defenderet a Longobardis. Sed tantæ fuit devotionis, quod Alpes Cotias Romanæ confirmavit Ecclesiæ.

Ossa beati Augustini, cum Sarraceni fuissent Sardiniam depopulati, transtulit in Ticinum, et collocavit ea in ecclesia Sancti Petri ad Velum aureum, quam ipse construxit. Edificavit præterea in monte Bardonis ecclesiam Berceti. In Olonna ecclesiam Sancti Anastasii. In palatio ecclesiam Sancti Salvatoris, ubi clericos instituit; et sic per singula quæque loca, in quibus degere volebat. Tantæ fuit sapientiæ quod magis confidebat in orationibus, quam in armis. Pacis fuit amator qui Francorum pacem et Avarum custodivit; castus, largus, sed litterarum ignarus; qui, cum regnasset annis xxxi et mensibus vi, mortuus est.

Hildebrandus, vicesimus quartus rex Longobardorum, successit Liutprando regi. Hildebrandus regnavit mensibus vi.

Ratchius, vicesimus quintus rex Longobardorum, regnavit annis iv, mensibus ix. His temporibus Gregorio successit Zacharias in apostolica sede, Græca Latinaque lingua peritus. Qui pacem cum Longobardis fecit, et filios compatrum in matrimonio copulari prohibuit. Bonifacius Maguntinus archiepiscopus, qui Werdensem ecclesiam fecit, et Beda presbyter venerabilis, qui multa conscripsit, et Petrus episcopus Ticinensis claruerunt. Leonis anno primo mortuus est Carolus Martellus, qui apud Francos major in regia domo erat. Hic regnum Francorum a longis retro temporibus intueamur.

Post Trojæ destructionem multa millia Trojanorum sub Priamo et Antenore Ravennam applicuerunt, et Paduam ædificaverunt, ubi sepultus est Antenor. Postea vero in Scythica regione civitatem Sicambriam constituerunt. Deinde occupaverunt Germaniam, et dicti sunt Germani. Sed quia tempore Valentianiani imperatoris, ejus mandato vicerunt Alanos, vocavit eos Francos, id est feroces. Post transierunt in Thuringiam sub principibus Marcomede et Simone. Sed Simone defuncto, Marcomedis filium Faramundum regem fecerunt, et leges per quemdam sapientem, nomine Salagustum, habere cœperunt, a quo lex Salica dicta est, qua Franci utuntur. Hinc Roma decrevit, et Francia crevit. Nam, transito Rheno, cœperunt fugare Romanos, qui habitabant ibi; et cepere Agrippinam,

quæ nunc Colonia dicitur ex novo incolatu eorum, et Tornacum, et Cameracum, et Rhemis, et Treverim, et Suessonam, Aurelianis, et pene totam Galliam et Germaniam ab Aquitania usque Baguciam vindicaverunt. Inter reges Francorum fuerunt Miroveus, a quo postea reges nominati sunt Mirovei; et Chlodoveus, qui Glodosindam filiam regis Burgundionum Christianam accepit uxorem; ad cujus orationes et exhortationes baptizatus est a sancto Rhemigio, angelo de cœlis oleum ministrante, quo adhuc Franci reges ununtur. Iste Chlodoveus vovit equum suum se beato Martino daturum, si triumpharet in Gothos. Triumphavit, solvit votum; sed redimere volens centum solidos transmisit; sed

A equus stetit immobilis; ideoque misit alios centum solidos, et sic equus secutus est, unde Chlodoveus ait: *Sanctus Martinus est bonus auxiliator, sed charus negotiator.* Hujus Chlodovei filii, nepotes et pronepotes postea regnaverunt, scilicet Lotharius filius ejus, et filii ejus Lotharii, qui regnum diviserunt. Aribertus Parisius, Guntramus Aurelianis, Hilpericus Senonis, Sichipertus Metis obtinuit. Sed ad tantam imbecillitatem reges devenere Francorum, quia regibus adhuc nomine solo manentibus, major in domo regia, regni erat administrator, ut venerabilis Arnulfus, Metensis episcopus, vitæ sanctitate perspicuus, et post Anchisus filius ejus ab Anchise Trojano denominatus, post quem Pippinus Grossus. Post hunc Carolus Martellus Pippini

B Grossi filius ex concubinato Alpheidæ ducissæ. Qui Bagueram, Sueviam, Guasconiam, Saxoniam, Frisiam vicit, cccclxxxv millia Sarracenorum in Hispania interfecit, eosque, bellum Narbonæ committens, maxima cæde prostravit. Et post cum Sarraceni Arelate cepissent, legatos cum muneribus mittens ad Liutprandum regem Longobardorum, contra Sarracenos auxilium postulavit. Quo in adjutorium properante, Sarraceni fugerunt. Illam quoque Provinciam subjugavit, in qua est Parisius, quæ tunc Gaudiana vocabatur. Et vocavit eam Franciam lingua latina, Theotonice Karlinguam. Terra vero, quæ Franconia dicitur, a quodam Francone duce, ut quidam asserunt, appellata est. Primus consensu decimas Zachariæ papæ militibus dedit in feudum pro ecclesiarum necessitate. Cum itaque regnum Francorum tam feliciter per xxvii annos administrasset, sicut præmisimus, anno primo Leonis diem clausit extremum, tribus relictis filiis, Carlomanno, Pippino Nano, et Graffone, qui regni diviserunt administrationem. Sed Graffo iniquus a fratribus ejectus apud Averniam in quodam Castello permansit. Carlomannus habuit Theotoniam, Pippinus Franciam. Sed post annos quatuor Carlomannus per Zachariam papam factus est monachus in monte Syrath; postea transivit ad montem Casinum, ubi etiam porcos aliquando custodivit. Pippinus itaque Nanus solus exstitit regni administrator, Hyldrico rege nomine solo manente. Sed quia rex erat ignavus et inutilis, auctoritate Zachariæ papæ Pippinus in regem a Bonifacio Maguntino, aliisque principibus electus est, et Hyldrico in monte Casino monacho facto auctoritate Stephani papæ, qui Zachariæ successit, a fidelitate Hyldrici cum omnibus principibus est absolutus, et in regem unctus, ubi regnum Merovingorum finem accepit, et regnum Carolorum incepit.

De Constantino Leonis filio.

Anno Domini 742, Constantinus Leonis filius apud Constantinopolim regnavit ann. xxxv, qui fuit patre pejor, quia sacrificia dæmonibus immolavit.

Astulphus vicesimus sextus rex Longobardorum regnavit annis viii, qui Dei Ecclesiam molestavit,

et civitates ad jus beati Petri pertinentes invasit ; unde Pippinus Nanus rex Francorum rogatu Stephani papæ in Italiam venit, et Astulphum jurare coegit, quod Ecclesiam Romanam ulterius non molestaret. Deinde Pippinus Romam veniens honorifice susceptus est. Et eo in Franciam reverso, Astulphus nihil promissorum servavit. Unde Pippinus rediens, Ravennam et quasdam alias civitates numero viginti cepit, et Ecclesiæ Romanæ donavit, et Astulphum arctius obligavit. Mortuus est anno xiv regni sui, duos derelinquens filios, scilicet Carolum Magnum et Carlomanum, qui regnum diviserunt. Stephano papæ successit Paulus, qui sæpe monuit Constantinum pro imaginibus restaurandis ; post quem Constantinus adhuc laicus sedem invasit apostolicam ; post alius Stephanus, et postmodum Adrianus. Post Astulphum regem Longobardorum successit Desiderius rex Longobardorum.

Iste Desiderius Ecclesiam Romanam impugnans, primo cepit Faventiam, et Ferrariam, seu Comacium de Ravennate, abstulit exarchatu.

Anno Domini 755 tempore Astulphi regis et viii anno domni et Silvestri papæ primi translatum est corpus beati Silvestri Nonantulam.

Anno Domini 774, regnum Longobardorum a Carolo rege subjugatum est, per quos regnatum fuerat, postquam Italiam intraverant, annis ccvi. Deinde Carolus reversus in Franciam subjugavit Saxoniam.

Additamentum ad chronicon Sicardi secundum codicem Es. enacm.

Reperitur in Legenda Beatæ Julię virginis et martyris de Desiderio rege Longobardorum : Postea autem tempore præcedente quidam nobilis vir civitatis Brixie fideles et devotus, Desiderius nomine, cum quodam tempore apud Ticinum barones et potentiores Longobardorum regem creaturi essent, Desiderius alloquitur Ansam uxorem suam, dicens : « Proficiscar Ticinum, ubi principes Longobardorum convenerunt, ut faciant sibi regem. » Uxor verò ejus subridens ait : « Vade : forte eligent te in suum regem. » Proficiscens devenit igitur prima die in quemdam locum, qui usque in hodiernum diem appellatur Lenum, et ponens ibi se ad quiescendum sub quadam arbore, cum obdormisset, ecce quidam serpens, qui surrexit subito, et venit ad caput ejus, et astringens caudam cum capite, fecit in modum serti coronam in capite ejus. Serviens autem suus hæc videns, noluit eum excitare, timens ne serpens læderet eum. Et dum hæc agerentur in somnis, videbatur Desiderio quod diadema regis Longobardorum poneretur super caput ejus. Excitatus autem, et serpente recedente, nulla molestia illata sibi dixit servienti suo : « Surge : eamus, quia vidi somnium, per quod puto me regem futurum. » Et dum essent in via, famulus suus confessus est ei quod sibi acciderat de ser-

pente. Intrans autem aulam, in qua erat multitudo, atque exspectans, et scire volens, quem electores eligerent in regem, cum plurimis diebus instassent electioni, et nulla ratione convenire possent in unum : qui in aula exspectabant, Desiderio dixerunt : « Vade, Desideri ; intra ad eos, et dic ad eos, quia omnes tædio afficimur, exspectantes tanto electionem eorum. » Qui ingressus secure ad eos, narravit murmurationem omnium exspectantium regis electionem. Illi autem videntes Desiderium, de quo nulla mentio apud eos facta fuerat, dixit unus ex eis coram omnibus : « Ecce Desiderius vir nobilis est, quamvis non multum in rebus dives, strenuus in armis. Eligamus ipsum in regem. » Breviter Dei nutu omnes concordant in eum. Et adimpletum est in eo, quod dictum est : « Insuperabile portabit diadema. » Et vocato eo in conclavi, insignia regalia imposuerunt super eum. Quod cum divulgatum esset in aula, omnes lætari cœperunt. Ipse autem non immemor de loco illo, ubi serpens cinxerat ejus caput, et ubi etiam fixerat signum, ad honorem Domini nostri Jesu et sancti Benedicti confessoris construxit monasterium ingens et nobile, ubi copiosa monachorum multitudo in sancta religione Domino devotissime deservivit, quod etiam privilegiis, villis et terris plurimis dotavit. Ansa vero uxor ejus devotissima regina, vestigia sequens mariti, intra civitatem monasterium æque nobile locuples de suo peculio fecit fieri, quod dotavit magnifice villis, terris, pratis, molendinis, fontibus, servis, mancipiis tam in episcopatu Brixie, quam Cremonæ, et Placentiæ, et Regii, et pluribus aliis locis. Dona etiam largissima contulit ecclesiæ dicti monasterii, aurum, argentum, lapides preciosos, thuribula, phialas, cruces, textus Evangelii, et alia pallia samita, et sericas vestes, sicut decebat reginam Longobardorum, et tanto plus quanto ex magno affectu et pia devotione hoc agebat. Et constituit ut, de his quæ donaverat monasterio, conventus magnus haberetur sanctimonialium et virginum, quæ die ac nocte devotum obsequium Domino exhiberent. Post hæc misit devota regina gentis Longobardorum nuntios solemnes et fide dignos, ac devotos in insulam Corsicam, et mandavit ut corpus beatissimæ martyris Julię cum omni sollicitudine deferretur ad monasterium, quod ipsa construxerat ; qui fideliter et devote mandata complentes, corpus dictæ virginis ad civitatem Brixie detulerunt, et in prædicti monasterii ecclesia honorabiliter locaverunt, ubi per ejus merita et orationes multis multa beneficia conferuntur, præstante Domino nostro Jesu Christo, qui cum Patre, et Filio, et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen. Iste rex Desiderius fuit ultimus rex Longobardorum

De Leone imperatore.

Anno Domini 777, Leo apud Constantinopolim

regnauit annis vi. Post venit Imperium in manus A uoris Leonis nomine Irene.

De Irene uxore Leonis.

Anno Domini 783, Irene regnavit apud Constantinopolim cum filio suo Constantino ann. x. Cujus temporibus, scilicet anno Domini 786, Crucis signum repente in vestibus apparuit, et sanguis de caelo profluxit. Hanc Irenem, quia Carolo nubere

voluit, Græci monasterio intruserunt, et Nicephorum elegerunt.

De Nicephoro imperatore, et filio ejus Stauratio.

Anno Domini 794, Nicephorus apud Constantinopolim regnavit ann. viii, post quem Stauratius filius ejus regnavit mensibus iv. Apud Romam his temporibus fuit Adrianus papa I, cui successit Leo papa III. Illic Leo papa synodum celebravit, in qua damnauit hæreticos dicentes Christum Dei filium adoptivum

Quæ sequuntur desumpta sunt ex ms. codice Augustæ Cæsareæ Vindobonensis bibliothecæ, simulque ex ms. cod. bibliothecæ Estensis. Variantia inter eos aut in ipso textu, aut in suppositis notis, indicabuntur.

De Carolo Magno imperatore.

Anno Domini 700, anno ab Urbe condita 1552, Carolus cum jam regnasset in Francia annis xxxiii a Leone papa III, unctus est in imperatorem Romanorum, et imperavit annis xiv, mense uno, diebus xiii. Hic confirmavit Ecclesiæ Romanæ quæ donauerat ei Pippinus pater suus, et adjunxit ei ducatum Spoletanum et Beneuentum, et alias etiam ecclesias possessionibus ampliavit. Hic cum Michaele, qui post Stauratium apud Constantinopolim regnavit annis duobus, et post cum Leone successore, pacem perpetuam hoc modo firmavit, ut alter alterius frater nominetur, et alter ab altero semper iuuetur. Græcus imperator habeat Orientem et Constantinopolim, et Carolus et successores habeant Romam et Occidentem. Abhinc igitur gesta Orientalium Græcis chronographis relinquentes, quæ apud nos gesta sunt, Occidentalia prosequamur. His in pace compositis, Carolus Hierusalem causa orationis per Constantinopolim ivit, et per Siciliam, et Calabriam, et Apuliam Romam rediit, et Aquisgranis reversus est, ubi sedem regni constituit, et finem vitæ suscepit anno Domini 814, anno regni sui et imperii xlvj subactæ Italiæ xlv, ætatis suæ lxxii. Cujus duodecim fuerunt præcipui pugnatores. Rolandus (7), et Volmarius cum sociis suis. Duos reliquit filios Ludovicum regem Aquitanie, et Pippinum (8) secundum regem Italiæ. Hujus temporibus claruerunt Alcuinus, Caroli capellanus, Stephanus venerabilis vite Cremonæ episcopus, qui cum Pippino rege Italiæ transtulit corpus sancti Zenonis ad ecclesiam, quam ædificaverunt, et multis possessionibus dotaverunt.

De Ludovico filio Caroli.

Anno Domini 814, Ludovicus Caroli filius apud Romanos cum Lothario filio suo regnavit annis xxv. Auditaque (9) morte patris, de Aquitania veniens, Aquisgrani per consensum principum adeptus est

B imperii principatum. Apud quem Leo papa de impositis criminibus per nuntios se purgavit. Apud Constantinopolim vero cum Leo regnasset annis viii et mensibus vi, successit alius Michael, qui regnavit annis viii et mensibus ix. Cui substitutus est Theophilus filius ejus, qui post mortem patris regnavit annis xiv et mensibus iii. Leoni papæ successit Stephanus, qui Ludovicum, ut quidam dicunt, inunxit. Huic Ludovico Italiam ingresso beatus Joannes Baptista in visione apparuit in territorio Sabinensi, præcepitque ut ædificaret ei ecclesiam, quam fecit, ubi dicitur Argentilla. Hic regnum potenter obtinuit usque ad Pharam. Hic tres filios habuit, Lotharium, quem consortem fecit imperii; Carolum, quem ducem fecit Aquitanie; Ludovicum, quem ducem instituit Bavarie. Hic Ludovicus Augustus, ut nobiles alliceret ad clericatum, clericis licentiam dedit vestibus pretiosis indui, uti et divisas domos habendi. Hujus temporibus Heroldus rex Danorum cum suo populo venit ad fidem. Ejusque temporibus, scilicet anno Domini 823 corpus Beati Marci translatum est de Alexandria Venetias. Stephano papa successit Paschalis, qui (10) potestatem Lothario, cum in Italiam venisset, super Romanum populum, vivente patre, concessit. Post Paschalem Eugenius, qui Librum Pœnitentiarum composuit, et in Franciam misit. Post Eugenium Valentinus. Post quem Gregorius, qui ecclesiam Beati Marci, quam tempore sui sacerdotii regendam habuit tempore sui pontificatus a fundamentis renovavit. Hujus Ludovici temporibus episcopus Cremonensis fuit Atto.

De Helena imperatrice, et Niceto, Lothario, et Michaele Curipale.

Hisque temporibus Constantinopoli Helena sola imperavit annis v. Nicetus imperavit annis ix. Romæ Lotharius annis x. Constantinopoli Michael Curipale imperavit annis ii.

patris.

(10) Qui potestatem usque ad concessit, desiderantur in codice Estensi.

(7) Ex Codice Estensi : Rolandus, Uliverius, et Turpinus archiepiscopus cum sociis suis.

(8) Ex codice Estensi : et Pippinum regem Italiæ.

(9) Ex codice Estensi : audita namque morte

De Lothario Ludovici filio.

Anno Domini 840, Lotharius Ludovici filius apud Romanos regnavit annis xv. Ad hunc Theophilus imperator Constantinopolitanus legatos misit, promittens dare filiam suam Ludovico filio suo; sed dum ista geruntur, naturæ Theophilus iste concessit. Lotharius autem ab imperiali benedictione Roma reversus, a fratribus, scilicet Carolo Aquitanæ, et Ludovico Baviaræ ducibus, regnare volentibus, impugnatus est. Divisit igitur cum eis imperium: Carolo cessit Francia, Britannia; Ludovico Bavaria, Alamannia; Lothario vero Italia, Provincia et Lotharingia, a quo etiam sic denominata est. Ecce magnus defectus imperii. Cum enim Carolus quasi per medium cum Græco divisisset imperium, hic Lotharius nepos Caroli tertiam duntaxat partem habuit medietatis imperii. Qui cum tres filios habuerit, Ludovicum, Lotharium, et Carolum, quibus regnum concesserat (11), eis divisit, Ludovico Italiam cum nomine imperatoris, Lothario Lotharingiam, Carolo Provinciam. Et ecce major defectus imperii, quia devenit ad tertiam partem duntaxat tertiæ partis (12). Demum Lotharius imperator factus est monachus. His temporibus Gregorio successit Sergius in apostolatu, cujus temporibus Sarraceni vastaverunt Italiam. Cremonæ vero Quemeroardus sedit episcopus, Antonis prædicti successor.

De Ludovico Lotharii filio.

Anno Domini 855, Ludovicus, Lotharii filius, apud Romanos regnavit annis xviii. Hunc papa Sergius coronavit. Sergio successit Leo, qui ædificavit civitatem, quæ suo nomine Leoniana dicitur, et ciborium Sancti Petri, et ecclesiam quæ dicitur Sancta Maria nova. Post quem Benedictus (13). Postea Nicolaus, qui duos reges excommunicavit, Michaellem propter patriarchæ depositionem, et Lotharium propter pellicis copulationem. Hic enim papa Nicolaus de matrimonio Lothario juniore, regi scilicet Lotharingæ, cum Gualdrada et Teuberga rescripsit. His temporibus Sarraceni Beneventum invadunt, ideoque Ludovicus fratrem suum Lotharium in suum auxilium invitavit; sed is apud Placentiam mortuus est; unde regnum ejus Lotharingiam Carolus patruus rex Galliarum invasit. Sed adveniens imperator Ludovicus ipsum regnum Lotharingæ, cum Carolo patruo rege Galliarum regna Franciæ et Britannæ ita divisit, quod sedem sibi Aquisgrani retinuit. Ad hæc Beneventanus dux Adalgisus Ludovico imperatori fit rebellis, ideoque imperator in Italiam rediens, Campaniam, Lucaniam et omnes civitates Samnii cepit. His temporibus, Nicolao successit Adrianus, et Adriano Joannes. Cremonæ vero fuit episcopus Benedictus.

(11) *Ex codice Estensi*: quod sibi cessit, eis divisit, scilicet.

(12) *Ex codice Estensi*: tertiæ partis medietatis.

(13) *Ex codice Estensi*: Benedictus, cui successit Paulus papa II. Post Paulum Stephanus papa V. Cui successit Nicolaus papa I. Post eum Adria-

A De Carolo Ludovici Senioris filio, et patruo junioris, agnomine Calvus.

Anno Domini 874, Carolus, Ludovici senioris filius, et patruus junioris, regnavit anno uno et mensibus ix. Hic enim, cum esset rex Franciæ, Romam venit, et imperium per Joannem papam inunctus obtinuit. His diebus, frater ejus Ludovicus rex Baviaræ et Alamanniæ apud Francfurt mortuus tres filios dereliquit, Carlomanum, Ludovicum et Carolum, qui diviserunt inter se regnum Theoticum. Carlomannus filium habuit Arnolphum nomine de nobili femina, sed non legitimum.

De Carolo juniore.

Anno Domini 875, Carolus junior (8), Lotharii filius, apud Romanos regnavit annis vii. Hic, cum esset rex Provinciæ, Romam venit, et a Joanne papa coronatus est. Coronatus igitur privilegium fecit (9) clericorum et ecclesiarum. His temporibus Normanni Franciam invadunt, et usque Aquisgrani, Coloniamque devastant. Contra quos Carolus imperator armavit. Et tunc Godefredus, rex Normannorum, christianus effectus est, imperatore eum de sacro fonte levante. Paulo post, omnibus de Carolorum genere deficientibus, solus Carolus monarcha exstitit. Sed cum propter ægritudinem imbecillis haberetur, Arnolphus ad imperium electus est. His temporibus tres fuerunt in Lombardia episcopi gloriosi: Paulus qui Placentinam ecclesiam per Suffredum destructam reparavit, et Guibodus Parmensis, qui canonicam Parmensem instituit, et Lando Cremonensis, qui corpus martyris Archelai de Roma Cremonam portavit, et Archarium instituit, qui pro luminaribus beneficium assignavit. Hisque temporibus Joanni papæ successit Martinus; post Martinum Adrianus.

De Arnolpho.

Anno Domini 882, Arnolphus, Carlomanni filius non legitimus, cum esset rex tertiæ partis Theutoniæ, regnavit apud Romanos annis xii. His temporibus Adriano successit Stephanus; postea Formosus. Arnolphus igitur a Formoso coronatus imperator effectus est; qui Pergamum cepit, et totam Italiam subjugavit. His temporibus Franci perdidērunt imperium, quod apud eos fuerat circiter cxii annis. Fuit enim imperium a pluribus, multis annis, multipliciter usurpatum, de quorum successione ordine prosequamur. Papæ vero Formoso successerunt sequentes ordine dispositi: Bonifacius, Stephanus, Romanus, Theodorus, Joannes, Benedictus, Leo, Christophorus, qui de papa factus est monachus.

De Ludovico filio Arnolphii.

Anno Domini 902, Ludovicus regnavit annis iv apud Teutonicos. Post Ludovicum regnavit Henricus.

(14) *Ex codice Estensi*: Carolus minor Ludovici filius.

(15) *Ex codice Estensi*: fecit de libertate clericorum.

cus Saxo, sed diadema capiti non imposuit. His A temporibus Hungari depopulantur Italiam, scilicet anno Domini 906, viii Kalend. Octobris : posteaque de anno in annum sæpe reversi sunt et depraedati.

Ludovico successit Conradus requissimus fortuatorum et ecclesia: um devastator. Ideoque sustulit cum Deus. Cui successit Henricus Saxonie dux ad regnum vocatus.

De Berengario primo.

Anno Domini 907, Berengarius primus regnavit annis vi. Cujus tempore sedit (16) Anastasius in papam; cui successit Lando. Landoni, Joannes, qui filius Sergii papæ. Apud Teutonicos regnavit primus Conradus. Hujus Berengarii cancellarius nomine Joannes fuit Cremonæ episcopus, qui comitatum extra civitatem per quinque milliaria impetravit. Cujus tempore sedit Sergius papa, qui Christophoro fuerat substitutus.

De Berengario secundo

Anno Domini 913, Berengarius secundus regnavit annis vi.

De Hugone.

Anno Domini 923, Hugo regnavit annis vi. Apud Teutonicos regnavit Henricus. His temporibus Dalcæus Cremonæ fuit episcopus.

De Berengario tertio.

Anno Domini 931, Berengarius tertius regnavit annis viii. His temporibus Joanni successerunt hoc ordine : Leo, Stephanus, Joannes; item Leo; item Stephanus; postea Marinus et Agapitus.

De Lothario.

Anno Domini 944 Lotharius regnavit annis duobus.

De Berengario quarto.

Anno Domini 947 Berengarius regnavit annis xi. Qui regnum Italiæ cum imperio adeptus est, et regnavit cum Adelberto filio suo. Apud Teutonicos regnavit primus Otto Henrici filius. His temporibus Sarraceni Capuam invaserunt, scilicet anno Domini 949. Romani quoque patriatus sibi tyrannidem usurpaverunt. Agapito vero successerunt Joannes, Benedictus et Leo. Cum has inter persecutiones et præter has a tyrannide Berengarii maximam patereur Ecclesia persecutionem, ad Ottonem regem Teutonicorum a Sede apostolica legati mittuntur, de tyrannide Berengarii conquereutes. Tum hic primus Otto filium suum nomine similiter Ottonem in Italiam misit, qui de Berengario triumphavit; totam Italiam subjugavit. Adelbertus in Corsicam fugit. Proinde rex Otto a Joanne coronatus imperatoris nomen acquisivit. Et sic imperium ad Teutonicos pro gloriosa et victoriosa Ecclesiæ defensione transivit.

(16) *Ex codice Estensi* : Cujus tempore sedit Sergius papa III, qui Christophoro fuerat substitutus, et in papam electus. Cui successit Anastasius papa III, in papatu : cui successit Lando I. Post eum successit Joannes papa qui filius fuit Sergii

De primo Ottone imperatore.

Anno Domini 961 primus Otto apud Romanos regnavit annis vi, qui Joanni papæ Leonem substituit, eo quod cum Adelberto convenit. Ejecto Leone, Joannes a Romanis restituitur, cui defuncto Benedictus substituitur. Sed imperator Benedictum deposuit, et Leonem restituit, et filium suum sibi æquivocum ab eo coronari obtinuit. Hic Leo papa donationes factas a Justiniano imperatore, Ariberto rege, Pippino, et Carolo Ecclesiæ Romanæ, de consensu cardinalium, episcoporum, presbyterorum, diaconorum et totius cleri et populi Romani, imperatori Ottoni remisit, et sibi suisque successoribus concessit et largitus est, ut regnum Italicum ab invasionibus liberarent et perpetuo tuerentur. Hujus majoris Ottonis temporibus Luyso Cremonæ fuit episcopus, qui corpus Beati Hymerii de oppido sancti Flaviani sito in episcopatu Immeliensi Cremonam transtulit..

De Ottone secundo imperatore.

Anno Domini 961, secundus Otto apud Romanos regnavit annos xxviii. Hujus temporibus Leoni papæ successit Joannes, qui a præfecto urbis captus et in Campaniam in exilium missus fuit. Sed imperator a persecutoribus supplicium sumens et apostolicum restituens vindicavit. Joanni successit Benedictus, qui quoque a Thuicio Theodori filio captus in castro Sancti Angeli retrusus et strangulatus est. Benedicto successerunt Donus et Benedictus et Joannes, qui in castro Sancti Angeli fame afflictus mortuus est. Rursus Joannes, itemque Joannes, Silvester, Joannes, aliusque Joannes. Hisque temporibus Liutprandus Cremonæ fuit episcopus.

De tertio Ottone imperatore.

Anno Domini 994 tertius Otto apud Romanos regnavit annis vi. Cujus temporibus terræ motus per decem dies totam Italiam agitavit. Ejusque temporibus venerabilis Odericus Cremonæ fuit episcopus, qui arcam Beato Himerio fabricavit, et corpus sancti Gregorii martyris Cremonam de Spoleto portavit, et ecclesiam Sancti Laurentii quondam capellam foris muros civitatis ædificans in monasterium etiam ditavit.

De Henrico Claudio duce Noricorum.

Anno Domini 1001, defunctis Ottonibus absque hæredibus, Henricus Claudus dux Noricorum, id est Baguariorum, eiigitur a principibus. Qui regnavit annis xxiv. Imperavit autem xi, qui (17) multa prælia vicit. Cujus temporibus Joanni papæ successerunt hoc ordine Sergius, Benedictus, Joannes et Benedictus, qui ejectus fuit de papatu, et Silvester substitutus. Sed et hoc dejecto Benedictus restituitur, quo rursus ejecto, Gregorius substitutus est, quem

papæ.

(17) *Cod. Estensis* : qui anno 1014, imperator factus est, qui multa prælia vicit, qui apud Babenbergam catalogo sanctorum annunceratus est.

imperator Henricus deposuit, et ultra montes transportavit, et Clementem substituit. Hujus temporibus Henrici, capellanus ejus, nomine Landolphus Cremonæ fuit episcopus, qui monasterii Sancti Laurentii et Cremonensis populi fuit acerrimus persecutor. Quocirca populus ipsum de civitate ejecit, et palatium turribus et duplici muro munitum destruxit. Proinde licet episcopio multa conquisierit, tamen multa per superbiam, multa per inertiam perdidit. Hujus etiam Henrici temporibus luna tribus diebus sanguinea facta est. Sol defecit, et fames valida fuit. Ejusque temporibus, scilicet anno Domini 1005, Simeon eremita migravit ad Dominum, cujus corpus jacet ad Sanctum Benedictum inter Padum et Lironem.

De Conrado.

Anno Domini 1026 Conradus (18) apud Romanos regnavit annis xvi, cujus temporibus successit Clementi Damasus in papatu. Aribertus Mediolanensis fuit archiepiscopus, et Baldus Cremonæ fuit episcopus; qui quoque monasterium Sancti Laurentii persecutus est, et apud Lacum Obscurum impugnatus est. Defuncto Conrado vacavit imperium.

De Henrico secundo.

Anno Domini 1040, Henricus Conradi filius apud Romanos regnavit xvii annis; cujus temporibus in papatu sederunt Leo, qui cum Normannis in Apulea dimicavit, Victor, Stephanus, cujus tempore Patheia Mediolani exorta est; post Benedictus, Nicolaus, ejusque temporibus, scilicet et anno Domini 1052, Bonifacius marchio sagitta in Spineta est occisus; et quidem ubi sagittarius pedes et genua fixit, radix omnis aruit, et herba cum germine in circuitu sibi ulterius non germinavit, ut divinitus apparent latentis vestigia occisoris (19).

(18) *Codex Estensis* Conradus quidam dux Francorum successit Henrico secundo, qui neptem Sancti Henrici duxit uxorem, et regnavit apud Romanos annos xiii qui eodem anno intravit Italiam. Cujus temporibus Clementi II successit Damasus II. Anno Domini 1033, apud Constantinopolim Michael successit in imperium, et regnavit annos iv; nam, evulsis oculis de regno a Theodora imperatrice ejectus est. Successitque Constantinus, qui monachus factus est, et regnavit annos iii. Anno Domini 1159, Conradus moritur, et Henricus filius substituitur.

(19) *Codex Estensis*: Ejusque temporibus anno Domini 1045, ædificata est Hierosolymis ecclesia Sanctæ Resurrectionis; et anno Domini 1054, Luthrandus, apostolicæ sedis Legatus, Michaellem Constantinopolitanum patriarcham excommunicavit, quod damnaret Latinos Azymitas. Anno Domini 1056, defuncto Constantino monacho, Theodora imperatrix per biennium Constantinopolitanum rexit imperium; cui successit Michael Onricas, qui regnavit annos ii et ejectus ab Isachio factus est monachus. Successitque Isachius, qui regnavit annos ii. Anno Domini 1056, Henricus moritur, cujus corpus ultra montes translatum est. Et permansit vacuum regnum annos xxvi.

(20) *Codex Estensis*: Sed fugiens imperatoris insidias, quem de electionibus arguebat episcoporum, in Apuliam pervenit, ubi a Roberto Guiscardo

De Henrico tertio

Anno Domini 1063, Henricus apud Romanos regnavit annis xvi quem filius ejus usque adeo persecutus est, quod ei regalia resignavit. His temporibus Robertus Guiscardus invasit Apuliam, et etiam Romam impugnare præsumpsit. Hierusalem a paganis capitur. Nicolao successerunt Alexander, qui cum Cadulo Parmense episcopo sub contentione fuit electus, sed obtinuit; et Gregorius, qui captus est a quibusdam Romanis apud sanctum Altare nocte Natalis Domini. Sed eodem die dimissus, et in suo statu receptus (20) est. Arnolphus autem Cremonæ fuit episcopus. His quoque temporibus, scilicet anno Domini 1070, civitas Astensis capta fuit ab Adalasia. Demum sequentibus temporibus se-

quentia provenerunt. Anno Domini 1083, Nonantulam obsedit comitissa Mathildis. Anno Domini 1084, valida fames Italiam occupavit. Anno Domini 1096, multitudo peregrinorum per Cremonam transeuntium mare transivit, qui, transactis annis tribus, Hierusalem Dei gratia recuperaverunt. Anno Domini 1098, primo cepit guerra de Cremona, fraxorium Cremonensium. Anno Domini 1100, Paschalis papa creatur, quem quidam ex Romano clero adeo persecuti sunt, quod tres papalia insignia induentes eos in summos pontifices eligere præsumpserint. Sed demum ab eodem Paschali confusi et prostrati sunt. Anno Domini 1102, Ferrariam obsedit comitissa Mathildis. Anno 1107, Cremonenses, Laudenses, Papienses incenderunt Burgum Terdonæ in mense Augusto.

Quæ sequuntur, habet codex Estensis, usque ad cap. De Henrico quarto. Paucula vero ex his subinde repetuntur in Codice bibliothecæ Cæsareæ, ut infra perspicies.

Anno Domini 1084, his temporibus sancta civi-

honorifice receptus est, sed apud Salernum sepultus est. Anno Domini 1088, imperante Henrico, his temporibus Robertus Guiscardus invasit Apuliam, et etiam Romam impugnare præsumpsit. Hierusalem a Paganis et Turcis capitur. Quidam etiam Turcomanni Orientalia regna ceperunt, qui sic dicti a Turco duce ipsorum. Homines agræstes sunt, non habentes manentem civitatem, migrantes, omnia sua bona secum portantes de loco ad locum. Anno Domini 1070, civitas Astensis capta fuit ab Adleida. Constantinopoli vero Constantinus Ducas contemporaneus regnavit annis viii, et post obitum ejus Esidochia uxor ejus vi menses rexit imperium, et nupsit Diogeni Romano, qui regnavit annis iv, mensibus iii, et captus est a Turcis in prælio in Oriente. Cujus postmodum oculis evulsis a Græcis per consensum Michaelis imperatoris, et Ducas prædicti filii Constantini, regnavit Michael per annos vi, quem Nicephorus nominatus a Græco dejecit imperio, et eo monacho facto, sponsam ejus duxit uxorem, et regnavit annis iii. Sed et hunc Alexius regno privavit, et monachicum habitum induere fecit. Anno Domini 1083, eodem tempore Gregorii papæ VII, prædictus Henricus regnabat apud Romanos. Apud Constantinopolim regnavit Alexius tum solus, tum cum filio suo Kalojanno, annis xxxvii, mensibus v. Eodem anno obsessa fuit Nonantula a comitissa Mathilde.

tate Hierusalem tandiu a gentibus possessa, cum mercatores Christiani venirent ad eam, et aurum pro tributo in Porta persolverent, sed non haberent, nisi cum gentilibus, ubi caput reclinarant, mercatores Amelphitani plateam vacuum ante portam ecclesiæ dicti Sepulcri a civitatis principe impetrantes, asylum de suo communi ædificant juxta monasterium eorundem, quod usque hodie Sancta Maria de Latina vocatur, in quo possent Christiani manere, cum contingeret eos accedere, posteruntque custodes, qui deberent Christianos recipere. Venientibus itaque multis peregrinis causa devotionis, venit quidam sacerdos Francigena nomine Petrus, officio eremita, qui videns Sancta profanari, festinus rediens Christianis suasit, ut ad liberandum Sanctam civitatem ab infidelibus festinarent. Concurrunt itaque peregrini; sed plus quam centum millia Christianorum, per Constantinopolim transeuntium, quia in Dominum peccaverunt, a Turcomannis miserabiliter occiduntur. Rediens itaque Petrus, nihilominus viriliter agens, ad papam accessit Urbanum secundum.

De obsidione civitatis Antiochenæ.

Anno Domini 1098, Franci Antiochiam mense Octobris obsessam, in Junio feliciter obtinuerunt, Francis per chordarum scalas super muri apicem intromissis, operante quodam Turco, cui per somnium imperavit Christus dicens: *Quid dormis? redde Antiochiam Christianis.* Et apparente eis sancto Georgio milite super equum album sedente, albis vestibus induto, totaque nocte clamante: *Venite post me: intremus civitatem,* obsederunt eam; Sarraceni vero tanta inopia famis confecti sunt, quod equos, asinos, et camelos, canes, et mures, et grana in stercorebus reperta comederent. De hac victoria dictum est:

*Cum fuit urbs capta tam nobilis Antiochena,
Undecies centum si subtrahis inde bis unum,
Tunc tot erunt anni Domini de Virgine nati.*

Deinde Soldanus de Perside cum ingenti exercitu civitatem obsedit, et usque adeo Francos arctavit, quod multi fugerent. Sed cuidam clerico fugienti Dominus ait: *Revertere, et dic populo ut pœniteat, et salvi fient.* Commiscuerunt enim se cum mulieribus Turcorum. Cum itaque pœnitentiam egissent, civitatem in Julio exierunt, et timore Domini misso in hostes, eos viriliter fugaverunt. Fugit ipse soldanus cum xxx principibus; fugit et Corogath nimis ferus, et nimium tædiosus. Antiochiam itaque Boamundus, cujus machinatione civitas fuerat acquisita, princeps obtinuit. Eodem anno fuit prima guerra de Crema, quæ est usque in hodiernum diem, non solum Cremonensium, sed etiam aliorum frixorum Longobardorum.

De captione per Phœnicem, Sidonem, et Tyrum, Acon, Capham, et Cæsaream, et Hierusalem.

Anno Domini 1099, Franci progressi per Phœnicem, Sidonem, et Tyrum, Acon, Capham, Cæsaream, et Hierusalem pervenerunt, et circum circa

A quotidie processionem nudis pedibus facientes, eam virtute magna ceperunt.

*Anno milleno centeno quo minus uno
Virginis a partu, Domini qui claruit ortu,
Hierusalem Franci capiunt virtute potens,
Quindecies Julio jam Phæbi lumine tacto.
Quippe Godefredo patre, mox principe facto,
Post quadringentos viginti circiter annos.*

Est recuperata, ex quo sub Heraclio secunda vice a Sarracenis capta fuit, et deinde possessa. Capta quidem urbe quamdam crucis particulam in secreto loco repositam invenerunt, quam ad sepulcrum Domini retulerunt. Audiens hæc rex Babylonis, ut Francos in Hierusalem caperet, acceleravit. Sed Franci usque ad Ascalonam viriliter obviantes, eam viriliter impugnaverunt, de quorum divitiis Franci ditati gloriose Hierusalem rediere. Sed Robertus Normanniæ comes, et Robertus Flandriæ comes per Constantinopolim ad propria remearunt. Raymundus comes Laudiciam accessit. Dux autem Godefredus, Tancredo secum retento, Hierosolymitanum obtinuit principatum. Audientes Boamundus princeps Antiochiæ, et Balduinus frater Godefredi prædicti princeps Edissæ, victoriam sociorum, maximo cum labore Hierusalem pervenerunt, et Dalberto Pisano archiepiscopo in patriarcham constituto, ad suos principatus, perfecto peregrinationis itinere, feliciter redierunt. Et fuit tempore Urbani papæ secundi.

De Boamundo.

Anno Domini 1100, Boamundus a Turcis captus est, et Godefredus Balduini frater electus est: qui Edissam Balduino comiti cognato suo committens, Hierusalem per multos labores pervenit, et modico tempore terram ultra Ascaloniam et partes Arabiæ, ut suæ ditioni subjiceret, perlustravit. Eodem anno papa Paschalis creatur, quem quidam ex Romano clero usque adeo persecuti sunt, quod tres papalia insignia induentes eos in summos pontifices erigere præsumerent. Sed demum ab eodem Paschali confusi, prostrati sunt.

De Balduino.

Anno Domini 1101, Balduinus in Bethlehém coronatur in regem, quod frater ejus recusaverat dicens, neminem debere coronari in regno, vel de regno regis Christi. Sed consultius sapientibus visum est, ut quod Christo fecerunt ad ignominiam, Christiani faciant ad honorem et gloriam. Simile est de rasura Petri, et nostra. Nondum Christiani plus quam ccc milites habebant, et tot de peditibus, qui Hierusalem, Joppem, Ramulam, et castrum Caphæ custodirent, nullumque Portum præter Joppem Cætera Sarraceni. Tunc temporis Januensium stollus advenit, convenitque inter regem, et eos, ut quicumque civitatem Sarracenorum caperent, tertiam partem haberent. Primo itaque ceperunt opidum Assur; deinde urbem Cæsaream Palestine, ubi archiepiscopum constituunt. Tempore procedente rex cum paucis contra ducentem Babylonensis

militiæ prope Ascalonam dimicavit, eumque et im- A nuensium cum Bertramo comite cepit, et Bertramensum illius exercitum superavit. mium eundem comitem investivit.

De captione Tortosæ, et obsidione Ferrariæ.

Anno Domini 1102, alius Francorum exercitus superveniens labores multos et damna perpressus est, sed postmodum Tortosam ceperunt; inter quos fuit comes Pictaviensis, et comes Burgundia, et comes Blesensis, cum quibus, et vix cc. militibus rex viginti Sarracenorum millia expugnavit infra Ramulam; aliaque vice Joppem, quamprehendiderant, gratia Salvatoris obtinuit. Eodem anno in Italia Ferrariam civitatem obsedit comitissa Mathildis.

De Boamundo, qui liberatus fuit a carcere.

Anno Domini 1103, Boamundus a Turcorum carcere liberatus est, et sicut princeps Antiochiæ receptus est, qui et Laudiciam a Tancredo, qui eam Constantinopolitani imperatoris hominibus abstulerat, acquisivit.

De obsidione Acon.

Anno Domini 1104, rex obsedit Acon, et auxilio Januensium impugnavit, eamque per deditionem obtinuit. Eodem anno Boamundus juxta Charram, quæ est prope Euphratem, contra Turcos pugnavit magna strage suorum. Dein Franciam properans filiam regis Philippi Constantiam accepit uxorem, principatu Tancredo relicto.

De Tancredo principe Antiochiæ. De expugnatione quam fecit contra Sarracenos.

Anno Domini 1105 pugnavit Tancredus Antiochiæ princeps contra Sarracenos, eosque viriliter expugnavit. Rex quoque Balduinus inter Joppem et Ramulam cum quingentis militibus, et duobus millibus peditum, quindecim millia Turcorum, Æthiopum, et Arabum superavit. Eodem anno in vigilia Nativitatis Domini Hierosolymis magnus exstitit terræ motus.

De cometa, et duobus solibus, et stellis.

Anno Domini 1106, cometa magnus, rutilus et niveus, incipiens in Febuario 1 diebus apparuit mundo. Et duo quoque soles apparuerunt, et stellæ de cælo pluries visæ sunt. Ugo Magnus, qui Tiberiadi præsidebat, Damascenos superavit; sed in alia expeditione interiit.

De militibus Joppitis, et Boamundo.

Anno Domini 1107 milites Joppitæ quingentos milites, et m. pedites inter Joppem et Hierusalem latitantes in latibulis superarunt. Eodem anno Boamundus, qui de Francia in Apuliam venerat cum quinque millibus militum, et quadraginta millibus peditum, Duratium obsedit, eo quod Alexius Constantinopolitanus peregrinis erat infestus.

De pace Boamundi cum Alexio.

Anno Domini 1108, Boamundus pacem cum Alexio fecit, et rediit in Apuliam.

De rege, qui Tripolim cepit.

Anno Domini 1109, rex Tripolium auxilio Ja-

De captione civitatis Beryti, et obsidione a Balduino rege.

Anno Domini 1110, rex Balduinus Berytum civitatem obsedit, et cepit; et Edissenis, qui a Sarracenis obsidebantur, cum Tancredo principe Antiocheno illuc adiens, annonæ auxilium dedit. Deinde Hierusalem reversus, auxilio Gernani regis Norvegensium, qui cum lx navibus venerat peregrinis, Sidonem civitatem obsedit et cepit. Eodem anno civitas Novariæ destructa est.

De obsidione Tyri, et destructione civitatis Laudæ.

Anno Domini 1111, rex Balduinus adivit principatum Antiochenum, et Tancredo contra Persas tulit auxilium. Deinde regressus Tyrum obsedit, sed non cepit. Eodem anno civitas Laudensis in Italia capta et destructa fuit a Mediolanensibus.

De morte Tancredi.

Anno Domini 1112, Tancredus moritur, successitque Rogerius cognatus ipsius.

De eclipsi solis, et terræ motu, et comitissa Siciliæ, et de concilio.

Anno Domini 1113, sol passus est eclipsim, et terræ motus in Hierosolymitano regno in illo bis exstitit anno. In quo Sarraceni Christianos suo proposito penitus destructuri, in insula, quæ est inter Jordauem, congregati sunt. Contra quos rex Balduinus cum suo damno pugnavit; et interim Ascalonitæ circa Hierusalem segetes dissiparunt. Eodem anno comitissa Siciliæ Adalaida, uxor comitis fratris Roberti Guiscardi, Acon causa peregrinationis applicuit. Eodem anno concilium apostolicum in Lateranensi Basilica celebravit, in quo cassatum est illud privilegium, potius pravilegium appellandum, a Patribus per violentiam extortum. Eodem anno civitas Cremonæ crematur incendio.

De multitudine locustarum

Anno Domini 1114, multitudo locustarum, ab Arabiæ partibus advolans, Hierosolymitanas segetes dissipaverunt. Maximus terræ motus in Antiochenis partibus fuit; domos et munimina multa D subvertit, ante quem muscæ teeta non introibant.

De castrametatione, quam fecerunt Turci inter Antiochiam et Damascum. Et de subversione civitatis a terræ motu. Et de obitu comitissæ Mathildis.

Anno Domini 1115, castrametati sunt Turci inter Antiochiam et Damascum. Doldequinus itaque rex Damascenorum pacem cum rege Balduino et principe Rogerio composuit. Conveneruntque simul adversus eos. Interim Ascalonitæ Joppem obsederunt. Regibus igitur ad suas reversis, soli Antiocheni Turcos animositate valida superarunt. Eodem anno subversa est Mamistria terræ motu. Eodem anno rex Balduinus in quodam monte Arabiæ, qui est inter montem Abarim, in quo Domi-

nus Moysem sepelivit, Jor et Synai, castrum ædificavit, et Montem nominari præcepit. Et eodem anno comitissa Mathildis obiit.

De rege Balduino, et comitissa Adelaide.

Anno Domini 1116, rex Balduinus dimisit Adelaidam, comitissam quondam Siciliæ, quam, sua vivente, apud Edissam injuste duxerat in uxorem.

De multitudine locustarum.

Anno Domini 1117, in Hierosolymitanis partibus multitudo locustarum segetes et arbores devoravit. Et luna prius rubore, postmodum tota nigredine perfusa est. Eodem anno rex Balduinus castrum ædificavit juxta Tyrum, quod Scandleon, id est caput leonis, constituit nominandum.

De morte regis Balduini et Alexii.

Anno Domini 1118, rex Balduinus universæ carnis debitum solvit, cum regnasset annis xviii. Cui tributa dederunt Cæder, et Ægyptus, Dan et Damascus. Et sepultus in Golgotha juxta fratrem suum ducem Godofredum. Cui, sobole nulla relicta, successit alius Balduinus, comes Edissenus, cognatus ipsius, qui multitudini Turcorum juxta Ascalonem viriliter restitit; sed neutra pars alteram assilivit. Eodem anno Alexius Constantinopolitanus viam universæ carnis ingressus est. Regnavit pro eo Calojannes filius ejus.

De Gelasio papa II et de pestilentia principis, et de militia et exordio militum Templi.

Anno Domini 1119, Gelasius papa II, qui Paschali papæ successit, cum in urbe concorditer fuisset electus, et in sede locatus, fugiens imperatoris Henrici festinum adventum, apud Capuam consecrationis benedictionem accepit. Imperator autem Mauritium Bracharum archiepiscopum inmisit, quem populus Romanus Burdinum vocavit. Gelasius vero per Pisas et Januam transiens, apud Sanctum Ægidium applicuit, et Cluniacum usque perveniens, ibi viam universæ carnis ingressus est, et sepultus. Eodem anno Antiochenorum contra Turcos prope Artesium oppidum, quod est prope Anthiochiam, dimicantium septem millia occiderunt propter luxuriam principis et magnatum suorum. Sed post, cum rex Balduinus accessisset ibidem prope, juxta oppidum Sardonis, vel Sardarium, est dimicatum, in qua pugna, licet sanguinolenta, Christiani consecuti sunt victoriam. Eodem anno militia Templi sumpsit exordium

De Calixto papa II et aliis gestis, quæ suo tempore fuerunt, et maxime in Lombardia, et ultra mare et Antiochia.

Anno Domini 1120 Calixtus papa II creatur, apud Cluniacum electus, qui cum esset ex patre Burgundiæ comite natus, sicut inter sæculares clarissimus, sic inter ecclesiasticos fuit eximius. Qui cum ad urbem et sedem apostolicam festinaret, ecclesiam Pisanam consecravit; Sutrimumque accedens, Burdinum cepit intrusum, qui pro palafredo camelo insidens in transverso, et pro freno caudam manibus tenens, et pro pallio rubeo pilosa pelle

vestitus, urbem rediens in comitatu pontificis præcedebat; et sic multipliciter illusus, in Cavensi monasterio intrusus vitam finivit. Eodem anno rex Hierusalem et Antiochiam visitavit, et Turcis viriliter restitit prope Caliptum, et remisit omnem exactionem omnibus Sarracenis, Hierusalem causa vendendi triticum et hordeum et legumina ingressuris. Eodem anno fuit in Italia inter Cremonenses et Parmenses clades bellica, qua Cremonenses cum Parmensibus in Parmensi glareâ confixerunt.

De rege Balduino, qui destruxit castrum Jaret.

Anno Domini 1121, rex Balduinus castrum, quod Doldequinus rex Damasci xvi milliario juxta Jordanem construxerat, obsedit, et obtinuit, et ad solum usque destruxit. Cujus nomen Jartam incolæ nominabant. Fuit olim civitas Gerasa in Arabia sita.

De rege Hierusalem.

Anno Domini 1122, rex Hierusalem Antiochiam ivit, et gentem Parthicam ab infestatione compe-scuit.

De rege Henrico.

Anno Domini 1122, videns imperator Henricus quia non est scientia, non est potentia contra Dominum, rediit ad pacem Ecclesiæ, remittens omnem investituram, et quidquid spiritualium privilegio violento extorserat, et concedens canonicam fieri electionem et consecrationem, sic ait: *In nomine sanctæ et individuae Trinitatis. Ego Henricus, etc.*

De captione Balduini a Turcis.

Eodem anno Turci Balduinum ceperunt, pro quo Eustachius, qui Cæsaream possidebat, terræ custos præficitur. Ad hæc Joppem obsederunt; sed demum juxta Azotum gens perfida fugatur, et trucidatur, et vincitur, et Dei potentia superatur. Ad hæc Venetica potentissima classis, quæ iter ad terræ sanctæ subventionem arripuerat, inde propitiante Domino acceleravit, et immensam Turcorum classem, quæ ad obsidionem venerat, apprehendit. Ad hæc Gonselinus comes Edissenus, qui diu inibi fuerat, de carcere liberatur: quod etsi callide factum fuerit, nec calliditatem scribimus, nec calliditatis ascribimus, sed misericordiæ et potentiae Dei.

De Christicolis Veneticis, qui Tyrum obsederunt.

Anno Domini 1124, Christicolæ Hierosolymitani Tyrum cum Veneticis obsederunt. Sed iterum Ascalonitæ cum sua jactura Hierusalem infestant; et Balach cum innumerabili exercitu Antiochenos invadit, quem Gonselinus Edissenus comes viriliter expugnavit, eique caput abscedit. Et sic adimpletum est sonnium ejus, quod viderat, quod sibi oculos Gonselinus erueret. Igitur in mense Junio Tyrus capitur a Christianis, et in Dei nomine possidetur. Ubi ut quondam archiepiscopus, sic et nunc instructus est archiepiscopus, qui patriarchæ Hierosolymitano constat de facto subesse, quamvis

subnarmuret Antiochenus, antiquo jure Græcorum munimine fultus. Ad hæc tertia pars Tyri Venetis hæreditario jure conceditur, duabus sub regia potestate relictis. Eodem anno fuit Honorius papa III, et sedit annis vi, mense i, diebus xxviii.

De liberatione Balduinde carceribus.

Anno Domini 1125 rex Balduinus, cum fere duobus annis vinculis compeditus fuisset, de carcere liberatus Hierosolymam venit, et festinanter Antiochiam rediit. Veneti redeuntes Tondum, et Mithonem, et Samum, et Chium, imperatoris Græci insulas invadentes pro velle mœnia destruxerunt, personas captivarunt, res omnimodas abstulerunt. Rex autem Balduinus habens milites mille, et duo millia peditum, quindecim millia militum Borsequini et regis Damasci fugavit iuxta castrum Hasar, et occidit, apprehendit, et sauciavit. Post hæc ædificavit castrum juxta Berytum in monte Graviano, sic dicto quasi a gladiando, quod ibi rei gladiabantur, id est damnandi judicabantur. Deinde versus Damascum duxit exercitum, ubi prædam maximam acquisivit. Postmodum contra Ascalonem, ubi hostes impulit, et intrusit.

Sequitur codex MS. Vindobonensis. — De Henrico quarto.

Anno Domini 1110, Henricus, Henrici filius, apud Romanos regnavit annis xv, qui Romam hoc anno, scilicet 1090 pro sua consecratione veniens Paschalem papam cepit, et in vinculis duobus mensibus et ultra tenuit, eo quod patrem prohibuerat sepeliri, ita quod per quinque annos jacuit in feretro. Et quia volebat consecrare, nisi juramento firmaret quod de investituris ecclesiarum, episcoporum et abbatum se ulterius non intromitteret; demum, reconciliatione facta, coronatus est. Modus autem reconciliationis hic fuit, scilicet quod apostolicus invitus et coactus privilegium imperatori de investituris dedit ecclesiarum, episcoporum et abbatum; et quod electus non consecratur nisi prius a rege laudetur et investiat. Sed post idem papa synodum in Lateranensi basilica celebravit, in qua cassatum est id privilegium, potius privilegium appellandum, per violentiam regis extortum. Hujus Henrici temporibus Gualterus Cremonæ fuit episcopus, cui Hugo successit electus. Ejusque temporibus, scilicet anno Domini 1090 fuit bellum inter Mediolanenses et Cremonenses apud Brixianorum, Cremonensibus perniciosum. Eodem anno civitas Laudensis capta est a Mediolanensibus, et destructa. Anno Domini 1115 prædicta fuit synodus celebrata, et Cremona incendio concremata. Anno Domini 1115 comitissa Mathildis moritur, et apud ecclesiam Sancti Benedicti inter Padum et Lironem, quam ditaverat, sepelitur; quam Teudaldus avus construxerat, et Bonifacius pater ejus possessionibus ampliaverat. Anno Domini 1116, terræ motus magnus in Jauuario fuit, propter quem Ecclesia major Cremouensis corruit, et corpus confessoris

A Himerii diu latuit sub ruina. Anno Domini 1119, Gelasius Paschali successit, qui cum in Urbe concorditer fuisset electus, et in sede locatus, fugiens imperatoris Henrici festinum adventum, apud Capuam consecrationis benedictionem accepit. Imperator autem Mauritium Bracharum archiepiscopum intrusit, quem populus Romanus Burdinum vocavit. Gelasius vero per Pisas et Januam transiens, apud Sanctum Ægidium applicuit, et Cluniacum usque perveniens, ibi viam universæ carnis ingressus, et sepultus est. Anno Domini 1120, Calixtus papa creatur, apud Cluniacum electus, qui cum esset ex patre Burgundiæ comite natus, sicut inter sæculares clarissimus fuerat, sic inter ecclesiasticos fuit eximius. Qui cum ad urbem et sedem apostolicam festinaret, Pisanam Ecclesiam consecravit; Surtinque accedens, Burdinum cepit intrusum, qui pro palafredo camelo insidens in transverso, et pro freno caudam manibus tenens, et pallio rubeo pilosa pelle vestitus, Urbem rediens in comitatu pontificis præcedebat, et sic multipliciter illusus in Cavensi monasterio vitam finiit intrusus. Videns igitur imperator, quia non est scientia, non est potentia contra Dominum, rediit ad pacem Ecclesiæ, remittens omnem investituram, et quidquid spiritualium privilegio violenter extorserat, et concedens canonicam fieri electionem, et consecrationem sic ait: *In nomine sanctæ et individuæ Trinitatis, ego HENRICUS, etc.* Anno quoque Domini 1120, fuit prima guerra de Parma; qua Cremonenses cum Parmensibus in Parmensi glareæ conflixerunt.

De Lothario.

Anno Domini 1126, Lotharius apud Romanos regnavit annis xii, qui progeniem Henricorum nimis acriter persequebatur. Contra eum Conradus electus est, sed eo per compositionem cessante, Lotharius confirmatus est.

Hæc adduntur in codice Estensi.

Hoc anno 1126, rex Balduinus versus Damascum direxit expeditionem, et pervenerunt Tiberiadem; deinde, Jordane transitu, pervenerunt Caveam Roob, et ultra Meddam turrim quamdam præcipitaverunt. Deinde ad castrum Solome, et inde ad prataria Sophar (ubi Paulus apostolus colaphum accepit a Domino, per tres dies visione privatus), audaci fortitudine processerunt. Post cum filio Doldequini regis pugnantes, victoriam adepti sunt, et Hierusalem cum triumpho reversi, duabus turribus in reversione destructis. Postea invitatus a comite Tripolitano Raphaneam civitatem obsedit, ubi Sabbaticus fluvius sex diebus siccam exhibet alveum, a septimo fluit abundanter. Cumque cepissent eam, comiti tradidit præsidendam. Ad hæc cum contra Turcos Antiochiam properasset, Babylonii portus nostros navali certamine tentaverunt, sed nihil proficientes, damna perpassi sunt. Et ecce post multos labores, multaque pericula Bojamundus adolescens, filius quondam Bojamundi majoris, de

Apulia venit in Antiochiam, ubi rex eum honorifice recepit, et unam ei de filiabus suis tradidit in uxorem, et cum filia regnum sibi hæreditario jure tradendum. Eodem anno visus est in partibus orientis, inter orientem et septentrionem, cometa, qui nascens ante lucanum, versus nonam, radium emittebat.

Eodem anno 1126, civitas Cumana capta est a Mediolanensibus in Augusto: eodemque anno ita gelavit Eridanus, ut super glaciem currus et equi discurrent. Lotharii temporibus sedit Honorius in papatu; qui cum fuisset electus sub contentione Theobaldi presbyteri cardinalis, humiliter mantum deposuit. Fratres itaque videntes humilitatem ipsius, unanimiter ei obedientiam præstiterunt. Hic cum descenderet in Apuliam, ut cum Rogerio dimicaret, investigans fraudem baronum, saniori consilio Rogerium de ducatu Apuliæ investivit. Hic per Petrum presbyterum cardinalem, patriarcham Aquileiensem, et Venetum deposuit. Huic Innocentius papa successit, qui quoque sub contentione cum Petro, Petri Leonis presbytero cardinali, cui Anacletus nomen imponitur, fuit electus. Innocentio clerus, sed Anacleto præter Fragepanos Romanum vulgus adhæsit. Anacletus crucifixum aureum, aureasque coronas, et ecclesiarum thesauros accipiens, in Apuliam se recepit, et Rogerium regem esse concessit. Innocentius vero navigio Pisas pervenit, et inter Pisanos et Januenses treugas posuit; inde proficiscens apud Sanctum Ægidium concilium celebravit. Transiens in Franciam a Ludovico rege Francorum, et Heurico rege Anglorum honorifice susceptus est. Progrediens in Lotharingiam, a rege Lothario promissionem accepit, quod eum ad Beati Petri sedem reduceret. Rediens itaque Rhemis secundum, et apud Placentiam tertium concilium celebravit. Reversus Pisas inter Pisanos et Januenses pacem composuit, et recolens beneficia sibi a Pisanis et Januensibus collata, Pisanæ concessit Ecclesiæ primatum Sardinæ, et tres episcopatus in Provincia Corsicæ. Januensem vero exemit a subjectione Ecclesiæ Mediolanensis, eamque metropolim faciens, subjecit ei Bobiensem, et quosdam Corsicanos episcopos. Dum hæc agerentur, ecce rex Lotharius festinus promissor advenit. Rex igitur et pontifex Urbem pariter adierunt, ubi pontifex sedem Lateranensis Ecclesiæ, et rex imperiale obtinuit diadema. Post hæc imperator in Alamanniam, et pontifex revertitur ad civitatem Pisanam, ubi quartum concilium celebravit. Et quoniam Rogerius Petrum hæresiarcham agnomine Anacletum adhuc in errore fovebat, Christianissimus imperator, Ecclesiæ Catholicæ advocatus, de Alamannia rediens, cum summo pontifice Apuliæ fines invasit, et totam potentis fortitudinis brachio subjugavit. Rogerius autem in Siciliam fugit. Pontifex igitur et imperator Rainonem ducem fecerunt Apuliæ. Sicque pontifex ad Urbem, et imperator

A in Teutonium cum gloria remearunt. Petrus vero hæresiarcha in errore computruit, et defunctus est; cujus sectatores alium elegerunt, quem Romani Carnicorum nominabant. Demum ad pedes summi pontificis veniam postulantes, misericorditer recepti sunt. Auctoritate hujus summi pontificis Compostellana ecclesia facta est metropolis. Hic pontifex Tiburtum cum Romanis obsedit; sed multi capti sunt, et occisi; demum reversi Romani de Tiburtinis cum victoria triumpharunt. Lotharii temporibus Obertus Cremonæ fuit episcopus, qui sancti Himerii, quod diu latuerat, corpus invenit, et anno Domini 1129, in scrineo ferrato recondidit. Hic Lotharius anno Domini 1152, Cremam cum Cremonensibus per mensem obsedit. Sequenti anno, scilicet 1153, constructum est castrum vicecomitum, seu viscontum. Demum Cremonenses imperialem defenderunt majestatem. Anno Domini 1155, idem victoriosus imperator Bassianum, cæterasque terras circum depopulatus invasit, et legem de feudis condidit edictalem.

—
Hæc adduntur ex codice Estensi. — De multitudine soricorum.

Anno Domini 1127, in regione Palæstinorum multitudo soricorum ebullivit, quæ boves et alia animalia devorabat, et sata penitus devastabat; quibus in vallestribus Tyriorum cataclysmo depulsa, regio illa putore corrupta est.

C *De Boamundo et de gestis quæ fuerunt suo tempore.*

Eodem anno Boamundus Antiochenus oppidum Caphardam, quod est prope Apalmiam vel Eufemiam, obsedit, et habitatores licet se multo redimere volentes occidit. Sed orta est inter eum et Gonselinum comitem Edissenum immensa discordia, ut usque ad Antiochiæ muros diriperet unversa.

De destructione Syracusæ.

Eodem anno Barbari Syracusam civitatem invadunt, comburunt, et cuncta diripiunt.

De rege Balduino, et de celebratione concilii, et confirmatione militiæ, ordinis, et regulæ Templi, et de gestis quæ fuerunt eodem tempore.

D Anno Domini 1128, rex Balduinus oppidum Blahasam, quod a Sidone quatuor milliariis in arduis ædificatum fuerat, obsedit et cepit. Eodem anno apud Treas archiepiscoporum, et episcoporum, et abbatum, inter quos sanctus Bernardus adfuit Clarævallensis, concilium est celebratum. In quo fuit Templi militia corroborata, et Regula sancti militaris ordinis instituta. Lotharii temporibus sedit Honorius in papatu, qui cum fuisset electus sub contentione Theobaldi cardinalis et presbyteri, humiliter mantum deposuit. Fratres itaque videntes humilitatem ipsius unanimiter ei obedientiam præstiterunt. Hic cum descenderet in Apuliam, ut cum Rogerio dimicaret, investigans fraudem baronum, saniori consilio Rogerium de ducatu Apuliæ investivit. Hic per Petrum, etc. ut supra usque ad ille

verba Compostellana Ecclesia facta est metropolis. *A* *Sequitur autem* : Lotharii quoque temporibus regi Balduino successit Fulco Andegavensis comes. Iste Fulco filiam regis Angliæ habuerat in uxorem, qua defuncta filiis ex ea susceptis, accersitus est, ut Melisendam primogenitam Balduini duceret uxorem. Balduinus enim filium non reliquerat, sed quatuor filias. Accessit itaque Fulco, et reginam accepit et regnum; ex qua genuit Balduinum, et Aimericum, qui fuerunt fratres regis Angliæ. Alia sororum principi nupsit Antiocheno. Tertia comiti Tripolitano. Quarta Deo in Bethania, abbatissæ functa officio.

De Conrado rege.

Anno Domini 1139, Conradus apud Romanos regnavit annis XII. Hic est Conradus, qui cum Lothario successit electus (21) : cujus temporibus in papatu sederunt Cælestinus papa II et Lucius papa II qui armata manu ascendit Capitolium; sed Romani inde eiecerunt eum. Tum successit Eugenius qui, cum esset abbas Sancti Anastasii, ex insperato concorditer electus est. Qui papa metu civium fugit in arcem Monticelli, et inde ad monasterium Farfense, ubi gratiam consecrationis accepit. Verum quamvis ab initio fuissent ei cives infesti, tamen, auctore Deo, qui spirat ubi vult, quia potens erat in opere et sermone, conversi sunt ad pastorem et episcopum animarum suarum, et eum cum gaudio magno et solemnī processione receperunt in Urbe. Conradi regis temporibus, scilicet anno Domini 1139, magna pars Cremonensium a Mediolanensibus apud Cremam capta carceralibus est vinculis mancipata (22). Anno Domini 1142, Innocentius, quem prædiximus, Tiburtum obsedit. Anno 1146, pestis erucarum invaluit super terram, et bona terræ consumpsit : unde sequenti anno fames nonnullos maceravit egentes. Tamen eodem anno 1147, rex Conradus zelo Dei accensus insignitus crucis munimine transmeavit, et cum eo pariter Ludovicus rex Galliarum (23), in quo exercitu Fredericus, Frederici ducis Suevorum filius, super omnes exstitit strenuus et gloriosus; id quod ei fuit occa-

(21) *Codex Estensis* : Cujus soror marchioni Guilielmo de Monte Ferrato, nomine Julitta, fuit matrimonio copulata, ex qua quinque filios genuit eximii meritis, hac serie rescribendos, scilicet Guilielmum, Conradum, Bonifacium, Fredericum et Raynerium, quorum diversa fuere dona fortunæ, sicut inferius calamus declarabit.

(22) *Codex Estensis* : Anno Domini 1142 Innocentius cum Romanis Tiburtum obsedit, de quibus multi capti sunt et occisi. Sed demum reversi Romani victoriam triumpharunt.

(23) *Codex Estensis* : Et comes Provincialium, qui apud Constantinopolim pertransierunt. Et tunc Manuel, qui patri successerat, licet Conradus nepem haberet uxorem, eos tamen perdidit, faciens per iocā deserta et inaquosa deduci, ubi maxima parte fame gladioque perempta, Satelliam vix reliquæ pervenerunt; quæ cum navigio Ptolemaidem applicuissent, scutariis salutatis una cum rege Balduino Fulconis primogenito, qui patri successerat

sio, ut postmodum a principibus vocaretur ad regnum. Anno vero Domini 1149, Placentini apud Thabianum capti fuerunt.

De Frederico imperatore.

Anno Domini 1142, Fredericus apud Romanos regnavit annis xxxvii, qui fuit miles strenuus, et magnanimus, mitis, affabilis, illitteratus, sed morali experientia doctus :

Qui mores hominum multorum vidit, et urbes.

Cujus temporibus multa et varia sequentia evenerunt. Nam eodem anno, scilicet Domini 1152, Modexena capta est a Cremonensibus et Placentinis, penitus et destructa.

Hæc addit codex Estensis.

B Anno Domini 1153, Ascalona capta est a Christianis, eam Balduino rege, qui quasi alter exstitit Machabæus, viriliter expugnante. Cui, tempore procedente, proh dolor! viam universæ carnis ingresso, et sobolem non relinquenti, cum frater Aimericus succedere debuisset, dilatum est, eo quod propter incestas nuptias excommunicatum non decebat inungi. Igitur affine uxore dimissa, ex qua tamen genuit filium et filiam, Balduinum videlicet, et Sibillam, coronatur in regem, et aliam ducens uxorem, genuit ex ea filiam nomine Isabellam. Hic Aimericus Ægyptios subjugavit, Damascenos sæpe contrivit. Qui demum Balduinus suscepit regnum qui, licet ab infantia lepra percussus fines tamen regni Hierosolymitani viriliter conservavit, et Saladinum, Christi fidei inimicum, apud montem Gizardum mirabiliter contrivit; et dum vixit, magnifice triumphavit. Sed dum hæc felicia in Hierosolymitano regno per multorum sequentium curricula annorum sunt, multa infelicia, odibilia Deo, et ab hominibus improbanda in Italico imperio committuntur.

Anno Domini 1154, rex Fredericus primo in Italiam venit, qui civitatem cepit Astensem, turres et muros destruens civitatis. Anno Domini 1155 Anastasius papa IV creatur. Arnoldus hæreticus auctoritate Frederici regis comburitur. Terdonam rex

D in regno, Templiotes pariter et Hospitaliotes, contra Damascum animantur acies, et diriguntur, et proficiscuntur. Rege itaque Balduino cum Templariis et Hospitalariis in Jordane Damasci castrametato, adveniens magna nimis et fortis..... fontibus obturatis, aquarum penuriam videns, in multitudinem, quæ civitatem exierat, Saracenorum invehitur. Cumque pedestris in propria persona duos ferocissimos singulari certamine occidisset, cæteris terga vertentibus, ante portam Damasci fluminis in ripa castrametatus est. Potuit ea tempestate civitas illa facillime capi, si venatores suis laqueis non illaqueasset iniquitas. Nam rex Balduinus, et prædici collegæ aut invidia stimulatī, aut pecunia corrupti, socios falsos defraudantes, redierunt, merito et ipsi falsa pecunia defraudati. In hoc exercitu Fredericus Frederici ducis Suevorum fratris regis filius præ cunctis exstitit strenuus et gloriosus, quod fuit demum regni occasio adipsi scendi.

Idem et Spoletum cepit, et funditus destruxit. Deinde Romam festinans multos subjugavit hostes. Anno Domini 1154, Adrianus papa IV creatur, qui regem Fredericum inunxit, et imperiali diademate coronavit. Imperator autem Romanos impugnavit, nolentes ei fidelitatem et jus debitum exhibere, in quorum acrimoniam et imperialem ultionem Tiburtium censuit municipium restaurari. Post hæc in Alamanniam cum triumpho rediit imperiali, et hospitatus est super fluvium Rheni. Anno Domini 1157, Mediolanenses castrum Papiensium nomine Vegevalum destruxerunt, et Terdonam civitatem reædificaverunt. Anno Domini 1158 imperator in Italiam rediens, Brixienses impugnavit, Laudam civitatem fundavit, Mediolanum obsedit; sed sædere facto discessit, et regalibus resignatis, pacem cum Lombardis composuit, et legem in Ronchalibus condidit. Anno Domini 1159, turres Placentinorum et munimina urbis destruxit. Eodem anno Cremam cum Cremonensibus obsedit, et vi Kalend. Februarii dissipavit. Eodem quoque anno Obertus Cremonensis episcopus corpus sancti Gregorii martyris transtulit in ecclesiam Sancti Michaelis. His temporibus Alexander papa creatur, qui sub contentione fuit electus cum Octaviano, qui cognominatus est Victor. Quo schismatis in errore defuncto, Guido de Crema Paschalis nominatus accessit; cui similiter in errore defuncto Joannes de Struma, Calixtus agnominatus, in schismate fuit similiter substitutus. Hos tres hæresiarchas imperator tenuit, et schisma per xvii annos in Ecclesia fovit. Et quia dignum est, quod qui in sordibus est, sordescat adhuc, medio tempore multa mala intulit, multa quoque perpressus est. Anno Domini 1159, cum Mediolanensibus apud Carcanum pugnavit, et utrisque fuit adversa fortuna. Sed anno Domini 1162 Mediolanum cepit et destruxit, inquilinis in quatuor burgis partiens incolatum. Demum in omnibus Lombardiæ civitatibus pro sua voluntate constituit potestates. His itaque victoriose peractis in Alamanniam rediit imperator victoriosus gloriosus. Tempore procedente Romanis Tusculanum impugnantibus et cancellariis in fortitudinis brachio eam defendentibus, cum Romanorum multa millia cecidissent (24), anno Domini 1167, festinus imperator venit ad urbem, et Paschalem hæresiarcham apud Sanctum Petrum in sedem apostolicam inthronizavit. Et cum Romani Sancti Petri ecclesiam incastellassent, non perferens patienter, Atrium profanando combussit. Propterea nutu Dei, qui nullum malum præterit; impunitum, omnes pene suos mortalitate pestilentie perdidit. Sed contra eum eodem anno 1167 civitates Italiæ conspirarunt, Mediolanum reædifican-

tes. Proh dolor! Etiam illa non fuit exspers conjurationis, quam in summo constituerat aliarum. In se vertit manum, cum pestiferum sibi malleum proprio malleo reincudit. Sed divina ultio (25), et ultionis augmentum, ut filius patrem, libertus patronum, famulus Dominum, aut quisvis, de quo fuerat meritis, præsumendo jamjam hostis improvisus feriat venerandum amicum. Redentem igitur Fredericum in patriam, itinere per planitiem intercluso, per abrupta et invia montium transire oportuit, quousque ad Alamannica regna pervenit.

His temporibus fuit presbyter nomine Cremonensis electus, qui licet aliis meritis, et scientia dignus, tamen propter schisma dejectus est. Et ut dimpleatur, quod vulgo in proverbis dicitur: *Cui accidit una non erit illa sola.*

—
Adduntur hæc in codice Estensi.

De Manuele imperatore

Eodem anno imperator Manuel Constantinopolitanus maximam Venetorum multitudinem per totam Græciam dispersorum in unius diei spatio cepit, sicut aves ab absconso venatorio laqueo capiuntur. Eo quod in cæteris Latinos in imperatoris gratiam constitutos insultum zelo invidiæ fecerunt, et plagis affectos reliquerant semivivos. Quocirca Veneti cum multitudine magna virorum, et centum galeis Romanicæ insulas intrantes quasdam ceperunt. Sed apud Chio hiemantes peste fere omnes mortui sunt. Qui autem superstites redierunt, ducem proprium occiderunt.

—
Sequuntur hæc in utroque codice ms

Sequenti anno, scilicet 1168, Lombardi coloniam, vel novam colonorum habitationem facientes, eam ab Alexandro papa Alexandriam vocaverunt. Alii Civitatem Novam; Papienses vero Palcam usque in hodiernam diem appellant. Eodem quoque anno Romani vires resumentes Albanum expugnaverunt, et exspoliantes bonis omnibus, incenderunt.

—
Hæc habet unus tantum codex Estensis.

De obsidione Anconæ.

Anno Domini 1172, Christianus archicancellarius, qui erat archiepiscopus Maguntinus, Anconam cum Venetis obsedit, et in tantum obsessos aretavit, ut immundas carnes, et coria condita, cæteraque illicita, vel immunda comederent, et caput asini centum quadraginta denarios venderent. Tamen etiam victi viriliter resisterunt; et refocillatos a Manuele Constantinopolitano pecunie thesauris de manibus persecutoris liberavit eos Dominus.

—
Annibal extrahi fecit, Carthaginem destinavit. Quorum multi apud Sanctum Stephanum sepulti sunt, et habent hoc epitaphium:

Mille decem decies et sex decies quoque seni.

(25) *Cod. Estens.*: Sed ultio, divina plasmatus malleus adversus plasmantem jam improvisus hostis ferit

(24) *Codex Estensis*: Infra quod tempus Theotonicus, qui apud Tusculanum pro imperatore morabantur, Romæ apud Montem-Portum invadunt, et tot a Nona usque ad Vesperas occiderunt, ut nunquam ex Romanis tot millia sint cæsi, licet tempore Annibalis tot occisi sint, ut tres cophines anulorum, quos de digitis procerum occisorum idem

Hæc in utroque codice.

Sequenti anno 1169, civitas Cremonæ cœpit murorum munimine cingi. Demum rediens imperator Italiam anno Domini 1174, Segusiam destruxit, Paleam obsedit, sed non messuit, nec quidquam in horrea reportavit. Eodem anno ad invocationem sancti confessoris Himerii omnipotens Dominus multa mirabilia fecit. Anno Domini 1175, cum Lombardi contra imperatorem apud Castesium congregati fuissent, eos redditis gladiis subjugavit, et in deditiōnem imperio dignam recepit.

Addit codex Estensis.

Circa hæc tempora victoriis gloriosis magnificus, quamvis leprosus, Balduinus rex Hierosolymitanus Guilielmo primogenito marchionis Guilielmi de Monteferrato filio sororem suam tradidit in uxorem. Erat enim specie decorus, vir militaris, miles strenuus, virtutibus armatus, viribus approbatus. Cui cum rex infirmus et elephantiosus coronam vellet imponere, Guilielmus renuit, Joppensem tenens jure successorio comitatum; sed in custodia regnum tenuit universum, et filium genuit elegantem nomine Balduinum, qui avunculo rege patreque defunctis, in regem postmodum coronatus est, licet ætate minor; qui in tutela fuit Templariorum. Ad regni tutelam Raymundus comes Tripolitanus a baronibus vocatus est.

Eodem anno fulgur cecidit in ecclesia Cremonensi. Anno Domini 1176, apud Lignianum dimicans exercitus imperatoris a Lombardis vincitur. O rota fortunæ, quæ nunc humiliat, nunc exaltat! Imo non fortuna, sed Dominus, qui mortificat, et vivificat, deducit ad inferos, et reducit. Dominus pauperem facit et ditat, humiliat, et sublimat (I Reg. 11); videns igitur imperator, quia non in fortitudine sua roborabitur vir (ibid.), videns quia Deus exaltat humiles, et deponit potentes (Luc. 1), et considerans quod Ecclesiam suam fundavit supra firmam petram, ut portæ inferi non prævaleant adversus eam (Matth. xvi); anno Domini 1177, humiliavit se sub potenti manu Dei, et pacem composuit apud Venetias cum Alexandro summo pontifice; et cum segregatus fuisset a gremio matris Ecclesiæ, reconciliatus est Ecclesiæ universali. Ubi et cum Lombardis ad vi annos, et cum rege Siculo ad xv annos treugam fecit (26). Quo anno Christiani cum Sarracenis ultra mare pugnaverunt et obtinuerunt, quia septem millia Christianorum triginta duo millia discum fecerunt Sarracenorum. Imperator igitur in Alamanniam rediit, et apostolicus Romam adiit, ubi anno Domini 1179, universale concilium celebravit, in quo canones constituit et promulgavit. Et tunc Offredus ordinator meus, vir simplex, mansuetus et Deo devotus Cremonæ fuit episcopus. Anno Do-

A mini 1181, Lucius papa creatur, qui pro Tusculano Romanos acriter impugnavit.

Hæc ex codice Estensi.

Circa tempora ista Constantinopolitanus imperator marchioni Guilielmo de Monteferrato mandavit, ut unum de suis filiis Constantinopolim mitteret, cui filiam in matrimonio copularet. Tunc temporis Conradus et Bonifacius uxores habebant; Fredericus clericali cingulo militabat, qui postmodum fuit Albensis (7) episcopus; sed magnanimo-rem effecit præsapia generis, quam ordo exigeret episcopalis. Misit igitur Constantinopolim ætate minorem adolescentem Raynerium, specie decorum et aspectu venustum, cui Manuel filiam suam Kyrariam in uxorem tradidit, eumque regem Thessaloniciæ coronavit.

De Manuele et Alexio.

Successit Manuelli Constantinopolitano puer Alexius filius ejus, quem post Almaton de principis filia genuit Antiocheni. Hunc, cum duobus regnas- set annis, occidit Andronicus, et regnavit tribus annis; qui quoque iniuncta iniquitate et imperatricem matrem pueri, et Raynerium imperatoris generum cum uxore occidit. Denique multos Græcos uobiles interfecit, sed et plurimos excæcavit.

De reædificatione Cremæ, et de terræ motu.

Anno Domini 1185, imperator in Italiam veniens Cremam in odium Cremonensium reædificavit. Et eodem anno Urbanus papa III creatur. Eodem anno terræ motus non modicus fuit in Italia; et exercitus Guilielmi regis Siculi contra nequitiam Andronici se armavit; et Duratium et Thessalonicam cepit. Sed iis receptis capti sunt, vel redierunt confusi. Eodem anno nuptiæ regis Henrici et Constantiæ, Rogerii quondam Siculi regis filiiæ, Mediolani celebratæ fuerunt.

Hæc ex Cæsareo Vindobonensi codice.

Anno Domini 1183, imperator cum Lombardis pacem apud Constantiam fecit. Anno Domini 1184, papa Lucius Veronam venit, qui me anno præcedente subdiaconum ordinaverat, et pro hoc adventu ad imperatorem direxerat. Anno vero Domini 1185, imperator in Italiam rediens Cremam in odium Cremonensium reædificavit. Quo anno ego Sicardus præsentis operis compilator et scriba, Cremonæ, licet indigne, electus sum ad episcopale officium. Eodem quoque anno Urbanus, cardinalis et Mediolanensis archiepiscopus, papa creatur. Eodem quoque anno terræ motus modicus in Italia fuit. Anno Domini 1186, imperator quoddam castrum Cremonensium, quod Manfredi nomine vocabatur, omnino destruxit. Sed auctore Domino per meum ministerium facta est inter imperatorem et cives meos reconciliatio. Anno Domini 1187,

(26) Cod. Estens. addit: et tunc fames in Italia fuit.

(27) Galbensis habet ms. Estens

Hierusalem a Saladino capta est, et terra Domini A Christianis irreverenter profanatum, suo more sanctificans et sanctificatum custodiens; sepulcrum autem Domini, et Bethlehem custodiæ Surianorum commisit. Ad hæc plus centum Christianorum millia subjugata abire permisit, et illos usque Tripolim perducere. Sed a Tripolitanis et Antiochenis exspoliati pedestres et abjecti Armeniam intraverunt; et usque ad Iconium dispersi, fame, frigore et nuditate justo Dei judicio ad nihilum redacti sunt, luentes pœnam, posteaquam polluerunt Dei hæreditatem. Et vide quod per Heraclium imperatorem crux fuit recuperata; sed sub Heraclio eodem fuit postea Hierusalem a Machumetinis invasa; et nunc sub Urbano papa recuperata, nunc sub Urbano per eosdem barbaros est subjugata.

Hæc adjiciuntur in codice Estensi.

Causa hujus invasionis fuit iniquitas Christianorum. Cum enim inter Saladinum et Hierosolymitanum regem pax firmata fuisset, eam Christiani jussu Raynaldi principis Montisregalis et domini Vallis Hebron, caravanas Sarracenorum capientes, nequiter violarunt. Alia causa discordia fuit regis Guidonis et Boamundi comitis Tripolitani. Causa vero discordiæ fuit invidia vel indignatio, quia Sibilia regina, defuncto marito, Guidoni Pictaviensi nupserat, et, defuncto filio, coronam dederat peregrino præter ipsius comitis assensum et aliorum baronum. Modus occupationis hic fuit. Saladinus terram ingrediens, primo Tabariam, vel Tiberiadem obsedit. Rex Guido in Mascalia castrametatur. Audi præsagium vicinæ cladi indicativum. Cum ea nocte Heraclio patriarchæ sub tentorio in matutinis lectio legeretur, locus occurrit de Arca Fœderis, quæ olim capta fuit a Philisthæis. Mane factu pugnavit. Comes Tripolitanus aufugit. Rex, et Sancta Crux, et sæpe dictus marchio Guilielmus Senior de Monteferrato, qui causa peregrinationis et pro nepotis custodia terram sanctam adierat, cæterique barones unanimiter et populus capiuntur. Christianorum arces superantur, deinde Tabaria capitur. Raynaldus prædictus, actor sceleris, Saladini jussu decollatur; sed et multi alii capite detrunquantur. Ad hæc et Acon, et Sidon, et Berytus, et Biblum capiuntur. Interèa nutu Dei marchio de Monteferrato Conradus a Constantinopoli sepulcrum Domini visitaturus advenit, et cognoscens Acon ab infidelibus occupatum, secundo vento apud Tyrum applicuit, quem cives velut acephali gratanter excipiunt, se, et civitatem ejus moderamini supponentes. Saladinus itaque de Beryto Tyrum accedens, marchionem Guilielmum Conradi patrem, quem bello ceperat, secum adduxit, ut pro redemptione patris redditionem filii haberet et urbis; et per patrem filio significavit, ut pro ipsius et quorundam aliorum liberatione redderet civitatem. Cui Conradus respondit quod nec unum lapidem civitatis daret. Appropians Saladinus minatus et patrem spiculis transfigendum, et Conradus, se primum sagittam in patrem missurum. O felix impietas, quæ pro Christianorum salute patrem telis barbarorum expositum, filiali omnia reverentia, se jactat transfixurum! Sed o memoranda pia impietas, quæ amoris patris amorem Dei judicat præferendum! Sed ejusdem patris hortatu patrem reputat contemptibilem, et quasi senem nullo pretio redimendum. Tyro itaque septem diebus obsessa, rediit Saladinus Aconem; indeque subjugatis Neapoli, et Nazareth, Capha, Cæsarea Palæstinæ, Joppe et Azoto, Gaza simul et Ascalone, aliisque locis Jerusalem aggregatis, eam deditione tributaria subjugavit. Templum Domini prius a

Interea magnanimus de Monteferrato Conradus Tyrensis dominus navali bello bis victoriam obtinuerat, et galeas et naves nonnullas, etiam de Aconensi portu Pisanorum auxilio viriliter eductas, et viriliter obtentas; et victualia sufficienter civibus conquisierat. Sed et barbicanam fortius construxerat, expectans victoriosi impetus inimici. Igitur in mense Novembrio Saladinus ad Tyri obsidionem secundam accessit; sed et nocte perveniente murorum Barbicanæ quadraginta cubiti corruere. Memores itaque Tyrii Hiericho, plurimum timeverunt. Sed marchio non dormiens, viris ac mulieribus arenam, et lapides in gremiis etiam asportantibus, die proxima per cæmentarios restauravit. Saladinus arcatores præmisit. Marchio Pisanos Aconem direxit, faciens mulieres in specie virorum muros ascendere, ut civitas populo videretur plena. Redierunt Pisani cum victoria, duas naves conductas onustas. Impugnavit itaque Saladinus Urbem terra marique, præsertim quia cum crederet marchionem velle pariter et Pisanos aufugere, custodiam galeis indixit, ex quibus quinque captis, viris nobilibus et piratis, armis et victualibus onustis, Saladinus dolore commotus, terrestri bello Barbicanam invasit, impugnans eam petriis et manganis, gattis, spiculis, sagittis et telis. Cumque nimium marchio gravaretur, suis a navali victoria revocatis, terrestri prælio dimicavit, afficiens Sarracenos multiplici damno sine detrimento suorum. Videns itaque Saladinus, quod navali bello nequam proficeret, jussit ix galeas deduci Berytum, quas Christiani viriliter persequentes, usque adeo coarctarunt, quod octo ex illis igne proprio Saladinus comburi fecit agresti, nona littore Sidoniensi contracta. Ergo stolio Saladini destructo, cernens quod in obsidione proficere non valeret, machinis universis combustis, pridie Kalend. Januarii ab obsidione recessit; et in signum mœroris caudam equo proprio, quem equitabat, fecit abscindi, ut sic suos ad vindicandum injuriam incitaret.

Sequitur uterque codex.

Eodem anno portæ civitatis Cremonæ fuerunt edificatæ. Eodem quoque anno Gregorius apud

Ferrariam papa creatur. Hic vir fuit religiosissimus, cujus mundus in maligno positus non fuit presentia dignus; et ideo cum sedisset vix duobus mensibus, sustulit eum Deus. Hic hortabatur plurimum Christianos crucis signum sumere, et ad recuperandum civitatem Sanctam Hierusalem, crucem et sepulcrum Domini festinare.

Imperator igitur victoriosus Italiam sibi et inter se pacatam relinquens, in Alamanniam rediens, signaculo crucis suscepto, honorabiles nuntios magnanimos ad Saladinum direxit, monens et invitans, ut terram desereret, quam invaserat Christi. Tunc temporis Gregorio successit Clemens in papatu. Nos autem rogatu civium nostrorum in Teutoniam ivimus, ut ab imperatore castrum Manfredi reedificandi licentiam impetraremus. Sed spe casata redeuntes, anno Domini 1188, castrum Leonis feliciter inchoavimus. Anno vero 1189, Bursam Crenonæ, quam fecimus fabricari, ultra mare pro terræ subventione, personis et rebus misimus oneratam.

Codex Estensis sequentia interserit.

De obsidione Azoti.

Anno Domini 1188, cum Tyrenses lignatum, vel herbulatum exire, Sarracenis occurrentibus, non auderent, fame valida coarctati, jussu marchionis stolio navali, cui præerat Ugo Tiberiadis, Azotum invadunt, ubi admirandum, qui regem Guidonem ceperat, capiunt, Christianos quadraginta de carcere liberantes, et quingentos captivos milites, et pergentes cum immensa pecunia Tyrum, copiam victualium abducunt. Pro hujus admirandi commutatione recuperavit marchio patrem. Ad hæc naves peregrinorum adventare cœperunt; sed et Margaritus, regis Siculorum admiratus, Tyro applicuit cum stolio suo, cujus cum Tyrios piratæ male tractarent, Tyrum exire compulsi, Tripolim applicuerunt, ubi fame pereuntes penas promeritas receperunt. Eodem anno Saladinus Tripolim accedens, vidensque se nihil proficere posse, in Antiochenum principatum vertit habenas, subjiciens Gabulum, et Laudiciam, Saonam, et Guardiam, Trapessacum, et Guasconum, et alia plura. Postea reversus in Galilæam, Belvedere castrum munitissimum, quod fines Jordanis custodiebat, vias Tiberiadis, Neapolim et Nazareth angustabat, per ineam compulsi ad deditioem. Ad hæc duo comites Guilielmi Siculi regis cum quingentis militibus et quinquaginta galeris, Tyrum applicuerunt. Advenerunt et alii multi quidem peregrini cum venerabili G. archipræsule Ravennatæ, Romanæ sedis legato. Cum his itaque marchio Sarracenorum Sidonis multitudinem forti manu prostravit. Eodem anno comitem Henricum de Dei magnanimus imperator consuetudine imperiali ad Saladinum direxit, moneus et monitans, ut terram desereret, quam invaserat Jesu Christi. mos enim est imperii, ut inimicis bellum indi-

cat, quia nullum occulte bello consuevit invadere.

De peregrinatione Ubaldi archiepiscopi cum aliis peregrinis ultra mare.

Anno Domini 1189, Ubaldus Pisanus archiepiscopus, similiter apostolicæ sedis legatus, et de omni occidentali provincia peregrini Tyrum applicuerunt. Et cum eos Tyrus capere non valeret, inter diversos diversa fuere, usque adeo quod de introitu regis Guidonis a Tripoli venientis in Urbem, et prohibitione marchionis, seditio peperit scandalum et civile bellum. Inter peregrinorum multiplicia vota, Acon eligitur obsidenda. Invadunt igitur eam in mense Augusti, et obsident. Sed et ipsi a Saladino similiter obsidentur. Adeo impugnantur, quod nulla erat eis spes evadendi. Sed ex insperato xl naves applicuerunt, et post eos innumeri milites et barones. Saladinus itaque Christianos diu noctuque sine intermissione affligebat. Propterea marchio, et archiepiscopus Ravennas, qui nec ad obsidionem venerant, nec ad veniendum approbaverant, ab obsessis suppliciter per Nonensem episcopum, et Thuringiæ Langravium, ut ad eorum succursum veniant, invitantur. Venerunt, sed invito marchione, qui Turcorum versutias cognoscebat. Francigenæ de se præsumentes, ad pugnam approbant exeundum. Pugnatur, et Templarii, et peregrinorum circiter septem millia prosternuntur. Sequenti die Saladinus fecit corpora eviscerari, et in fluvium ad... exaggerandum, et ad corruptionem aeris et aquæ, demergi. Post hæc Lombardi marchiones, et comites, et plures quingentis milites applicuerunt, inter quos Bursa Cremonensis, quæ Cremonæ fuit fabricata, et ultra mare pro terræ sanctæ subventione, personis et rebus missis onerata. Ad hæc peregrini consilia inierunt, ut Sarracenis prohiberent civitatis ingressum pariter et egressum, qui libere a monte Muscardo patebat. Et cum non invenirentur, qui vellent illic castrametari, marchio ad omnia promptus et audax ibi castrametatus est, ideoque et a Saladino acrius impugnat. Scopulos itaque jussit incidi marinos, ut portus ibi fieret, vasa Tyrensia recepturus, qui usque in hodiernum diem portus dicitur marchionis. Muniunt se peregrini fossatis ab intus, in circuitu et foris effossis, ut in medio constituti se ab alterutrius facilius tuerentur incursibus. Duces etiam, sive rectores, ut omnis amoveretur controversia, præferunt, ut Francigenæ suis, et qui de imperio, imperialibus obedirent. Et ecce xlv galeæ, quæ veniunt ex Ægypto in festo Sancti Stephani, in portu applicant Aconensi. Stupefacti ergo peregrini, terra marive conclusi, elegerunt potius pugnando mori quam sine certamine subjugari. Quos marchio ad prælia doctus exanimis factos sermonibus animat, universis asserens, quod galeas Sarracenorum penitus conculcarent. Adijt itaque Tyrum in modico galeone, quamvis illa nocte

centies ad mortem cruciatu ventorum afflictus. Cum itaque Tyriis necessitates exercitus aperuisset, et eos ad armandum galeas animasset, dixerunt: *Parati sumus tecum vivere, et in mortem ire.* Et ecce marchio in exitu Februarii cum stolio viriliter in portu exstitit Aconensi, exonerans Sarracenorum vasa victualibus onusta pacifice eorundem: ad hæc cum civitas castellis capienda procul dubio superaretur, econtrario castella igne a Sarracenis comburuntur aegresti. Sed et duæ Sarracenorum galeæ navali certamine capiuntur.

Pergit uterque codex, sed non paucis variantibus, additisque vix cod. Esten.

Eodem anno felicissimus imperator quinque habens filios, Henricum inter cæteros primogenitum, quem fecerat Cæsarem, Fredericum Suevorum ducem, Ottonem comitem, Conradum et Philippum ducem, Atheleitam Christo nuptam, se et cæteros cum regno et regalibus Cæsari commendavit, et Occidentale relinquens imperium pacatissimum et ordinatum, partes, his comitibus, et hoc, ut scribimus ordine, adiit Orientis (28). Exiens de Alamannia intravit in Hungariam, ubi dicitur habuisse nonaginta millia pugnatorum, et ab Hungariæ rege honorifice receptus Hungariam pertransivit, misitque ad imperatorem Constantinopolitanum, episcopum Monasteriensem et comitem Robertum de Nassau, qui eos detinuit, et tres exercitus ad introitum Bulgariæ, ut transitum impedirent, præmisit. Erat autem ibi nemus itineris quatuor dierum, cujus viam arctissimam præses Bulgariæ dissipavit, et in exitu nemoris munitionem faciens, præparavit se cum exercitibus Cæsarem impugnare. Sed nemore magno cum labore et difficultate pertransito, dux Suevorum, qui exercitum præcedebat, munitionem destruxit, et magnam illorum multitudinem interfecit (29). Demum Græcus imperator maximum Græcorum, et Turcorum exercitum contra Romanum imperatorem direxit, contra quos dux Suevorum filius ejus acriter dimicans eos superavit et fugavit, et intra quædam

moenia recipientes se, maxima vi cepit, et omnes occidit. Duodecim vero Turcos in quadam munitione, ubi se receperant, viriliter resistentes igne cremavit. Tunc Græcus imperator ad Romanum imperatorem misit honorabiles nuntios numero xvi permittens securum transitum et indemnem. Licet igitur magnanimus imperator in vindictam prædictorum, quæ nequiter Græcus commiserat imperator, vellet Constantinopolim impugnare, victus tamen consilio principum suadentium, ut ad terram sanctam ad Christianorum festinaret auxilium, obsides petiit, et obtinuit; qui eum Gallipolim perducentes, transitum navigio procuraverunt. Transivit igitur Augusti exercitus quinque diebus; dux prior, pater posterior. Cumque pertransissent (30) venerunt Philadelphiam. Dux Philadelphiciæ forum negans, ad puguandum se armavit; sed demum videns non posse resistere, promisit forum, et imperatori cum paucis concessit civitatis introitum. Postmodum propter caritiam contentio sit inter Græcos et Teutonicos. Bellum inicitur, et absque imperatoris voluntate per duos dies et noctes continuo decertatur. Demum victi Græci se in civitatis munitionem recipientes pactum inierunt, et forum tolerabile concesserunt, commercia cum funibus in sportis porrigentes, et eodem modo pretia recipientes. Ad hæc cum imperator Philadelphiam civitatem exiret, dux ei nuntium pro ducatu concessit, qui exercitum per devia et invia, montana et nemorosa deduxit, ubi victualia per duos dies nullatenus invenerunt (31). In exitu vero nemoris Græci quidam et Armeni forum eis pro posse pacifice tribuerunt.

Ad hæc Turcomanni de Betia (32) homines aegrestes, qui nullius domantur imperio, qui non in mœnibus vel municipiis, sed morantur in agris, infinitum et innumerabilem exercitum (33) congregantes, exercitum Christianum noctu dieque per quatuor hebdomadas impugnaverunt, ita quod exercitus Christianus semper incedebat armatus. Sed tamen eorum multitudinem interfecit cum quodam admirato, militiæ suæ magistro. Restans vero do-

(28) *Cod. Estens.* Et in festo Sancti Georgii arripuit iter. Et exiens de Alamannia, a Ratispona descendit navigio ad partes Austriæ, exercitu per terram cum equis et curribus comitante. Deinde per Pannoniam hospitali pro pauperibus infirmis instituto, ei hospitalariis et necessariis assignatis, introivit in Hungariam, ubi dicitur habuisse xc millia pugnatorum, in quibus erant xii millia militum. Et a Bela Hungaro apud Strigonium honorifice receptus, Hungariam pertransiit; præmisitque ad imperatorem Isachium, etc.

(29) *Cod. Estens.* Cum Nisam civitatem appropinquaret, comites Serviciæ gratanter subijci affectarunt; sed serenissimus imperator pacem affectans, eos suscipere recusavit. Deinde ix Kal. Septembris civitatem, quæ Philippis dicitur, impugnantes eam ceperunt. Est autem civitas metropolis Macedoniæ. Alias nobis innotuit, quod non Philippis, sed Philippolim adierunt. Ibi certificatus est imperator de nuntiorum captione suorum, ibique misit litteras imperator Isachius imperatori,

fastu et arrogantia plenas, dicens: *Isachius a Deo constitutus imperator sanctissimus, excellentissimus, potentissimus, sublimis, Romanorum moderator, Augustus, hæres coronæ magni Constantini, dilectio fratri imperli sui maximo principi Alamaniæ gratiam suam et fraternalum et purum dilectionem.* Tunc erat continentia litterarum indignatio de præsumptuoso imperatoris adventu in Græciam. Deinde Græcus imperator maximam, etc.

(30) *Codex Estensis:* Post multos labores, et ardua multa urbem Tyachitum, et urbem Lyciæ, scilicet Egeam, ubi Cosmas et Damianus fuere martyrio coronati, deinde Sardos pervenerunt, et Philadelphiam.

(31) *Codex Estensis:* Pertransierunt quoque Hierapolim civitatem, ubi passus est beatus Philippus.

(32) *Codex Estensis:* De Becia, qui et Obeduini vocantur.

(33) *Codex Estensis:* Exercitum plus quam centum millium.

minus illorum cum magno exercitu in strictura montium transitum prohibebat, dicens, quod non transirent, nisi centum summarios auro et argento oneratos darent. Imperator autem respondit, se libenter dare, sed non nisi menolatum unum. Interim nuntii soldani, qui fraudulenter ducebant eum, dicebant, quod cito intrarent terram soldani, in qua gens illa sibi ulterius non noceret. Tunc quia Deus non dimittit sperantes in se, qui tam admiratus, cœlesti gratia inspiratus (34), imperatori adeo fraudem detexit, et prœlium mane futurum prœdixit; faciensque eum planitiem, in qua intrare cœperat, devitare, eum per montana deduxit. Occurritur in montanis: hinc inde pugnatur; sed cum relictis sarcinis et alimentis, dux de monte viriliter descendisset, descendit et imperator, qui victoriose hostes impugnant, et superant inimicos: in qua pugna dux petra percussus duos dentes amisit. Ab hinc ductores a soldano delegati fugerunt, timentes ne detectæ fraudis imperator faceret ultionem. Christianus vero exercitus confisus in Domino, qui deduxit Israel per desertum, quindecim diebus per quamdam planitiem progressus, carnem equinam comederunt. Agrestes vero Turci, de quibus prœdiximus, eos fame defecisse penitus existimantes, rursus in bellum assurgunt prope civitatem Pholomenam magna manu militum peditumve caterva, quos invictissimus imperator devicit. Et cum maxima multitudo se in quadam clausura eoacti recepissent, combusserunt Teutonici universos; et extunc agrestes illi Turcomanni non fuerunt exercitum ulterius persecuti (35). Sed altera die Melichinus soldani filius venit obviam cum exercitu, et ad imperatorem misit nuntios, dicens: *Revertere: quid enim facere putas, cum habeam plura vexilla quam tu milites?* Et cum pervenisset imperator ad quemdam pontem Turci fugerunt ante et retro. Sed dux anteriores devicit, et imperator posteriores in parte maxima interfecit; et sic pontem exercitus pertransivit universus. Demum maxima et infinita Turcorum multitudo ex omni parte circum exercitum Christianorum, ita quod eundo per quatuor

A hebdomadas die noctaque acriter impugnabant, et Christianis præter carnes equinas victualia deficiebant. Cumque non invenissent aquam per diem et noctem, Turco quodam capto docente, aquam salisam sitibundi et famelici repererunt. Altera vero die castrametati sunt in viridario Iconii, civitatis Isauriæ, unde soldanus imperatori mandaverat, quod male intraverat terram suam. Imperator autem remisit quærens, si forum tribueret, an non. Soldanus respondit, se daturum; sed cum nimis carum offerret, Christiani se ad pugnandum armarunt. Et cum feria sexta Quatuor Temporum immineret, Godefredus Herbiopolensis episcopus asseverans se vidisse beatum Georgium contra hostes pro Christianis fortiter propugnantem, indicta pugna, et carniæ edendarum data licentia, processerunt ad bellum. Et dux quidem civitatem expugnans, eam viriliter obtinuit, et fere omnes rebelles occidit. Imperator quoque (36) filium soldani post terga pugnantem vicit, ac ex eis innumerabilem multitudinem interfecit.

Urbe capta potenter, soldanus se in munitionem fortissimam, quæ erat in Urbe, recipiens, misit ad imperatorem dicens, se velle forum dare, et quidquid vellet recipere. Imperator obsides petiit, et propter fetorem cadaverum (erant enim domus et viæ cadaveribus plenz) ab Urbe descendens in pomeriis castrametatus est. Dedit itaque soldanus obsides, dedit et forum et victualia equorum. Sed quoniam equos ipse nimium caros vendere satagebat, equum pro centum marchis videlicet offerentes, a Teutonicis econtra dolum dolo compeusantibus pro marcha Ferronem recipiebant. Quod audiens soldanus, misit ad imperatorem conquereus, quod sui pretio deciperentur. Cui respondit imperator: *Si bonum forum darent bonam acciperent marcham.* Constituti sunt igitur hincinde iustitiarum taxatores. Ad hæc procedens Christianus exercitus a quibusdam agrestibus Turcomannis, qui non sunt de potestate soldani, multas pertulit molestias, quousque (37) ad Armeniæ montana pervenit. In montibus autem Armeniæ Græcos et Armenos in-

(34) *Codex Estensis*: Inspiratus, aut quia forte in nostrorum manus inciderat, metu mortis imperatorem adit, etc.

(35) *Codex Estensis*: Sed defecerunt a facie imperatoris sicut pulvis, quem projicit ventus a facie terræ. Anno Domini 1190, Melichinus soldani filius venit obviam cum exercitu quingentorum millium equorum, et ad, etc.

(36) *Codex Estensis*: In filium soldani post terga pugnantem victrices aquilas dirigens, prædicta milia Turcorum et Turcomannorum exterminavit, et ex eis, etc.

(37) *Codex Estensis*: Quousque ad Laurendam civitatem, quæ dividit Armeniam a Lycaonia, et ad Armeniæ montana pervenit, ubi noctis conticinio auditur ex improvise armorum strepitus et tumultus: qui cum nullus fuisset, inde conjecturatum est vicini augurium infortunii. In montibus autem Armeniæ Græcos et Armenos invenit forum alacriter exhibentes. Cum ad aures Saladini hæ victoriæ pervenissent, expavit; et die Sancto Pentecostes

Saladinus cum tanta suorum multitudine montes et colles et planitiem operientes, quanta nusquam simul creditur apparuisse, Christianos potenter invasit, sperans omnia tentoria usurpare, et Christianos miseros captivare. Sed evanuit cogitatio ejus, quia Christiani viriliter resistentes, ei læsionem magnam per balistas non modicam intulerunt. Cedens itaque Saladinus magnam exercitus partem ad resistendum imperatori transmisit. Sed, heu! paucis diebus elapsis, et mors imperatoris innotuit, et rumor superveniens de morte Siculi regis exercitum Christianum plurimum conturbavit. De montibus imperator descendens, Salephy fluvium reperit, per cuius ripam duobus diebus progressus, tertia luce pausavit in locis amœnis.

De morte imperatoris Frederici primi.

Et cum esset æstus magnus valde, imperator descendit in flumen cum duobus militibus, se cupiens balneare. Cumque natare cœpisset impingens in scopulum natando vitam amisit. A miliibus igitur

venit forum alacriter exhibentes. De montibus vero descendens Calephi flumen reperit, per cujus ripam duobus diebus progressus, tertia luce pausavit in locis amœnis.

Et cum esset æstus magnus valde, imperator in flumen descendit cum duobus militibus, volens se balneare; cumque natate cœpisset, demersus est. Proh dolor! En humidum suffocat elementum, quem ignea bella nequiverunt vincere: invictus duritiæ ferri, fluidi mollitiæ vincitur elementi. Portantes igitur eum ad civitatem Salaphim, aromatibus condiderunt. Et Duce super exercitu constituto domino, pervenerunt Tharsum. Deinde Levoni de Montanis obviantes, ab eo magnifice recepti, et cum triumpho magno ad civitatem Mamistriam sunt deducti; ubi cum dux infirmaretur, visitavit eum Catholicus Armeniensis. Deinde profecti sunt Thegio; deinde per quamdam Portæ stricturam venerunt ad castrum, quod Gastorium nominatur, quod cum a Saladino detineretur, Christianus exercitus a sagittariis impeditus est. Et tunc patriarcha et princeps Antiochiæ occurrentes, ducem et exercitum cum triumpho Antiochiam deduxerunt. (38) Ubi de consilio principis et patriarchæ moram fecit, quousque marchionem Conradum de Monteferrato ad se vocaret, qui tunc in Aconensi erat obsidione. Qui, vocatione audita, baronum communicato consilio, Antiochiam festinus adivit, transiens per Tyrum, ubi comitem Henricum de Campania tunc applicantem maximo suscepit honore. Transiensque per Tripolim viduas et orphanos et nobiles auro et argento sustentavit egenos. Et applicans ad Portam Sancti Simeonis, a patriarcha et principe et duce magno cum triumpho receptus, civitatem ingressus

apprehensus, ad ripam semivivus ducitur, accepta pœnitentia et corpore Domini, eo die mortuus est. Proh dolor! humidum suffocat elementum, quem ignea bella vincere nequiverunt. Invictus duritiæ ferri, fluidi mollitiæ vincitur elementi. Adimpleta est eo die propheta in turri circa flumen constructa Chaldaicis litteris exarata, scilicet: *Melior hominibus, et potentior omnibus in aquis Salephycis suffocabitur.* Propter quam Manuel imperator Constantinopolitanus inde transiturus fecit inibi pontem ædificari. Portantes igitur eum ad civitatem Selaphim, aromatibus condiderunt. Et duca super exercitu domino constituto, pervenerunt Tharsum Ciliciæ civitatem, ubi imperatoris carnem condiderunt. Deinde Levoni de Montanis obviantes, ab eo magnifice recepti, et cum triumpho magno ad civitatem Mamistriam sunt deducti, ubi fluvius defluit, qui Geon ab incolis appellatur, cujus fons aut potius scaturigo in Quadragesima duntaxat tanta per singulos annos repletur piscium multitudine, quod ea die religiosi sufficienter reficiantur Armeni, pisces ulterius in Quadragesima non comesturi. Ubi cum dux infirmaretur, visitavit eum Catholicus Arminiensis. Quo proinde Antiochiam navigio perveniente, Christianus exercitus progressus est per Portellam, ubi Darius dicitur esse sepultus, et thesaurus Alexandri absconsus. Deinde per quamdam portæ structuram pervenit ad castrum, quod Guascorum ab incolis nominatur, quod cum a Saladino detineretur, Christianus exercitus a sagittariis impeditus est.

A est. Cui se et exercitum dux omnino commisit paternis asseverans obedire velle præceptis. Audiens hoc Saladinus, misit exercitum sub Rachadino fratre et Mirrhhalino filio militantem, ut districtum occuparet Baruti. Quod dux et marchio percipientes, ad Aconensem obsidionem navigio pervenerunt. Quis fuerit, quantusque marchio Conradus, retro seriem percurramus. Guillelmus itaque, marchio Montisferrati, uxorem accepit dominam sororem domini Conradi regis Romanorum, et domini Frederici ducis Suevorum, de qua genuit filios quinque, Guillelmum Spadam-Longam, Conradum, Bonifacium, Fredericum et Reynerium. Iste fuit ordo nativitatis eorum, quorum diversa fuerunt dona fortunæ. Nam Guillelmum Spendetorem, virum militarem, viribus armatum, virtutibus approbatum, patriarcha et rex Hierosolymitanus, et ejus regni principes astruerunt, ut regis sororem acciperet in uxorem. Et cum rex infirmus nomine Baldoinus ei coronam vellet imponere, Guillelmus coronam renuit; sed in custodia regnum tenuit universum; et filium forma genuit elegantem qui, avunculo rege patreque defunctis, in regem coronatus est, licet ætate minor, cujus custodiam mater regia diligenter observabat. Ad hæc Emmanuel imperator Constantinopolitanus majori Guillelmo, scilicet marchioni, mandavit, ut unum de filiis suis Constantinopolim destinaret, filiam suam, et regnum Salonich accepturum. Quia ergo Conradus, et Bonifacius uxores habebant, Fredericus clericali cingulo militabat, Raynerium adolescentem decorum aspectu Constantinopolim misit, qui promissam imperialem filiam pariter cum Salonicensi corona suscepit. Sed modico tempore

(38) *Codex Estensis*: Et carnem imperatoris honorifice sepelierunt, ubi de consilio principis et patriarchæ moram fecit, quousque marchionem de Monteferrato ad se vocaret, qui tunc in Aconensi erat obsidione. Qua vocatione baronum, communicato consilio Antiochiam festinus adivit. In cujus absentia cum pedites exercitus Aconensis a nullo refrenarentur, in festo S. Jacobi vangantium plus quam octo Saracenorum impetu occiduntur. Marchio vero transiens per Tyrum, comitem Henricum de Campania tunc applicantem maximo suscepit honore, qui ad exercitum veniens, dux est ab omnibus approbatus. Transiens marchio per Tripolim, viduas, orphanos et nobiles auro et argento sustentavit egenos. Deinde applicuit ad portum Sancti Simeonis, qui quoque Soldinus ab incolis appellatur: juxta quem est Montanea nigra, quam multitudo inhabitat eremitarum, diversis linguis et moribus Deum laudantium. Unde patriarcha principe et duce magno cum triumpho receptus ad civitatem usque deductus ingressus est, cui se et exercitum dux omnino commisit, ei ut paternis asseverans se obedire velle præceptis. Audiens Saladinus hæc misit exercitum sub Rachadino fratre et Marahhalino filio militantem, ut districtum occuparet Baruti. Quod dux et marchio percipientes, cum ab Antiochia usque Tripolim pervenissent, a Sarracenis, et Audocras, et aliis multipliciter infestati, a Tripoli Tyrum navigio pervenerunt, ubi ossa imperatoris arcæ tumulo commendarunt.

diademate regali fruentes ambo de hoc sæculo mi-
graverunt. Fredericus vero prædicti marchionis
filius Albensis (39) fuit episcopus, quem magnani-
miorum effectus prosapia generis, quam ordo exi-
geret episcopalis. Nunc de Conrado historiam pro-
sequamur.

Subsequuntur hæc in codice Estensi.

Et in Septembrio mense, in campo Aconis Theo-
tonici castrametati sunt; tuncque archiepiscopus
Cantuariensis applicuit. Deinde Christiani castra
exeuntes dimicantes proposuerunt, et Saladinum,
more Lombardorum vexillum in carrocia dedu-
centem, usque Saphoream et Recortanam, ubi Aco-
nis fluvius oritur, insecuti sunt; cum de loco ad
eorum insecutionem castra mutaverint, postmodum
ac campum illæsi reversi sunt. Adveniente Novem-
brio mense valida fames Christianos invasit, ut
carnes equinas, charissimis emptas commerciis,
edere arctarentur, sicque per totam hiemem fame,
frigore, gladio macerantur. Tuncque Isabella, quon-
dam regis Aymerici filia, regni hæreditatem, sorore
defuncta, jure successorio petens a Sighifredo Tu-
ronensi, cui nupsit, episcoporum sententia separata
est, quam barones marchioni matrimonio copulan-
tes, eum in regem et dominum elegerunt. Hic igitur
ut largus et magnanimus et galeas in mari tenuit,
et exercitum frumento et hordeo refocillavit
adveniente, xl navibus commerciis applicantibus.
Modius una die a centum Bisanciis ad octo
descendit, et in contiguo declinavit usque ad
annum.

*De Philippo comite Flandriæ, et de rege Francorum,
et duce Burgundiæ, et comite de Niverte, et comite
de Baro, et aliis gestis.*

Anno Domini 1191, Philippus comes Flandriæ, et
postea rex Francorum et dux Burgundiæ, comes
de Nivers et comes de Baro venerunt. Rex igitur
ante turrim Maledictam castra regalia fixit, et pa-
latium lapideum fabricavit, Malvicinum rationabili-
ter appellatum, ut Maledicta turris mali vicinitate
palatii lapidum ictibus verum sui nominis sortire-
tur effectum. Mangana erigi fecit, Gattos et Cletas
apparari, et propter ignem agrestem laminis plum-
beis operiri. Comite vero Flandriarum in brevi de-
functo, rex a Flandrensibus fidelitate recepta, turri
Maledictæ frequentius Manganis maledixit, et civi-
tatem Acriam acrius impugnavit. Nam instrumentis
ejus combustis omnibus, ad jussu regis vehemen-
ter irati peregrini scalis appositis ascendunt muros,
sed angustia caloris et fumi denique depelluntur.
Albericus autem marescalcus regalis intra moenia
urbana descendens, sicut leo rugiens sæviebat, et
cum bipenni, quæ et ascia nominatur, plurimos
unos occidens, occisus est. Cujus caput a Sarrace-
nis ad collegas Mangano pro saxo trajicitur. Muro
perforato, duo Sarraceni civitatem egressi postula-

A runt in Christi nomine baptizari, qui renati, fideles
in operibus inventi sunt. Mangana marchione præ-
side reparantur, qui regi tradidit Tyrum, observans
quod promiserat, se scilicet coronato primitus ve-
nienti de civitate omnifario redditurum. Rex autem
suis hominibus communivit. Interea Richardus rex
Anglorum sibi Cyprum insulam subjugavit; Isaac-
hium, qui se imperatorem nominabat, capiens, et
immensas divitias et victualia et animalia deducens.
Qui a Cypro pelago sulcans, navem Sarracenorum
a Beryto proficiscentem, et Aconem properantem
invenit, in qua erant septingenti viri ad bella for-
tissimi cum sufficientia stipendiorum, et omni ge-
nere armorum, et igne agresti, et serpentibus, et
crocodilis, et internecioni nequiter deputatis. Hanc
igitur cum viginti quatuor galeis, cum quibus in
retroguardia suarum navium accedebat, impugnavit
et quater cum magno detrimento suorum. Post
hæc regis improperiis et blandimentis, minis et
præmiis promissis armantur, et navem impugnando
perforant, et submergunt, duobus e naufragio tan-
tum superstites reservatis; quorum unum, cum
venisset in campum, ad Saladinum, alterum misit
in urbem. Ad hæc rex Francorum, licet rege Angliæ
dissentiente, pugnam indixit. Pugnatur et muri se-
curi inciduntur, Sarracenis Saladino mandantibus,
ut in eorum succursu studeat accelerare. Adve-
niente nocte marchioni custodia denegatur, a que
Mostubus consensu regis Franciæ de colloquio da-
tam securitatem accepit. Adveniente die coram re-
gibus, aliisque baronibus colloquium celebratur,
in quo Mostubus civitatem reddere cum omnibus
rebus, dummodo personæ abire permitterentur il-
læse promisit; Christiani vero sanctam crucem,
captivos omnes, et regnum repetunt universum.
Mostubus Saladinum asserit consulendum. Obsidi-
bus ergo datis consulitur; qui promisit crucem
reddere pariter et Aconem, mille quingentos Chri-
stianos, et centum milites, et ducenta millia Bizan-
tiorum.

Dum hæc agerentur, rex Angliæ murum aggredi-
tur. Per deditionem civitas obtinetur iv Idus Julii,
anno Domini 1194; positisque a regibus in portis
custodibus, solis Francigenis et Anglicis patebat
ingressus, cæteris sive de Romano imperio, sive
aliunde, licet per biennium laborassent, opprobrio-
se rejectis. Nam intrare volentibus, colaphis et ver-
beribus cædebantur. Sed et tredecim ex * polinis
pede truncati sunt. Cum igitur prope quinquaginta
millia hominum præter mulieres et parvulos et alio-
rum multitudinem, quæ vix numerari poterat, et
ampullas ignis agrestis, et galeas cum Salandris,
et galeonibus septuaginta, et cæteras divitias, qua-
rum non est numerus, reges in suis manibus ha-
buissent, inter se omnia diviserunt. Judicet Eccle-
sia, et secutura posteritas, si quæ sanguine cæte-
rorum, et hiemalibus fuerant parta laboribus, de-

(39) Ms. Cæsar. habet Galbensis.

cuerit culmen regalis honoris ad suas manus omnino devolvere, qui non erubescerent vix tribus mensibus insudasse. Non enim sibi victoriam, sed Domino ascribere debuerunt. Sed cum sibi ascribere præsumpsissent, reminisci debuerant aliorum, quorum ossa campus sanctus incinerat, vel præsens vita libera tolerabat. Nam archiepiscopus Ravennas, Langravio Thuringiæ, Fredericus dux Suevorum, et multi de imperio comites et barones in Domino mortui fuerunt; sed et universitatis defunctorum numerus peste, fame, gladio pereuntium est incertus. Haud tantum dubium est, quod in obsidione ferme præter principes, ducenta millia hoc sæculo migraverunt. Ad hæc rex Franciæ conabatur marchionem in regem promovere; rex Angliæ Guidonem restituere. Demum interposita pactione Tyrus, Sidon, et Baruth marchioni cum medietate Ascalonis et Joppæ jure successorio pervenerunt. Præterea medietas Aconis et totius regni acquisiti et acquirendi alia Guidonis; sic tamen in vita alterius, quod neuter diademate uteretur. Post hæc rex Franciæ assoldatis pro se quingentis militibus et armis, quæ sibi obvenerant, templo et hospitali, et marchioni distributis, repatriavit cum opprobrii tamen immenso ubique in faciem acclamato: *Vah, qui fugis, et terram Domini derelinquis!* Rex autem Angliæ, cum pecunia promissa non solveretur, captivos omnes contra fas et licitum interfecit, qui debuerant potius servari, et in servitutem redigi, præter Monostobium et Carcosam, et quosdam alios milites, quos pro pecunia relaxavit. Verumtamen Saladinus Christianis captivis malum pro malo non reddidit. Rex Angliæ exinde terra marique recuperat Capham, et Cæsaream; et cum accessisset Azotum, Jacobus de Avena occidit. Deinde Joppem proficiscentes in Rama, Lydda, Turone militum, et Berthenubilo hiemantes, Ascalonem accedunt, et videntes muros diruptos, flevit super illam, muros et turres in brevi reedificantes. Interim inter regem Angliæ et ducem Burgundiæ, cæterosque barones Franciæ, discordia vehemens orta est, eo quod vilipendit eos. Redeunt ergo Tyrum, progredientes ad marchionem, et cum eis quingenti electi milites; cum quibus Sarracenorum casalia cursitando plurimum proficiebant.

Progrediuntur hic ambo codices.

De Henrico VI imperatore.

Anno Domini 1190 Henricus VI, Frederici I filius, apud Romanos regnavit post patrem annis VII. (40) Hunc Cælestinus papa, qui Clementi successerat, unxit Anno 1191, et imperiali diademate coronavit. Eodem anno imperator apostolico dedit Tusculanum, et apostolicus Romanis. Romani vero civitatem de-

(40) *Cod. Estens.* : Annis VIII.

(41) *Cod. Estens.* : Siculi, et soror Guillelmi regis.

(42) *Cod. Estens.* : Successorio, fratre defuncto, debeatur, obtineret. Sed Tancredus jam substitutus, apud Panormum fuerat coronatus. Cum itaque Salernum adierit imperatrix, eam Salernitani cives

A struxerunt et arcem, Tusculanos alios excæcantes, et alios deformiter mutilantes. Eodem anno imperator cum Augusta nomine Constantia, filia quondam Rogerii regis Siculi (41), in Apuliam descendit, ut regnum sibi, quod jure successorio (42) debebatur, et quidam regulus invaserat, obtineret. Sed Augustam quidam pirata nomine Margaritus apud Salernum capiens, eam regalem ad urbem, Panormum scilicet, usque deducens, honestate Augusta dignissima conservavit. Imperator vero Neapolim obsidens pene suis omnibus pestilentia morte peremptis (43), vix in Alamanniam reversus est. Eodem anno fuit infortunium, quod Malamort a Cremonensibus appellatur, eo quod apud civitatem Pergamensium tuentes castrum contra Brixienses cum Pergamensibus congregati, divino judicio in se ruentes alii in oleo præcipitantes, alii capti, mutilatique, alii mortui sunt. Sed captos rediens de Apulia imperator e carcere liberavit. Eodem anno imperator Cremonensibus Creman concessit, et privilegio confirmavit. Eodem anno rex Franciæ et rex Angliæ cum mare transissent, Acharonem ab infidelibus occupatam, et diu a Christianis obsessam, viriliter impugando ceperunt. Posteaque rex Angliæ cum Saladino pugnavit, et Ascalonem destruxit. Qui quoque, cum mare transisset, in Sicilia quasdam civitates in deditionem receperat, insulam Cypri triumphaliter obtinuerat, et naves Saladini submerserat plenas serpentibus internecioni Christianorum nequiter deputatis. Eodem quoque anno Conradus marchio ab assassinis occisus est, vir militaris, et in re militari peritus, cautus et strenuus, fortis et audax, superbus, magnanimus et devotus, humillimus. Anno 1192, imperator regem Angliæ peregrino habitu redeuntem, a duce Austriæ captum, detinuit in custodia, eo quod contra eum præconsisse (sic) quædam in regno Siciliæ videretur, et necem Conradi marchionis credebatur nequiter machinatus.

In codice Estensi hæc adduntur.

De rege Angliæ et aliis gestis, quæ fuerunt suo tempore.

Anno Domini 1192, rex Angliæ apud Ascalonem de reditu suo et regimine terræ sollicitus, ab universo quæsitivit exercitu, cui terram committeret conquistam securius, et conquiendam. Post vota diversa, quidam namque Guidonem iunctum, quidam marchionem invictum, quidam comitem Campaniæ præferebant, marchio eligitur, et in facie exercitus approbatur. Igitur a rege citatur, ut prope-ret, regales infulas accepturus et sceptrum. Octavo Kal. Maii litteræ præsentantur. Eodem die ab assassinis occiditur, clamantibus: *Non eris marchio!* non nequiter capientes, Messanam ad Tancredum regem miserunt, qui eam in Panormitano palatio, et honestate, etc.

(43) *Cod. Estens.* : Peremptis, sua spe propositivo cassatus est, et vix, etc.

eris rex! quorum unus combustus est; alius, cum A
decoriaretur, confessus est, se a sene domino suo
transmissum hoc fecisse imperio regis Angliæ. Ter-
tia die comiti Henrico illuc venienti uxor gravida
copulatur invita. Redit festinus Acon, civitatem ob-
tinuit, et ingressum Guidoni prohibuit. Itaque rex
Guidoni Cyprium tradidit regnum, viginti Byzanti-
orum millibus emptum. Post hæc Joppem obsedit
Saladinus, in qua patriarcha Rodolphus electus
treguas obtinuit a Saladino, qui si usque ad bi-
dum non haberet succursum, redderet municipium;
et cum alium non haberet, se ipsum pro ovibus ob-
sidem dedit. Duobus diebus transactis rex navigio
cum Pisanis applicuit, et Sarracenos castrum ex-
pugnantes viriliter exterminavit, cui equus a ca-
stellano paratur. Hunc solum militem pedites com-
mitantur, et extra civitatem in Turcorum faciem
castrametatur. Stupent Turci unius militis incur-
sione fugati. Timuerunt plurimum Turci, ne rex
tam ferus invadere velit Ægyptum. Igitur utroque
exercitu fugato ad triennium treguæ pro induciis
componuntur, Ascalone destruenda, et a parte neu-
tra possidenda. Sed et in hoc rex peccavit, quia
patriarcham obsidem compeditum non liberavit.
Aduent igitur Christiani sepulcrum, et inveniunt
ibi Æthiopem nudum in Christianorum ignominiam
oblationum libamina colligentem. Rex autem
sub manu perfidi constitutum sepulcrum accedere
noluit adoratum, sed festinavit ad reditum. Cum
de morte marchionis suspectus haberetur, sub ha-
bitu ministri Templariorum et Hospitaliorum usque
in Austriam, suis aliunde remissis, pervenit incol-
umis. Ubi, dum gallinas assaret, deprehenditur,
capitur, et duci Austriæ præsentatur. Audiens igitur
imperator regem Angliæ servili habitu redeuntem
a duce Austriæ captum, eum detinuit in custodia,
eo quod contra eum præsumpsisse quædam in
regno Siciliæ videretur, et necem Conradi marchio-
nis credebatur nequiter machinatus. Denique ipsum
pactione sibi placita relaxavit.

—
Progreditur uterque codex.

Anno Domini 1194, imperator in Italiam rediens,
et ad inferiora descendens, Apuliam, et Calabriam,
et Siciliam subjugavit, et omnia potenter obtinens
bona terræ in Alamanniam, thesaurosque regni por-
tavit, Margaritum (44) excæcans ipsum, et quos
voluit captivavit. Anno Domini 1196, corpora san-
ctorum martyris Archelai et confessoris Himerii in

(44) *Codex Estens. addit*: Reginam et filium
ejus, qui patri successerat, et quos voluit captiva-
vit. O quam digna retributio Dei, qui nullum ma-
lum præterit impunitum! Primates, qui sederunt
in insidiis cum divitibus in occultis, mensura qua
mensi fuerant metuntur, et iudicio quo judicave-
rant judicantur. Philippus autem frater imperato-
ris filium Isachii imperatoris Constantinopolitani,
quæ Rogerio Taueredi filio nupserat primogenito,
viduam viro defuncto, in Panormitano invenit pala-
tium, et inventam sibi in conjugio copulavit legiti-
mo. Sed eundem Isachium imperatorem Alexius

A
arca lapidea posuimus, ahare xvii Kalend. Julii
consecrantes, et processionem solemniter cum
cxxx vexillis ecclesiasticis facientes. Anno Domini
1197, reversus imperator in Italiam, in Sicilia mor-
tuus est et sepultus. His temporibus quidam existi-
tit Joachim Apulus abbas, qui spiritum habuit pro-
phetandi, et prophetavit de morte imperatoris
Henrici, et futura desolatione Sæculi regni, et de-
fectu Romani imperii: quo manifestissime de-
claratum est. Nam regnum Sicilia: multo tem-
pore est perturbatum, et imperium per schisma
divisum.

(In margine codicis Cæsarei a recentiore quodam
apposita est hæc adnotatio: « Plus dixisset hic au-
ctor si vixisset et vidisset depositionem Frederici,
et successus strenuos regis Caroli in regno Sici-
liæ. »)

Eodem anno castrum Jovis-altæ, quod a primo
lapide inchoavimus ad honorem et utilitatem pala-
tium Cremonensis, feliciter consumnavimus.

Anno Domini 1198 (45), facta est in regno de im-
peratoris electione seditio. Nam imperator Henri-
cus pupillum de Augusta relinquens, a principibus
obtinuerat de pupillo electionem, et jam pupillo fe-
cerat fidelitatem. Inter Philippum quoque Frede-
rici filium, Henrici fratrem, patruumque pupilli, nec
non et Ottonem ducis quondam Henrici Saxonie
filium, ad imperium aspirantes, in Teutonicorum
regione certatur; nam et uterque a principibus
electus est. His temporibus Innocentius papa crea-
tur, qui ut pupillo esset adiutor, et Ecclesie jura
defenderet, adversus quemdam Marquardum, qui
se quoque pupilli jura tueri, nescio quo spiritu,
fatebatur, utroque gladio dimicans, eum viribus
debilitavit. Sed tamen adhuc Apulia, Calabria et
Sicilia vario voto vacillarunt. In Alamannia quoque
varietas fuit votorum; sed concertantium nec æqua
iustitia, nec æqua potestas votorum. His quoque
temporibus fuit quidam Cremonæ vir simplex, fide-
lis plurimum, et devotus, nomine Homobonus, ad
cujus obitum, et ejus intercessionem Dominus huic
mundo multa miracula declaravit. Eapropter (46)
peregre proficiscens, præsentiam summi pontificis
adii, et canonizationem, quam petebam, obtinui.

Anno Domini 1199, Mediolanenses et Placentini ve-
nerunt ad burgum Sancti Domini, et postmodum
ad Castrum Novum in faucibus; adversam suam
jacturam dolentes reversi sunt. Sed Veroneuses
frater excæcans, et Alexium filium ejusdem in car-
cerans, imperium usurpavit.

(45) *Cod. Estens.*: Obiit imperator Henricus,
filius quondam Frederici imperatoris in festivi-
tate Sancti Michaelis in regno Siciliæ; et facta
est, etc.
(46) *Cod. Estens.*: Eapropter Romam peregre
proficiscens eodem anno, scilicet 1199, præsentiam
summi pontificis adii, et ut in Catalogo san-
ctorum annumerarentur auctoritate ecclesiastica,
per divinam misericordiam feliciter impetravi. An-
no, etc.

Mantuanos discumfecerunt, ex eis innumeram multitudinem captivantes. Anno Domini 1200, Mediolanenses et Brixienses obsederunt castrum Suncini, sed evanuerunt in superbia sua. Nam Papienses discumfecerunt Mediolanensium exercitum ad Rosatum, Cremonenses et Placentinos ad Sanctum Andream juxta Bussetum. Eodem anno facta est inter Cremonenses et Mantuanos, inter quos diu seditio fuit, pax et concordia, et obsequiorum in osculo pacis vicissitudo. Sed inter milites Brixienses, et plebem, quam Bruzellam appellant, civilis discordia orta est, eis plurimum utrisque damnoſa. Nam, teste Domino, *omne regnum in se divisum desolabitur, et domus super domum cadet.* Bruzella quippe partem militum dissipavit. Milites autem cum Cremonensibus confœderati sunt; et plebeios, quibus comes Narrisius præerat, arctaverunt. Romani vero Bitervienses in forti brachio subjugarunt.

Anno Domini 1201, Cremonenses cum Brixiensibus congregati militibus, Bruzellam Brixiensium captivarunt, eorumque curram in forum, seu plateam Cremonensium deduxerunt. Deinde facta est pax inter Cremonenses, Pergamenses, Comenses et Brixienses, inter quos fuerat tanta seditio, quod nec gladio parcerent, nec incendio. Sicut enim multa mala oriuntur ex bonis nuntiis, sic Deus ex malo elicit aliquod bonum. Eodem anno Mediolanenses ceperunt castrum Papiensium, Regenale dictum. Anno Domini 1202, inter Cremonenses et Placentinos pacis fœdera componuntur. Quo anno quasi Jubilæo fere in tota Lombardia treugæ vinculantur in lustro. In quo lustro (47) maximus fuit motus peregrinorum euntium ultra mare. Inter quos fuere præcipui Balduinus comes Flandrensium, et Ludovicus comes Blesensis, et Bonifacius marchio Montisferrati, qui omnes apud Venetias con-

(47) *Hæc ita efferuntur in codice Estensi*: Merito dixerit Jubilæo, quo et in remissione peccatorum maxima Hierusalemi tendentium peregrinorum accingitur multitudo. Inter quos fuere præcipui Balduinus comes Flandrensium, Ludovicus comes Blesensis, nec non et Bonifacius marchio Montisferrati. Eodem anno fuit terræ motus magnus in Syria, quo civitates et oppida nutaverunt; etiam ipsa Tyrus fere corruit universa, et stellarum visa est in eadem provincia maxima dimicantium pugna, quarum Septentrionales de Orientalibus victoriam obtinebant. Quod non est ambiguum futuri excidii præſagium exstitisse. Nam prædicti peregrini apud Venetias congregati, cum Venetis iter arripientes, primo Zadram municipium Dalmatiæ munitissimum in sinu Adriatico situm, Venetis nimis infestum, auctorante venerabili viro Henrico Dandalo duce, et stolio Venetorum, invadunt; quod non diu obsessum Veneti destruxerunt. Interea filius imperatoris Isachii prædictus puer Alexius de carcere liberatus, Philippum cognatum suum adiit Alamanniæ regem supplicans, ut sibi auxilium impertiret.

(48) *Codex Estens. addit*: Anno Domini 1203, tanta fuit locustarum multitudo, quod germinantia destruxerunt universa.

(48*) *In cod. Estens. hæc ita describuntur*: Et cum

A gregati convenientes, Zadram municipium Venetis nimis infestum destruxerunt. Interea filius imperatoris Isachii, de carcere liberatus, Philippum, cognatum suum, regem Alamanniæ adiit, supplicans, ut sibi auxilium impertiret. Anno (48) Domini 1203 dux Venetorum, cæterique barones adolescentem Alexium unanimiter assumentes ad Illyricum pervenerunt. Et primo Duratium puero subjugarunt, cæterisque maritimis subjugatis Constantinopolim pervenerunt. Interea in Venetos, cæterosque Latinos Constantinopoli morantes Græcorum et Wangorum desæviti atrocitas, eos impugnans, capiens et occidens. Cum cives admoniti legitimum dominum recipere recusarent, irruentes Latini viriliter in urbem ipsam, ceperunt, et palatium obsederunt, et comprehenderunt (48*). Deinde capta urbe et populata ex magna parte, et combusta, tyrannus effugit Isachus; restituitur et Alexius adolescens, in mense Julio in ecclesia Sanctæ Sophiæ magnifice coronatur. Postea cum Græci Latinos publice injuriis multis afficerent, et privatim occiderent, Latini urbem combusserunt, et prædam maximam exportaverunt. Ad hæc cum se tyrannus Andrinopolim recepisset, imperator juvenis collecto exercitu cum baronibus eum fugavit, et Thraciam sibi subjugavit. Sed cum peregrini magnis remunerandi promissis instarent, beneficiorum ingratus, clam et palam beneficis adversatur. Igitur inter eum et Latinos zizaniis seminatis, Græci habentes eum exosum, quemdam Constantium (49) imperatorem efficiunt. Populus autem Alexium Mursullium coronavit, in qua contentione præpotens fuit Alexius ille Mursullius. Adolescens vero Alexius cum vix regnasset mensibus vii (50) suffocatur; pater ejus Isachus moritur. Mursullius tyrannus de solutione pecunie a peregrinis impeditus, solvere diffitetur. Quapropter Veneti pariter

palatium Blachernæ obsederunt, oclighita, id est beatæ Virginis icona, ab evangelista Luca Virgini conformata, ad confusionem hostium mœnibus superponitur, sed a Latinis reverentius adoratur. Deinde basilographia, id est regalis scriptura cuiusdam prophetæ Danielis Achivi, qui de imperatorum Constantinopolitanorum successionibus ænigmata scripsit, producitur in medio; ubi cum legeretur, quod natio flava cæsarie ventura esset urbis excidio, urbemque gravi expugnatura prælio, tamen ad ultimum, (quod in ipsos decidat) peritura, hoc facto confisi Achivi repente irruunt in Latinos. Denum urbe terra marique viriliter impugnata, et ex magna parte combusta, tyrannus aufugit. Ad hæc Isachus restituitur, et Alexius adolescens in mense Julio in ecclesia Sanctæ Sophiæ magnifice coronatur. Postea cum Græci Latinos publice injuriis multis afficerent, et privatim occiderent, Latini arma sumentes, rursus urbem combusserunt, et prædam maximam exportarunt. Ad hæc cum tyrannus se Andrinopolim recepisset, imperator juvenis eum collecto exercitu cum baronibus effugavit, et sibi terram subjugavit. Sed cum, etc.

(49) *Cod. Estens.*: Constantinum.

(50) *Cod. Estens.*: Mensibus vii.

et peregrini civitatem unanimiter aggrediuntur, universam regionem in circuitu depopulantur, et Mursulium quadam die, dum in nemorosis lateret insidiis, effugant, fratrem ejus, et vexillum, et iconam regiam capientes.

Adduntur et hæc alia in cod. Estensi.

Econtra de suis Græci viribus præsumentes, linguæ potius contumeliis armati quam audacia cordi [cordis?], rebellant. Eodem anno rex Armeniæ Antiochiam obsedit, et licet eam cum exercitu in troierit, non tamen obtinuit. Eodem anno magister Petrus cardinalis apostolicæ sedis legatus apud ... Ciliciæ municipium Armeno Catholico, et xiv episcopis mitras et baculum, me præsentem, in præsentia regis Armeni tribuit pastorem, recipiens ab eo debitam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ fidelitatem.

Anno Domini 1204, Græcorum verbis contumeliosis, et superbia increbrescente, Veneti ad bellum cum baronibus accinguntur, et urbem aggressi soloque viritum excertant; machinis, telis et spiculis a Græcis resistitur; sed fatiscensibus eis, a militibus impetuose itur in urbem. Mursulius in fugam vertitur. Alius ad imperium, scilicet Ascaris, a civibus infatuatis eligitur. Sed adveniente luce a Latinis Blacherna et Bucca-Leonum palatia occupantur. Quid plura? Græcorum strage data, gens illa spiritu consilii destituta, quondam prudentiæ filia, nunc sine prudentia, sicut pulvis disperit, sicut fumus evanuit, sicut fenum exaruit; et Latinorum gens urbem Constantinopolitanam in mense Aprilis victorioso obtinuit. Ad hæc barones Balduinum Flandriæ comitem in imperatorem diademate coronarunt, Venetis cum Januensibus votis conniventibus imperium sortientes. Nam quarta imperatoris majestati tribuitur, quartarum medietas cessit Venetis, et cætera peregrinis. Bonifacius vero marchio, qui Margaritam imperatricem, quondam Isachii, sororem Aymerici regis Hungari, sibi in matrimonio copulavit, Thessalonicam vindicavit. Mursulius autem Alexium tyrannum adiens, et intendens bellum blanditiis, et alicujus spei seducere verbis, lumine privatus est; rediensque ad urbem, a Latinis misericordiam impetravit. Sed cum rursus proditiōnis moliretur insidias, de Columna Tauri per sententiam præcipitatus est, ut sicut præsumpserat ascendere in altum, sic de alto rueret in præcipitium. Ascaris quoque trans Hellespontum fugato, Latini victoriosi fere monarchiam Græcorum obtinebant.

Hæc eadem in Cæsareo Vindobonensi codice ita describuntur.

Anno Domini 1254, Veneti cum baronibus ceperunt urbem Constantinopolim. Mursulius, qui se imperatorem putabat, fugit de urbe. Alius ad im-

(51) *Cod. Estens. addit*: Ideoque recedens ab obsidione confusus Latinorum exercitus, tamen rediit in urbem Constantinianam illæsus, cui frater imperatoris, Henrico Venetorum duce defuncto,

A perium, scilicet Astari, a civibus factus eligitur. Sed veniente luce, a Latinis Blacherna et Buccaleonium palatia occupantur. Quare plurima Græcorum strage data multorum, gens Latinorum urbem Constantinianam in mense Aprilis victorioso obtinuit. Ad hæc barones Balduinum, Flandriæ comitem, imperatorem diademate coronarunt, votis convenientibus imperium sortientes. Nam quarta cessit imperatoris majestati, trium quartarum medietas cessit Venetis, et cætera peregrinis. Marchio vero Bonifacius obtinuit Thessalonicam. Mursulius autem Alexium tyrannum adiens, et intendens aliquos seducere, lumine privatus, rediensque in urbem a Latinis veniam impetravit. Sed rursus cum proditiōnis moliretur insidias, de Columna Tauri præcipitatus est. Astari quoque trans Hellespontum fugato, Latini victores fere totam Græcorum monarchiam obtinebant. Eodem anno Græci quoque excitati, Latinis expulsis, se in Andrinopolim ceperunt.

Quæ sequuntur, habet Estensis codex.

Adimpleta est prophetia, quam mathematicus quidam prædixit Aohivus: *Gaudete septem montes, sed non mille annos*: nondum enim a Constantino millesimus advenerat annus, quando Septem-solium, id est Constantinopolis, a summo gaudio tristitiæ ruit ad ima. Eodem anno cometa magna aerem illustravit. Eodem anno venerabiles viri domnus Sofredus, et magister Petrus, presbyteri cardinales, apostolicæ sedis legati, de Syria Constantinopolim adiverunt, ubi ab imperatore, civibusque Latinis, et Græcis apud Sanctam Sophiam honorifice recepti fuerunt. Qui ibidem spiritualia negotia tam inter Græcos quam Latinos, diffinierunt. Et divina officia, me assistente, solemniter celebrantur. Nam et ego ad mandatum prædicti cardinalis magistri Petri in Sabbato quatuor temporum ante Nativitatem Domini in templo Sanctæ Sophiæ solemniter ordines celebravi. Quia et ipse pro amore Domini crucifixi peregrinans in Syriam, sicut prius, ut ei assisterem, in Armeniam, sic et post in Græciam fueram comitatus eumdem. Eodem anno Græci excitati quasi se, Latinis expulsis, in Andrinopolim ceperunt.

Pergit uterque codex.

Anno Domini 1205, Balduinus imperator Constantinopolitanus Græcos in Andrinopoli congregatos obsedit. Sed a Blatis forinsecus congregatis et Cumanis ipse imperator cum quibusdam baronibus suis captus est et occisus (51). Exercitus autem illæsus reversus est Constantinopolim, cui præfuit Henricus, frater imperatoris, duce Venetiæ jam mortuo. Marchio quoque Bonifacius, qui regnavit in Thessalonica, a Græcis et Blatis multa passus

præfuit, Henricus nomine, vir audax et exercitio militaris. Marchio quoque Bonifacius, qui Thessalonicæ regnans, circumquaque provincias subjugaverat, a Græcis et Blatis, etc.

est. Fuit hoc anno Græcis arridens et blanda, sed Latinis adversa fortuna.

Prosequitur codex Estensis.

Quam mathematici prædixerunt Achivi. Verumtamen invictus marchio vincium, quem ceperat, Alexium, quondam imperatorem, cum uxore misit in Lombardiam, ut in custodia servaretur, et a tyrannide, quam sæpius exercuerat, arceretur.

Sequentia in utroque codice ita se habent.

Anno 1206, et in Orientali et Occidentali imperio apud Antiochiam prædictis ex causis inter prædictos certatur illustres. Anno 1207, Bonifacius marchio Montisferrati occiditur in prælio, filios relinquens Guilielmum in Italia, et Demetrium apud Thessalonicam successores. Anno 1208, sopita est seditio regni de Occidentis imperio concertantium. Nam Philippo in thalamo nequiter occiso successit feliciter Otto, de quo noctu præviderat in somno se dicentem futura, et his versibus prophetatum, scilicet :

*Insufflo, da terræ, rex Otto, rex errat Adolfsus.
Proh dolor! Otto tibi suspice : fñit ibi (52).*

Anno 1209, Innocentius papa coronavit regem Ottonem. Coronatus contra patrem coronatorem suum, et contra matrem Ecclesiam, et contra regem Siciliæ pupillum, cui præter Ecclesiam non erat adjutor, sese confestim armavit. Propterea sequenti anno, scilicet 1210, papa Innocentius jam dictum imperatorem excommunicavit. Ipse vero nihilominus marchionem cum exercitu misit in Apuliam; post vero Thusciam iter faciens, quædam loca per vim, quædam per delitionem obtinuit. Deinde properans in Capua hiemavit.

(52) *Codex Estensis addit : Ænigmatis hoc anno sententia declaratur. Insufflo, id est spiro. Da terræ, dic terrenis, quod rex Otto, rex Romæ dolet. Et qui errat Adolfsus, electus Coloniensis. Proh dolor! Otto tibi; expositio est clausulæ præcedentis. Suspice fñit ibi; ostendit enim visio prævisori temporis determinatum hunc annum in pariete pictum, litteris adnotatum.*

(53) *Codex Estensis : et gloriose receptus, per eos ad Lambrum usque deducitur.*

(54) *In Cod. Estens. hæc ita describuntur :*
Sed ex Papiensibus militibus dum revertentur, multi a Mediolanensibus capti sunt. Rex vero Mantuam, et Veronam, atque Tridentum felicissime transiens, in singulis civitatibus existit gloriosus. Exinde per Curiam introivit in Alamanniam, et a principibus de die in diem fidelitatem accipiens, apud Magonciam coronatur. Postmodum apud Ratisponam solemnem curiam celebrans, a rege Bohemiæ, et ab aliis multis principibus fidelitates accepit. Eodem anno Almiramomelinus rex Mauritanie veniens in Hispaniam cum infinita multitudine Sarracenorum, minitabatur non solum Hispanias, sed et Romam, imo Europam capere universam. Sed Innocentius papa III. Christianorum signaculo crucis insignitorum fecit contra illos multitudinem congregari. Qui prima facie Malagon castrum ceperunt, deinde Colatram, Alarcos, Benaventum, Petrabona occupantes. Ad Portum Muradal fixere tentoria. Portus autem arctus erat, ut ducenti ho-

Anno 1211, progrediens per Apuleam civitates et loca per deditionem usque Policornu suscepit. Dum hæc agerentur, principes Alamanniæ Fredericum regem Siciliæ, quondam imperatoris Henrici filium, de quo prædiximus, imperatorem elegerunt, citantes eum, ut in Alamanniam properaret. Quo audito, imperator festinans rediit, qui apud Laudam curiam quoque celebravit inanem. Estensis enim marchio jam cum Papiensibus et Cremonensibus et Veronensibus consensit summi pontificis frædus inire contradictionis Inglorius igitur Alamanniam intravit.

Anno 1212, prædictus rex Siciliæ Romam veniens, a summo pontifice et a Romanis magnifice receptus est. Deinde navigio Januam attingens, per eorum manus, et Guilielmi marchionis Montisferrati usque Papiam ductus est, cui (53) Cremonenses ad Lambrum alacriter occurrentes, eum Cremonam cum tripudio, et hastiludio deduxerunt (54). Inde Mantuam et Veronam, atque Tridentum feliciter transiens, in similibus urbibus existit gloriosus. Exinde per curiam intravit Alamanniam, et cum principibus de die in diem solemnem curiam celebrans, a rege Bohemiæ, et ab aliis multis principibus fidelitates accepit. Eodem anno scilicet 1212, Almeramomeley rex Mauritanie veniens in Hispanias cum infinita multitudine Sarracenorum minitabatur non solum Hispaniam, sed et Romam, imo Europam capere universam. Sed auxiliante gratia et virtute Domini nostri Jesu Christi, et sancti domini papæ Innocentii, reges Aragonum, et Navarra, et Castellæ occurrerunt paganis, et eos de finibus ex parte fugaverunt vii Kalend. Augusti. Eodem anno quidam minus decem annorum infans cum infinita multitudine pauperum venit de Teutonia,

mines quasi toti mundo transitum prohibent. Nostris igitur hesitantibus, ecce duo Christicolæ sub specie venatorum; quibus præcedentibus ex alio montis latere contra spem Sarracenorum totus montem pertransiit Christianorum exercitus, die Sabbati non longe a castris inimicorum Christi tentoria figens. Die lunæ, diluculo, dispositis aciebus in campo xvii Kalend. Augusti congressi sunt Christiani, et inimici Christi. Et per gratiam Salvatoris, Christianissimis regibus Aragonum, et Navarra, et Castellæ trucidantibus hostes terga verterunt; quorum infinita millia Christicolarum gladius devoravit. Nam per quinque leugas fugati sine numero corruerunt. Deinde nostri habita victoria procedentes Ubendam civitatem viriliter occuparunt, in qua sexaginta millia utriusque sexus gentilium ceciderunt. Demum Christianus exercitus ad propria remeavit, agens gratias Salvatori, cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen. Eodem anno dicitur, rex Franciæ cum comite Montisfortis et quod aliis hominibus Cruce-signatis, et de prælio et exercitu, qui fuit in Hispania, quando apud Amuradal imperator Sarracenorum devictus fuit, qui quinquaginta reges habebat, a tribus regibus Hispanis, scilicet Castellæ, Navarra, Arragonsense, cum adiutorio Portugallensium, de quibus undecim millia prima acie mortui fuerunt, et cum adiutorio Portugallensium. Eodem tempore et anno, et mense Novembris papa Innocentius apud Lateranum celebravit concilium in anno 1215.

asserens sine nave transiturum mare, et Hierusalem A captivis ad castrum redierunt. Secundo vero die cum Mediolanensibus et Placentinis inter Fontana et Caurcium pugnaverunt; et licet magna pars Cremonensium et Parmensium jam reversa fuisset domum, tamen postremi qui remanserant, viriliter pugnantes eis omnino restiterunt, et inimicis pluribus prostratis, denique cum gaudio et exultatione remearunt. Eodem anno obiit dominus Innocentius papa apud Perusium mense Junii, cui Honorius papa substitutus fuit.

Quæ ita narrantur in cod. Esten.

Eodem anno 1212, sub ductu puerorum quasi duodecim annorum, qui se visionem vidisse dicebant crucis signaculum assumentium, in partibus Colonæ pervasit multitudo innumera pauperum uiriusque sexus et puerorum, Theotoniæ peregrinantium, et cruce signatorum, in Italiam accessit, unanimi corde et una voce dicentium, se per sicum maria transituros, et terram sanctam Hierusalem in Dei potentia recuperaturos. Sed demum quasi evanuit universa. Eodem anno fuit famens adeo valida, præcipue in Apulia et Sicilia, ut matres etiam pueros devorarent.

Pergit uterque codex.

Anno 1213, die sancto Pentecostes, qui fuit eo anno in festo sanctorum Marcellini et Petri, scilicet secundo die intrante Junio (55), Cremonenses in auxilium Papiensium, quorum multi in transitu regis de Papia ad Cremonam capti fuerant, apud castrum Leonis cum carrocio convenerunt, non habentes in auxilio nisi ccc milites Brixieneses. Et ecce factus est repente sonitus Mediolanensium cum suo carrocio velocius et fortius quam poterant adversus Cremonenses festinantium, in quorum auxilio convenerant Placentini milites, sagittarii Laudenses, et Cremenses milites, et pedites Novarienses, et Cumani milites, et de Brixiensibus totidem aut plures. Circa horam tertiam inceptum est prælium. Pugnatur fortiter et viriliter ab utraque parte usque in horam nonam. Circa vero nonam Cremonenses impetum facientes in eos, straverunt ex eis multitudinem copiosam, et captum est carrocium eorum, et multa millia pugnatorum introduxerunt in castrum Leonis.

Additamenta continuatoris in cod. Cæsareo.

Anno 1215, obiit præsul Sicardus mense Junii, hujus præsentis operis compilator. Eodem anno mense Novembris dominus Innocentius papa apud Lateranum celebravit concilium.

Anno 1217, Cremonenses et Parmenses ingressi D sunt episcopatum Placentinorum, multas eorum villas combusserunt; et in eodem reditu soli Cremonenses ceperunt Pontenurum, et fugatis Placentinis usque ad Montale cum multa præda et multis

(55) In Cod. Estens. eadem ita narrantur:

Intrantis Junii, Cremonenses in auxilio Papiensium, quorum multi, ut prædiximus, a Mediolanensibus in transitu regis de Papia ad Cremonam capti fuerunt, apud castrum Leonis unanimiter cum carrocio convenerunt, non habentes in auxilio nisi trecentos milites Brixieneses. Et ecce factus est repente sonus Mediolanensium cum suo carrocio, sicut sagittæ volantes, et sicut fulgur festinantium. In quorum auxilio convenerant Placentini milites et arcarii, Laudenses et Cremonenses milites et pe-

Anno Domini 1218, Mediolanenses viribus resumptis cum infinita multitudine, Placentinorum videlicet et Papiensium, Vercellensium, Novariensium, Terdonensium, Cumanorum et Alexandrinorum, Laudensium, atque Cremonensium, et aliorum multorum, ad petitionem Placentinorum præsumperunt ire ad burgum Sancti Damiani, dicentes se velle et posse tradere illud in manibus Placentinorum. Quibus viriliter Cremonenses, et Parmenses cum reginis et Mutinensibus juxta castrum prædictum castrametati, in manu forti se illis opposuerunt. Et ita sua opinione iniqua Mediolanenses moverunt castra sua, et applicuerunt ea inter castrum quoddam Zubellum et locum, qui dicitur Altisvillis. Cremonenses cum prædictis in eodem loco velociter occurrerunt. Die Jovis sexto intrante Junio commissum est inter eos prælium, quod duravit a nona hora usque ad solis occasum, in quo prælio Mediolanenses cum suis potenter sunt debellati atque fugati, et multis ex eis interfectis, et tractis duobus carrociis Mediolanensium et Placentinorum vix a periculo ereptis, cum confusione et ignominia magna conversi sunt ad propria. Eodem anno imperator Otto est mortuus, cui dominus Fredericus successit, ab omnibus principibus Alamanniæ concorditer electus.

Anno 1221, primo coronatur dominus Fredericus in Romanorum imperatorem Romæ apud Sanctum Petrum.

Mille ducentis atque viginti, Christe, duobus, Postquam sumpsisti carnem, currentibus annis, Talia fecisti miracula, rex benedicte.

Stella comis variis Augusti fine refulsit.

Septembris lubia vites submersit et vas.

Destruitque Deus fluvii de monte rapacis.

Lunaque passa fuit eclipsin mense Novembri.

Christi Natali media quoque luce diei

Terra dedit gemitus rugiens, fremuitque frequenter,

Tecta cadunt, urbes quassantur, templa ruerunt:

Exanimis dominos fecerunt mœnia multos.

Brissia præcipue pressit ruinosa colonos.

Flumina mutarunt cursum, repentina fontes.

dites, Novarienses et Cumani milites, et de Brixiensibus totidem aut plures, quot in Cremonensium auxilium prædiximus advenisse. Ii omnes unanimiter uno clamore et furore, imo spiritu et impetu Cremonenses, cæterosque milites forinsecos impetunt, et impugnant, fugant, capiunt et expugnant. Sed Cremonenses habuerunt victoriam de dictis Mediolanensibus, et de exercitu, et conduxerunt carrocium supradictorum Mediolanensium per vim cum magna victoria, et lætitia in civitatem Cremonæ. *Hactenus Codex Estensis.*

Sit laus tibi, Christe, quia finis est hujus libri.